

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za društvena pitanja

Godina I. - Broj 20

Izlazi subotom

Zagreb, 9. kolovoza 2008.

Sadržaj

Urednikovo slovo	3
Razgovor	4
O knjizi	10
Mir s Bogom	11
Zgodopis	13
Antikorupcijski pogledi	17
Pljačka iz očiju	18
Osvrti	22
Hrvatski jezik	32
Živjeti NDH	36
Podlistak	38
Roman	45
Ispovjednikov kutak	48
Kolač	49
Čitatelji	50

Razgovor

Ja sam kršćanin-katolik. Ne samo po obiteljskoj pripadnosti i teološkoj naobrazbi nego i s dubokim uvjerenjem. Ono što je od apostola došlo do mene istina je koju sam primio i usvojio. Tu istinu želim širiti i drugima nuditi, u skladu s Pavlovim stavom: Želio bih od Boga – odvрати Pavao (Agripi) – da bi za kraće ili za dulje ne samo ti nego i svi moji današnji slušatelji postali takvi ljudi kakav sam i ja, izuzevši ove okove (Dj 26,29). Eto to sam prihvatio i za to živim, za to danas trpim i za to umirem.

Stranica 4

Fra Martin Planinić

KAKAV JE BOG?

PODUPIREM MARKA
PERKOVIĆA THOMPSONA

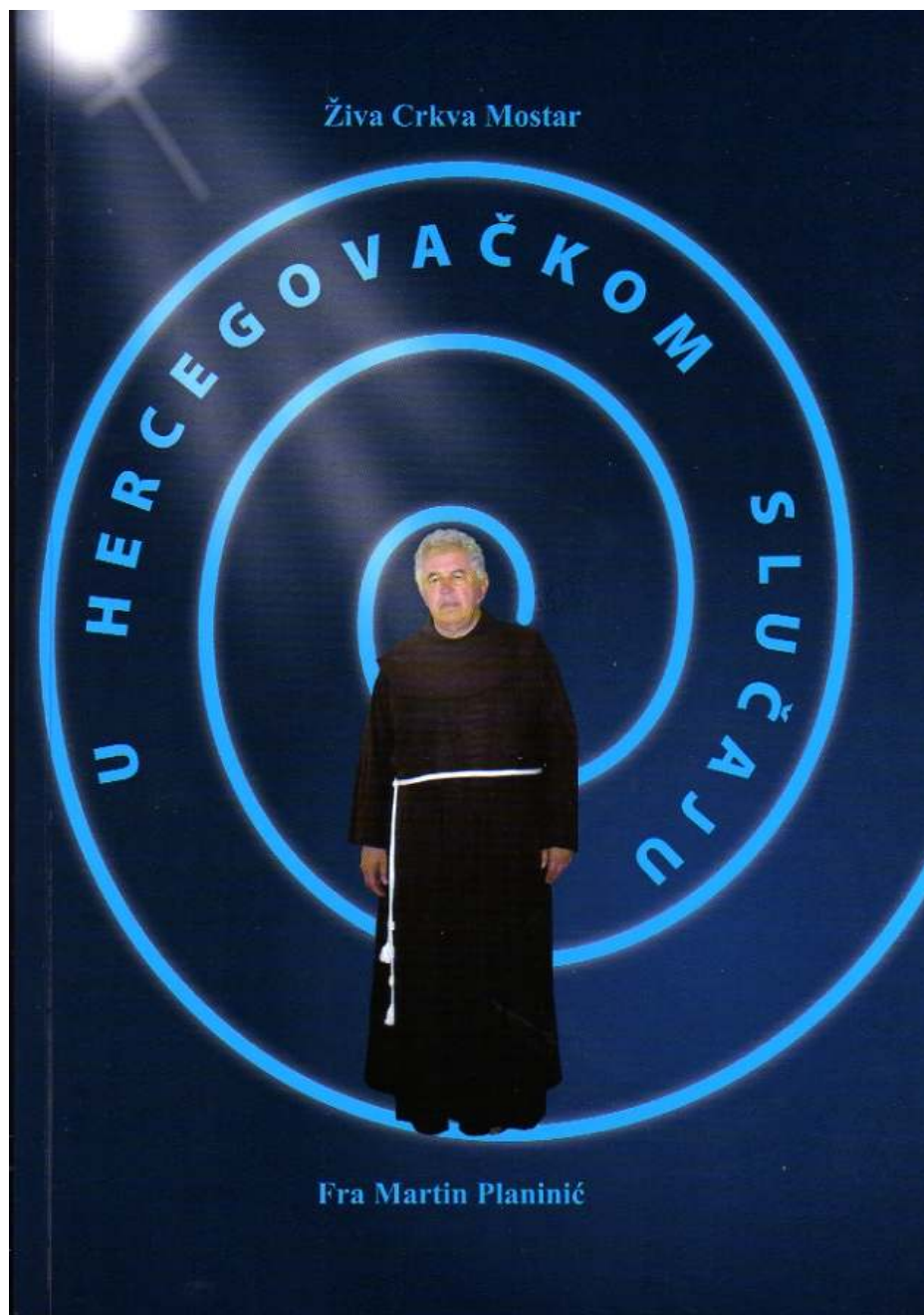
ZAŠTO HRVATSKI BRANITELJI
PRIBJEGAVAJU ODUZIMANJU
VLASTITOG ŽIVOTA?

ČAS USTAŠA, ČAS PARTIZAN

MOGU LI BOJOVNICI HVO-a BITI "TURCI"?

U Glasniku broj 21, pa na dalje, čitajte
dosad neobjavljenu potpunu „ispovijed“ udbaša
Blagoja Zelića:
TAKO SMO LIKVIDIRALI BRUNU BUŠIĆA

U HERCEGOVAČKOM SLUČAJU

Knjiga se naručuje kod autora:

fra Martin Planinić,

Župni ured Ploče-Tepčići, 88268 Biletić Polje, BIH

uz sljedeće uvjete:

Tko želi s područja Hrvatske i ostalog dijela Europe neka u vrijednosnom pismu s punom svojom adresom pošalje 15 eura. U tu je cijenu uračunata i poštarina. Iz Hrvatske se može poslati i kunska vrijednost 120 kuna.

LOPOVSKO GOSPODARSTVO (I.)

Jakša Barbić

Mladen Bajić
Udružena teorija i praksa

Josip Kregar

„Učitelju, ova je žena uhvaćena na djelu u samome činu preljuba. Mojsije nam je zakonom zapovjedio da takve kamenujemo. No što ti kažeš?”

„Onaj, tko je među vama bez grijeha, neka prvi na nju baci kamen.”

„Ženo, gdje su tvoji tužitelji? Zar te nitko ne osudi?”

„Nitko, o Gospodine.”

„Ni ja te ne osuđujem. Od sada ne griješi više, idi u miru.”

Svi smo mi grješni. Ta ljudi smo. Stoga, pokajmo se i bit će nam

oprošteno. Uvijek i zauvijek.

Međutim, što ako i nakon toga nastavimo griješiti? Ili, što je još gore, ako to činimo s nakanom. Neprekidno i ustrajno.

A postoje i takvi ljudi, koji ne samo da neprekidno i ustrajno griješe, nego čak i grade sustav u kojem bi se ciljano griješilo, gdje bi grijeh bio primjerom valjana života. Štoviše, izrađuju i provode neka svoja pravila, uvode svoje kriterije, kojima bi se osigurala njihova trajna zaštita od progonitelja grijeha. Samoga Boga, dakle.

Vrijedi to posebno u gospodarstvu. Svrha je takvima, umjesto

zajedništva u gospodarstvu, ustrojiti lopovsko, grješno, gospodarstvo na svojim načelima, koje će im osigurati neupitnu vlast nad ljudima. Kako bi sve bilo „pod njihovom kontrolom”. Dakako.

Ima li takvih u Republici Hrvatskoj, sada? Da. Obilno. I lako ih je prepoznati. Znamo ih, po njihovim djelima.

T. Drngun

BITI KRŠĆANIN-KATOLIK

Dramatizirani ulomci iz knjige fra Martina Planinića „U Hercegovačkom slučaju“

Pitanje:

Ako nije državna tajna, tko ste Vi fra Martine?

Odgovor:

Ja sam kršćanin-katolik. Ne samo po obiteljskoj pripadnosti i teološkoj naobrazbi nego i s dubokim uvjerenjem. Ono što je od apostola došlo do mene istina je koju sam primio i usvojio. Tu istinu želim širiti i drugima nuditi, u skladu s Pavlovim stavom: Želio bih od Boga – odvрати Pavao (Agripi) – da bi za kraće ili za dulje ne samo ti nego i svi moji današnji slušatelji postali takvi ljudi kakav sam i ja, izuzevši ove okove (Dj 26,29). Eto to sam prihvatio i za to živim, za to danas trpim i za to umirem.

Vjerujem u jednoga troosobnoga Boga Oca, Sina i Duha Svetoga. Jednako, iskreno žalim što su spaljeni Arijevi spisi i vjerujem u skladu s Prvim općim saborom u Niceji: Isus Krist je Božji Sin i Spasitelj svijeta, s Ocem istobitan i njemu suvječan, postao čovjekom pod srcem neoskvrnjene Djevice. On – Bog, rođen od Oca bez majke – istovjetan je Isusu iz Nazareta – Čovjeku – rođenu od majke bez oca. Čvrsto vjerujem da je Bog, stvoritelj svega, načinio biološki izuzetak samo na njemu. Jer, Dje-

vica ga je začela i rodila. On nije samo njezin prvorođenac (Lk 2,7) nego i njezin jedinac koji ju je pred svoju smrt povjerio svom učeniku (Iv 19,26-27). To je prvotno, a značenje je drugotno. Isusov ljubljani učenik (Iv 19,26) predstavnik je svih otkupljenih. Oni su u njemu djeca Obećane žene (Post 3,15), a Obećana žena im je Majka. Marija je dar Propetoga svim otkupljenima, a briga za nju pripala je njegovu učeniku jer nije imao tko (po) brinuti se za nju.

Pitanje:

Vjerujete li zaista da je Blažena Djevica Marija Bogorodica?

Odgovor:

U Kristovom ljudskom liku došao

nam je Bog. On je Bog koji je došao kao čovjek dijeliti s ljudima svoju vremenitost, koja je počela začecem pod Marijinim srcem do smrti u Marijinoj nazočnosti, i omogućiti ljudskom rodu sudionništvo u svojoj vječnosti.

Vjerujem, u skladu s Kalcedonskim saborom, u Isusovo dvosruko djelovanje. Jer, djelovao je i kao Bog i kao čovjek. U Isusu Kristu dvije su naravi, božanska i ljudska. Po uvjerenju sam diofizit. Odbacujem monofizitizam kao herezu. No, ne bih olako kao teolog odbacio monofizitsku formulaciju kad bi ona ovako glasila: U Isusu Kristu narav je dvosruka. Ona je i božanska i ljudska.

Vjerujem, u skladu s Prvim carigradskim saborom, da je Duh Sveti, koji izlazi od Oca, Gospodin i Životvorac koji se s Ocem i Sinom skupa časti i zajedno slavi, koji je govorio po prorocima. Jednako prihvaćam i da Duh Sveti izlazi od Oca i Sina, iako žalim što se to umetnulo u originalni tekst Prvog carigradskog sabora. Ta se istina mogla ispovijedati i na Istoku i na Zapadu, bez umetanja u službeni saborski dokument.

Jednako vjerujem, u skladu s Efeškim saborom: Blažena Djevica Marija je Bogorodica. Ona je rodila Boga kao čovjeka. Čovjek kojeg

je ona rodila moj je Bog, očitovan u tijelu (Iv, 1,14 i 1Tim 3,16).

Pitanje:

Jeste li pripadnik Katoličke Crkve?

Odgovor:

Član sam jedne svete katoličke i apostolske Crkve. Mislim da su riječi jedna i katolička teološki sinonimni izričaji jer nema Katoličke Crkve koja nije jedna ni jedne Crkve koja nije katolička. Budući da je ona nepogrješiva glede vjere i morala, prihvaćam sve istine koje su definirali opći sabori. Zato vjerujem da nas Isus, u skladu s učenjem Tridentskog sabora, spašava po sredstvima milosti – svetim sakramentima. Sedam je svetih sakramenata, ni manje ni više od sedam. Na početku je krštenje koje je vrjednije od svećeničkoga ređenja, biskupskog posvećenja i Papina ustoličenja. Jer, po krštenju smo djeca Božja. I to nam je najveća čast. Sasvim je pak sporedno što ćemo raditi u Crkvi, obitelji djece Božje. U središtu je euharistija u kojoj nam se nudi Isus Krist kao hranitelj i hrana. Na šestom mjestu je svećenički red koji nam jamči nazočnost apostolskog nasljedstva u svetoj Crkvi. Po tom je sakramentu i do mene došlo apostolsko nasljedstvo, ali do mene. Jer, ne mogu nikakvim svojim rukopoložanjem ni svećenika zarediti ni biskupa posvetiti. Apostolsko nasljedstvo i do i od pripada samo biskupima. Biskupi su na čelu s Papom, kao i apostoli na čelu sa svetim Petrom. Što je, dakle, Petar među apostolima to je Papa među biskupima. Kao što su apostoli i prvi vjernici bili spremni prihvatiti vjerski sadržaj iz Petrovih usta i saborski oci Kalcedonskoga sabora iz Pisma Flavijanu Pape Le-

ona I., tako sam i ja spreman prihvatiti istine koje Papa u ime Crkve predlaže vjerovati. Zato vjerujem da je Blažena Djevica Marija začeta bez grijeha i da je nakon svoga zemaljskog života ušla u slavu svoga uskrsnulog sina Isusa Kista, ili drugim riječima: Marija je uzeta na Nebo. Ovo što rekoh ne odnosi se samo na prošlost nego i na budućnost. Spreman sam prihvatiti svaku tek otkrivenu istinu u budućnosti, neovisno o tom tko iza nje stoji. Ili opći sabor ili Papa.

Pitanje:

Bez grijeha začet, što to pak znači?

Odgovor:

Dok sve to vjerujem, dobro razlikujem: nije Blažena Djevica Marija bez grijeha začeta zato što je to rekao Papa Pio IX. ni uznese na Nebo zato što je rekao Papa Pio XII. Ne idem u protuslovlje. Vjerujem u obje te istine. Čvrsto i nepokolebljivo. Ne zato što ih je Papa definirao nego zato što su to istine naše vjere. Nisu one istine zato što ih je Papa definirao nego ih je Papa definirao zato što su to istine naše vjere.

Pitanje:

Jesu li u Papi srasli i Petar apostol i rimski car?

Odgovor:

Vjerujem i vjerovat ću da ondje, gdje nema Pape, manjka jedan. Manjka Petar! To je moje uvjerenje u skladu je s Evanđeljem: Bijahu skupa: Šimun Petar, Toma zvani Blizanac, Natanael iz Kane Galilejske, Zebedejevi sinovi i još druga dvojica učenika. Njima reče Šimun Petar: 'Idem loviti ribu.' 'Idemo i mi s tobom', odvrte mu (Iv 21,2-3). Budući da je broj sedam znak punine i

da ih je šest bez Petra, istina je da manjka jedan, ondje gdje nije Petar. A, kako je Papa Petrov nasljednik, onda s punim pravom treba (us)tvrditi: gdje nema Pape, nema jednoga. Manjka jedan! Manjka Petar u Papinu liku.

Iako u Papi vidim Petra, ne mogu prežaliti što u njemu skupa s Petrom vidim i cara Zapadnoga Rimskog Carstva. Žao mi je što su, poput sijamskih blizanaca, u Papi srasli i Petar apostol i rimski car. Zbog te činjenice apostol Petar je još uvijek u zatvoru. Zato želim da što prije Duh Sveti skalpelom svoje riječi rastavi rimskoga cara od Petra kako bi u Papi bio nazočan samo Petar i nitko više osim Petra.

Nije nepoznata činjenica da isti Papa koji traži apsolutnu poslušnost zbog svoga neosporna apostolskog ugleda ujedno je igračka u rukama njemu „poslušnih” sustolnika i subesjednika. Zato bih iskreno (za)želio da Papa, oslobođen od rimskoga cara u sebi, bude Petrov nasljednik i s Petrovim prednostima i s Petrovim slabostima, ali i s Petrovim ograničenjima. A to bi značilo da mu ona ograničenja, koja mu potihom nameće vatikanska kurija, budu ograničenja što izviru iz Evanđelja i zdrava nauka utemeljena na Evanđelju.

Pitanje:

Dakle, blago tebi Šimune?

Odgovor:

Prihvaćam temeljne tekstove što (pod)upiru Petrovu službu: Blago tebi Šimune, Jonin sine, jer tebi to ne objavi tijelo i krv, nego Otac moj nebeski! A ja tebi kažem: ti si Petar-Stijena, i na toj Stijeni sagradit ću Crkvu svoju, i vrata je pakla ne će nadvladati! Tebi ću dati ključeve kraljevstva nebeskog, pa što god svežeš na

zemlji, bit će svezano i na nebesima, a što god razriješiš na zemlji, bit će razriješeno i na nebesima (Mt 16,17-20).

Pitanje:

I ono, „Ljubiš li me više nego ovi“?

Odgovor:

Pošto su doručkovali, Isus upita Šimuna Petra: Šimune, sine Ivanov, ljubiš li me više nego ovi? Da, Gospodine – odgovori mu – ti znaš da te ljubim. Pasi jaganjce moje!, reče mu Isus. Upita ga i po drugi put: Šimune, sine Ivanov, ljubiš li me? Da, Gospodine – odgovori mu – ti znaš da te ljubim." "Pasi ovce moje!", reče mu Isus. Upita ga i po treći put: Šimune, sine Ivanov, ljubiš li me? Ražalosti se Petar, što ga upita po treći put Ljubiš li me? pa mu reče: Gospodine, ti znaš sve! Ti znaš da te ljubim. Pasi ovce moje!, reče mu Isus (Iv 21, 15-17).

Prihvativši navedene tekstove moram se začuditi što nisu i drugi biblijski tekstovi utkani u nauk o Papinu primatu: „Otada počeo Isus izlagati svojim učenicima da mora ići u Jeruzalem, gdje će mnogo trpjeti od starješina, glavarova svećeničkih i književnika, da će biti ubijen i da će uskrsnuti treći dan. Petar ga povuče nasamo i počeo ga odvrćati riječima: 'Nek ti Bog bude milostiv, Gospodine! Bože sačuvaj! Tebi se što tako ne smije dogoditi.' On se okrenu i reče Petru: 'Sotono, idi mi s očiju! Ti si sablazan za me, jer tvoje misli nisu Božje, već ljudske'“(Mt 16,21-23 i sl.: Mk

8,31-33), završi Isus.

Ovaj sveti tekst poručuje svakom Papi bez razlike: pazi da svoju volju ne poistovjetiš s voljom

(na Posljednjom večeri) malo prije rastanka od svojih učenika. Petrova vjera je, nema dvojbe, odigrala pozitivnu ulogu. Isus

Božjom. Dužnost ti je volju Božju otkriti, vršiti je i potaknuti vjernike da je vrše. Budeš li svoju ljudsku volju proglašavao Božjom i tako zlorabio ugled apostola Petra, isti Isus, koji je ukorio Petra, ukorit će i Tebe po učenicima svojim, podložnicima Tvojim. Ni ovim se tekstom crkveno učiteljstvo dosad nije bavilo. Šimune, Šimune, pazi, sotona je dobio dopuštenje da vas može rešetati kao pšenicu, ali ja sam molio za te da tvoja vjera ne malakše. Tako i ti, kad se jedanput vratiš k meni, učvrsti svoju braću (Lk 22, 31-32).

Pitanje:

Je li papinstvo ostalo vjerno tom idealu?

Odgovor:

Isus je dao ovo upozorenje Petru

odlazi, ali Petrova vjera ostaje. Ona je nužna jer Isus za nju moli i traži od Petra da, kad mu se nakon zataje vrati, učvrsti svoju braću. Braću učvrstiti i brat među braćom biti ideal je koji se pred Papu (po)stavlja, jer u skladu s Matejevim evanđeljem imamo jednoga Oca (Mt 23,9). Koliko je papinstvo ostalo vjerno tom idealu?!

Petrov primat potvrđuju Djela apostolska. Petar, nakon svoga vraćanja Isusu, predlaže izbor novoga apostola umjesto Jude (1,15-26); tumači događaje vezane uz Pedeseticu (2,14-36); prima u Crkvu obraćene Židove (2,37-41), ozdravlja hromoga pred hramskim Krasnim vratima (3,1-10); tumači činjenicu čudsnoga ozdravljenja (3,11-26); sukobljava se s onodobnim vjer-

skim vodstvom (4,1-22); kažnja-va Ananiju i Safiru (5,1-11); opet je u sukobu s vjerskim vođama (5,12-42) i, podučen od Duha Svetoga (10,3-23), krstio je prvog poganina i cijelu mu obitelj (10,34-44).

Krštenje pogana nisu prihvatili obrezani vjernici pa su ukorili Petra. (11,2-3). A on? Nije, lupnuvši šakom o stol, tražio njihovu suglasnost nego im je objasnio da je to učinio u skladu s Božjom voljom (11, 4-17). Čim je to izložio, bio je uspjehom obdaren, jer: Kad to čuše, počеше slaviti Boga riječima: Dakle, i poganima je Bog dao obraćenje koje vodi u život! (11,18).

Pitanje:

Drže li se Pape ograničenja koja su krasila Petra apostola?

Odgovor:

Dok ponosno ističem kako je Papin primat u skladu s Petrovim primatom, dotle sa žalošću tvrdim da se malo tko od Papa držao ograničenja koja su krasila Petra apostola. Posebice upirem prstom u jednu činjenicu iz iste Svete knjige: Ustani i ja sam samo čovjek! (10,26), reče Petar rimskom stotniku Korneliju koji mu se htio pokloniti. Doista, nije mi poznato da je ovaj Petrov plemeniti gest utkan u nauk o Papinu primatu ni da je krasio Petrove nasljednike. Čast izuzecima, samo Bogu poznatima.

Pitanje:

Bez Pavlova utjecaja kršćanstvo bi bilo obična židovska sekta?

Odgovor:

Potvrdivši istinu o Petrovu primatu, ne može se zaobići činjenica da bi Papin primat bio danas potpuno drukčiji bez apostola Pavla koji je produbio Petrovu vjeru i od njegova opisana izu-

zetka načinio pravilo pa je pogane bez razlike primao u Crkvu, opirući se judaizantima koji su nametali obrezanje i opsluživanje Mojsijeva zakona. Kakav bi primat bio bez Pavla i bi li Bog našao nekoga drugog, mimo Pavla ili da nije bilo Pavla? Ne znamo. No, povijesna nas uvjetovanost podučava da bi kršćanstvo bez Pavla i njegova utjecaja bilo obična židovska sekta.

Pitanje:

Nije li onda Pavao bio Isusovo „izabrano sredstvo“?

Odgovor:

Upravo je Pavao, Isusovo „izabrano sredstvo“ (Dj 9,15), koji je bio bez kompromisa glede evanđeoske istine, stavio granicu Petrovu i, dosljedno tome, Papinu primatu: A kad je Kefa došao u Antiohiju, ja sam mu se u lice suprotstavio, jer je zavrijedio osudu. On je, naime, prije nego su došli neki ljudi iz Jakovljeve okoline, jeo s poganima, ali kad ovi dođoše, on se zbog straha od obrezanih počeo povlačiti i kloniti. Njemu su se u pretvaranju priključili i ostali Židovi, tako da je njihovim pretvaranjem bio zaveden i Barnaba. Ali kad sam vidio da ne ide pravo prema istini Evanđelja, Kefi pred svima rekoh: 'Ako ti koji si Židov živiš poganski, a ne židovski, kako možeš siliti pogane da žive židovski?' (Gal 11-14).

Nije mi poznato da je ovo ograničenje utkano u Papin primat ni glede biskupa ni glede redovničkih generala. Istina, treba zajednica imati nekoga koga će slušati, ali i one koji će se usprotiviti svom naredbodavcu ako on ne ide pravo prema istini Evanđelja (Gal 2,14). Može li se reći da je Treći carigradski sabor na temelju Pavlova primjera osudio Papu Honorija I. Što je dopustio da se

neokaljana vjera okalja? Ne znam!, ali je sigurno kako, unatoč teološkoj utemeljenosti Papina primata, nikoga ne zanima što je vjerovao Papa Liberije, Atanazijev suvremenik, a i te kako ga zanima što je vjerovao Atanazije, Liberijev podložnik.

Pokojni je Papa Ivan Pavao II. (za)želio da se teološki (pre)ispita Papin primat. No, iako mogu dati neki svoj doprinos njegovoj plemenitosti i hvale vrijednoj želji, ne mogu i nisam stručan to obraditi, ali mogu ustvrditi: rasколи u Crkvi nisu nastajali samo zbog neposlušnosti podložnika nego su nastajali i još joj prijete zbog nepoštivanja biblijskih i teoloških ograničenja Papina primata o kojima bi se moralo voditi računa i koje bi budući sabor svih ujedinjenih kršćana morao otkriti, utvrditi i budno paziti da nam papinstvo ne izleti iz tih svetih granica.

Pitanje:

Zeško je upitati, ali ipak, jesam li otkazao poslušnost Isusu Kristu kad sam je otkazao Papi?

Odgovor:

Imajmo na umu da je Kajfa bio ono u Izraelu što je danas Papa u Crkvi. Zato, ako se mora podložnik (u)pitati: Jesam li otkazao poslušnost Isusu Kristu kad sam je otkazao Papi?, i Papa se mora isto tako (u)pitati: Jesam li svojim određenim stajalištem prema podložniku poslao, poput Kajfe, Sina Božjeg na križ koji, dok u meni Papi zapovijeda, istodobno i u njemu, mom podložniku, sluša? Jesam li svjestan da je poslušnost samo u Isusa Krista bila nepotrošiva, dok nije tako kod običnih smrtnika? Kod njih je sve potrošivo. I poslušnost. Jesam li zahvalan Bogu za poslušnost koju mi iskazuju moji podložnici u ime poslušnoga Isusa Krista?

Tražim li od Boga pomoć kako bih mogao tu njihovu poslušnost njegovati i podržavati? Dok berem plodove poslušnosti, pazim li da, ubirući ih, ne potrgam grančice? Je li poslušnost mojih podložnika ugrožena mojim načinom branja plodova? Napada li, možda, tu svetu biljku, i u stablu i u korijenu, moj bezobzirni zahtjev? Bojim li se vjerničkoga neposlušna kao što bi se morao bojati civilni autoritet građanskoga? Bojim li se da će Zapadno Rimsko Carstvo, još uvijek nazočno u Crkvi, iznjedriti novog Spartaka? Hoće li ono, još uvijek u Crkvi moćno, naći novoga Marka Krasa koji će ustanak ugušiti i produljiti vijek trajanja Rimskom Carstvu u Crkvi ili će to nepoželjno carstvo pred Spartakom nestati kako bi Crkva mogla živjeti s novim duhovnim zamahom?

Pitanje:

Osluškuje li Papa glas svoga pijetla?

Odgovor:

Nasljednik Petrove službe nasljednik je i Petrove ljudske slabosti. Je li on svjestan da mu je, u danim okolnostima, lakše Kristu leđa okrenuti negoli mu vjeran ostati? Osluškuje li i on glas svoga pijetla? Smije li mu pijetao zakukurikati? Smeta li mu pijetlov (o)glas? Smeta li taj glas još više njemu

„poslušnim“ njegovim sustolnicima i subesjednicima negoli njemu? Zabranjuju li mu pjevati kako bi im Papa, bez pijetlova (o) glasa, mogao, ne daj, Bože, biti njihova još veća igračka?!

Ako već Papa čuje glas svoga pijetla, je li svjestan da bi poput Petra morao okajati negativnosti svoga pontifikata i ne ostavljati ih nekom budućem Papi za kajanje? Glas bi pijetlov morao očistiti stol novom Papi nakon smrti njegova prethodnika. To traži Papino kajanje u budućnosti, ako ono ima ikakve vrijednosti u sadašnjosti.

Pitanje:

Vrijedi li to i za biskupe?

Odgovor:

Prihvaćam stupnjevitú razliku između biskupa i svećenika. U to nikada nisam (po)sumnjao. No, istina koju ispovijedam upozorava i biskupe na granicu koje moraju biti svjesni. Kao što je ljudska slabost među apostolima (po)kazala Judu izdajnika, tako ista ta ljudska slabost može i danas među biskupima (po)kazati novog Judu izdajnika. Svaki kršćanin nosi na svojim usnama Judin poljubac. Nije od toga izuzet ni Papa ni biskup ni svećenik ni bilo koji vjernik. Koliko je kršćanin toga svjestan, toliko će se čuvati i uz Božju pomoć sačuvati da

Judin poljubac (ne) dadne svom Spasitelju. Granicu biskupima (po)stavio je apostol Pavao: Pazite na se i na cijelo stado u kojem vas Duh Sveti postavi nadglednicima da pasete Crkvu Božju koju sebi steče krvlju svojom. Znam da će poslije mog odlaska provaliti među vas okrutni vuci koji ne će štedjeti stada; i između vas dići će se neki koji će naučavati opakú nauku da odvuču učenike za sobom (Dj 20,28-30).

Istu tu granicu biskupima postavio je na svoj način i sveti Augustin Hiponski: Mi koje je na ovaj vrlo odgovorni i opasni po-

ložaj postavio sam Gospodin po svojoj milosti, a ne po našim slugama, dvije stvari moramo jasno razlikovati: prvo mi smo kršćani, a drugo mi smo poglavari. Kršćani smo zbog nas, a poglavari zbog vas. Iz toga što smo kršćani imamo korist mi, a iz toga što smo poglavari, imate korist samo vi.

Pitanje:

Odatle i seže Hercegovački slučaj?

Odgovor:

Na te Augustinove riječi, kako im one ne bi postale toljaga, morali bi se biskupi navraćati kao žedan na vodu. Navraćaju li se? Ne znam, ali sam siguran da su se na njih navraćali, ne bi bilo hercegovačkog slučaja. Jer, slučaj, koji su davno stvorili i rješenje mu odgađali i nerješivim ga učinili, izvrće gore navedene riječi sv. Augustina: biskupsku smo čast zaslužili, i zato nas je Papa imenovao. Da je nismo zaslužili, ne bismo biskupi postali, nego bismo obični svećenici ostali. Nije važno kršćanin biti, važno je vlasti se okriti i poglavar biti. Od kršćanstva, nemamo koristi. A od poglavarstva? Imamo veliku, i te kakvu korist. Jer, povjerene su nam ovce Dobrog pastira. Imamo, dakle, što ostrići, pomusti, zaklati i pojesti. Zar nam treba veća korist od ove?!

Pitanje:

Došli smo tako do poglavarstva bez granica?

Odgovor:

Poglavarstvo bez granica jedno je poglavarstvo. Poglavarstvo u granicama, cijene i poštovanja vrijedno je poglavarstvo. Poglavarstvo bez granica stvorilo je raskole u Crkvi i obogatilo je raz-

nim aferama. A poglavarstvo u granicama? Crkvu je duhovno (o)bogatilo i teritorijalno raširilo. Kad je Zapadno Rimsko Carstvo (pro)palo i nastupila seoba naroda, Crkva je, jer je bila duhovno jaka, kristijanizirala dolazeće narode. A danas, kad je nastupio novi val nove seobe naroda? Crkva, bogata gazdama, a siromašna slugama, nije moćna ni svoje vjernike sačuvati, a pogotovo nove vjernike primati. I tako Kristove riječi ostvariti: Imam i drugih ovaca, koje nisu iz ovog ovčinjaka; i njih treba dovesti; one će čuti glas moj, te će biti jedno stado i jedan pastir (Iv 10,16).

Potrebna je poglavarstvu gore navedena i opisana granica. Potrebna kao hrana gladnomu i voda žednomu. Tu granicu treba pokazivati i stalno ih na nju upozoravati, kako bi se (sa)čuvali Judina poljupca koji nosi svaki čovjek. I svaki biskup, jer je čovjek. Zato mu nije suvišno pitanje: Jesam li dao Judin poljubac svome Učitelju i jesam li kršćanin bio dok sam svom podložniku nešto zapovjedio? Ako nisam do kršćanstva držao dok sam podložniku zapovijedao, svoj sam položaj zloupotrijebio i sebe biskupa u ništavnost strovalio, tako da me podložnikov posluš ne može ni izvući ni opravdati, ali me može još dublje strovaliti i pred Bogom optužiti. Zato se ne smijem ponositi podložnikovim poslušom. A svojim zapovijedanjem? Mogu se ponositi samo onoliko koliko je ono: u skladu sa zdravim razumom, biblijskom porukom, objavljenom istinom i zakonom ljubavi. Zato se moram češće (u)pitati: Upozorava li me podložnikovo negodovanje na oprez, ili držim da je podložnik uvijek drzak, a ja, jer sam biskup, uvijek pošten i pravedan? Zapo-

vijed u skladu s objavom? Daka-ko! Svakako. A zapovijed bez ograničenja koje nameće zdrav razum i objava? Nikada i nikako! Jer, podložnikova poslušnost ne smije biti hrana ničijoj oholosti. Ni vlastitoj ni službenoj, uz naslov vezanoj. Kako ću se osjećati, neka se svaki biskup upita, ako mi moj podložnik rekne: Slušam i slušat ću, ali ne ću dopustiti da moj posluš bude hrana Vašoj oholosti. Takvu Vam hranu uskraćujem i dodajem: moj posluš je svetinja i biser, a znate što rekao Isus, vezano za te odrednice? Reći ću Vam! Rekao je: Ne dajte svetinje psima! Ne bacajte svoga biserja pred svinje, da se, pošto ga pogaze, ne okrenu te vas rastrgaju! (Mt.7, 6). Zato bi se morao svaki biskup upitati: Jesam li zaslužio takvu možebitnu primjenu Isusovih riječi? Ako nisam? Blago meni! Ne smeta mi što je te Isusove svete, ali oštre riječi, moj podložnik primijenio na me. A što, ako sam tu primjenu zaslužio? Može li me (o)pravdati činjenica da ih on nije izustio? Ni govora! Zaslužena plaća će me teretiti, neovisno o tome je li mi isplaćena ili nije. Zato već jednom moramo prihvatiti da, zapovijed u granicama i posluš u istim tim granicama pomažu i uvijek će pomagati Crkvi da hrabro ide naprijed, vjerna i odana svome utemeljitelju Isusu Kristu.

USTANI I JA SAM SAMO ČOVJEK!

dr. sc. Tomislav Dragun

Spadam u one vjernike, katolike, kojima je sve jasno. Odnosno, one koji barem tako misle.

Odlazeći na ispovijed slažem i stupnjujem svoje grijeha, polazeći od međe koju ne bih smio prijeći. A činio sam to, kao i svi drugi. Ljudi. Oslobodivši se se tako grijeha, „koje sam počinio od zadnje ispovijedi“, nalazim se slobodnim i rasterećenim.

Nesputan i siguran.

I onda, susretoh se s knjigom Martina Planinića: „U Hercegovačkom slučaju“, te se nađoh u „nebranu grožđu“. Mnogo toga u što nisam dvojio, čime sam se i smatrao katolikom, uzdrmao je. Bezrazložno? Iz temelja. Moje granice dobra i zla, dopuštenog i nedopuštenog, poželjnog i nepoželjnog. uzdrmaše se i odoše u nepovrat. Kako i ne bi kad sam pročitao i sljedeće:

„Slušam i slušat ću, ali ne ću dopustiti da moj posluh bude hrana Vašoj oholosti.“

I: „Jer, podložnikova poslušnost ne smije biti hrana ničijoj oholosti.“

I: „Jesam li dao Judin poljubac svome Učitelju i jesam li kršćanin bio dok sam svom podložniku nešto zapovjedio?“

I: „Svaki kršćanin nosi na svojim usnama Judin poljubac.“

Pa: „Budeš li svoju ljudsku volju proglašavao Božjom i tako zlorabio ugled apostola Petra, isti Isus, koji je ukorio Petra, ukorit će i Tebe po učenicima svojim, podložnicima Tvojim.“

Pa: „Žao mi je što su, poput sijamskih blizanaca, u Papi srasli i

Petar apostol i rimski car.“

Te: „Poglavarstvo bez granica jedno je poglavarstvo.“

Teške riječi. Strašne riječi. Prolaze me trnci.

Hoću li ih nadživjeti? Hoću li nakon njih (p)ostati pravi kršćanin-katolik? Uostalom, kao i Vi kad ju cijelu, iznova poput mene, prijedete slijedeći njenu punu sadržinu:

TKO SAM: Kršćanin-katolik, Propovjednik, Blagdan svetog Franje

ŠTO I KAD SAM DOZNAO: Znanje i sjećanje, Kratka prošlost, Stanje u Bosni, Stanje u Hercegovini, Iz kršćanske tradicije, O župama u Hercegovini

PILAT U VJEROVANJU: Objava i govor dokumenata, Čudna uloga,

SVE BLIŽE HERCEGOVAČKOM SLUČAJU: U Tihaljini, Propovijed u CIMU u Mostaru, Pobjeda gora od Pirove, Veliki četvrtak, Čapljinjski dan „D“, U Veljacima, Tri Generalova delegata, Usred zime, Raspad triumvirata, Devetnaesti veljače, Katedralna odredba, Pred kućnim vratima, U Črncu, Delegacija s Tepčića, Moj susret s O. biskupom. Pismo je pročitao, Na Buni, U Mostarskom Gracu

DOLAZAK: U župi Ploče – Tepčići, Biskupova reakcija, Moj odgovor, Trka vlakom, Naknadni dekret, Prva biskupova opomena, Savjet „poslušnoga“, Još netko trči, Druga biskupova opomena, U dugom razgovoru, S don Lukom Pavlovićem i don Draženom Kutlešom, Rimska reakcija, Moj odgovor,

BEZOČNO PONIŽAVANJE:

„Dvadesetsedmog marta“, Otvoreno pismo Starješinstvu, Otvoreno pismo O. Provincijalu. Četiri govora, Dvadesetdevetog kolovoza 1999., Šestoga kolovoza 2000., Dvadesetog kolovoza 2000., Trećeg veljače 2008.

KRIZMA I OKO KRIZME: Odjek u javnosti, Krizmu u Tepčićima pokraj Čitluka osiguravala policija, Uz policijsku zaštitu biskup Perić krizmao djecu ispred pošte, Zaključani dokumenti kriju odgovor, Druga generalova opomena, Šetnja mimo Emausa, Ponuđena izjava, Osvrt na izjavu koju biskup nudi, Fra Antina reakcija

VIZITACIJA I KAPITUL: Kanonski pohod, Bratski pozdrav s pohoditeljima, Moj doprinos teologiji primata, Nepokolebljiv i nepopuatiljiv, Traži se izvor, Biskupova reakcija na izjavu nepotpisnika, Otvoreno pismo, Druga krizma pokraj puta, Krizma ponovno na livadi, Oduzimanje ovlasti. Krizma u župnoj crkvi, Doček pred misu biskupa Srećka-Franje Novaka

GENERALOVA ODLUČNOST: Čudno predznanje,

DVOBOJ: Veliki okršaj, Dokazati ili povući, Otvoreno pismo potpisnika, Treća krizma na livadi, Otvoreno pismo, Krive procjene i propusti, Preuzetnost i obveze, I Ljuban trči, Dovezen i srušen, Susret s policijom

SVESTRANI POGLED: Što je trebalo učiniti, Je li moguć kraj?, Korjenovanje, Unatoč tomu, Postoji izuzetak, Papa moga djetinjstva, Je li moguć rasplet Hercegovačkog slučaja, Moje stajalište

POGOVOR

BILJEŠKA O PISCU

KAKAV JE BOG? (1)

Billy Graham, MIR S BOGOM,
„Duhovna stvarnost“, Zagreb,
1995.

*Možeš li dubine Božje proniknuti,
dokučiti savršenstvo Svesilnoga?*

Job 11:7

Tko je, zapravo, Bog? Kako mogu zasigurno znati da on postoji? I otkad postoji? Mogu li ga upoznati?

Svatko je postavljao takva pitanja, glasno ili u sebi, jer je nemoguće promatrati svijet oko sebe i ne pitati se o postanku svijeta i života na njemu. Svakodnevno se suočavamo s čudom života i misterijom smrti, promatramo ljepotu cvatućeg drveta, veličanstvenost zvjezdanog neba, planinske visove i golemost mora i oceana. Tko je sve to stvorio? Tko je uspostavio zakon sile teže po kojem sve stoji na svome pravom mjestu? Tko je odredio dan i noć i redovitu izmjenu godišnjih doba? A što reći na neizmjernost svemira? Možemo li pošteno vjerovati (kako je netko bio napisao) da je to sve što postoji, što je bilo i što će biti?

Jedini mogući odgovor je da je sve to, a i više od toga, djelo Vrhovnog Stvoritelja, kao što i sat mora imati svoga izumitelja tako mora i naš vrlo precizan svemir imati svog izumitelja. Nazivamo ga Bog. Njegovo je ime poznato čitavom ljudskom rodu. Još od najranijeg djetinjstva izgovarali smo njegovo ime. Biblija nam otkriva da je Bog o kojem govorimo, o kome pjevamo, od kojeg dolazi i svakovrstan blagoslov, Bog koji je stvorio ovaj svijet i postavio nas u njega.

Benjamin Franklin, koji je bio vrlo

učen čovjek i pronalazač, je rekao: „Dugo već živim i što dulje živim, nalazim sve više čvrstih i uvjerljivih dokaza da Bog upravlja svim ljudskim zbivanjima.“ Još jedan učen čovjek, Blaise Pascal je napisao: „Ako čovjek nije stvoren za Boga, zašto je onda sretan jedino ako je u Bogu? Ako je čovjek stvoren za Boga, zašto mu se onda opire?“ Upravo je to čovjekova dvojba.

„Ali tko je on?“ pitate. „Gdje je on?“ Svi znamo njegovo ime. Privremeno ga u trenucima najvećih kriza i nevolja. Mnogi nastojimo razmišljati o njemu koristeći za to svaki mogući trenutak. Drugi pak kažu da u njega ne vjeruju, jer on za njih ne postoji. Neki opet kažu: „Objasnite mi ga pa ću ga možda prihvatiti.“

Za one, koji se u ovom kritičnom trenutku ljudske povijesti pitaju „Kako Bog izgleda?“, postoji jasna izreka: Bog je isti kao što je bio Isus Krist! Kao što je Isus došao da pokaže Boga u vidljivom stanju i postane naš Izbavitelj, tako je nakon svog povratka Bogu u nebo, poslao svoga Svetoga Duha da se useli u vjernike i osposobi ih živjeti na takav način da prikažu svojim životom Isusa Krista nevjerničkome svijetu.

Ako tako osjećate, nakon što ste čitavog svog životnog vijeka slušali o Bogu i govorili o njemu, i čekali na nekoga tko će vam objasniti Boga na pravi način, kako biste se mogli u njega pouzdati, pogledajmo zajedno kakav nam stvaran opis Boga može pružiti Biblija.

Kakav je Bog?

U ovom kritičkom razdoblju ljudske povijesti, svatko bi trebao tražiti odgovor na pitanje: „Kakav je Bog?“ Svi bi trebali pitati i biti

sigurni da će dobiti pravilan odgovor. Svi bi trebali znati, bez trunke sumnje, točno kakav je Bog i što je kadar postići. Biblija nam poručuje: „Jer je njima očito ono što se može doznati o Bogu: Bog im je to zapravo objavio.“ (Rimljanima 1:19)

U nedostatku znanja o Bogu i čovjekovom opiranju Bogu leži korijen svakog problema koji uznemiruje čovjeka. Zbog čovjekova nepoznavanja Božjega plana, svijet se nalazi u kaotičnom stanju. Zato što čovjek nije voljan naučiti i obdržavati Božje zakone i pravila za život, na njegovoj duši leži teško breme. Stoga saznajmo sve što možemo o Bogu!

A gdje ćemo steći to znanje? Tko će nam kazati pravu istinu? Nismo li svi ograničena ljudska bića? Zar je Bog odredio nekoga na ovoj zemlji da dade posljednju riječ o njemu? Nikako! Jedini čovjek koji je to mogao učiniti živio je na ovoj planeti prije dvije tisuće godina, a ljudi su ga razapeli! I kako ćemo onda nešto konkretno saznati o Bogu?

Možete upitati učene ljude i oni će vam reći da je Bog izražaj svega u životu i prirodi, da su sva živa bića jedno s Bogom, sam je život izričaj njegova božanskog bića. Reći će vam da Boga možete uočiti i u najmanjoj kapi vode, a također i na beskrajnom nebeskom svodu.

Upitajte filozofa i on će Vam reći da je Bog početna i nepromjenjiva sila koja stoji iza svega stvorenoga, on je vrhunski pokretač koji sve svjetove drži u pokretu – on je sila bez početka i kraja. Još će vam reći da je svaki djelić života i ljepote koju vidimo objava te sile koja proističe iz beskonačnog izvora snage i vraća se natrag.

Ako imate još nekih pitanja o Bogu, možete saznati da je Bog apsolutan, on je sve u svemu i vjerojatno nitko više ništa ne može o njemu saznati. Postoje mnoge različite definicije Boga. Svaka zemlja i svaka ljudska rasa, svaka obitelj, čak i pojedinac, nastoji objasniti to Veliko Biće koje stoji iza cijeloga svemira. Ljudi u svim razdobljima povijesti nastojali su otkriti Stvoritelja, čija su djela vidjeli, ali nisu ga poznavali. Koje je od tih različitih objašnjenja ispravno? Koju ćemo teoriju između mnogih prihvatiti? Kojem ćemo se autoritetu prikloniti i dati mu da nas povede?

Kao što smo vidjeli u prethodnom poglavlju, Bog se objavljuje u knjizi koju nazivamo Biblija. U Bibliji imamo objavu i na temelju nje naš um može biti zadovoljan i srce ispunjeno. Možemo biti spokojni i posve sigurni da posjedujemo ispravan odgovor, jer smo na putu da upoznamo i shvatimo pravu narav Boga.

Bog se u Bibliji otkriva na stotinu načina, i ako pažljivo i redovito čitamo Bibliju, kao što čitamo dnevne novine, dobro ćemo je upoznati i biti temeljito obaviješteni o Bogu, kao što smo obaviješteni o našem omiljelom nogometu.

Kao što dijamant ima mnogo izbrušenih ploha, tako postoje i mnogi oblici Božje objave u kojima on objavljuje sebe. Zbog naše ograničenosti, dovoljno je istaći četiri najznačajnija oblika Božje objave, i njih bismo uvijek trebali imati na umu.

Bog je Duh

Prvo: Biblija objavljuje da je Bog Duh. Kad je Isus razgovarao sa Samarijankom kod studenca u Sikaru, odmah joj je rekao da je Bog Duh. (Ivan 4:24) Na što pomisljate kad čujete riječ duh? Ka-

kva se predočba stvara u vašem umu? Zamišljate li ga kao oblačić pare koji se kreće nebom? Označuje li riječ duh nešto zastrašujuće, čega se djeca plaše? Ili smatrate da je duh nešto bezlično? Mislite li da je Isus imao to na umu kad je rekao da je Bog Duh?

Da bismo otkrili stvarno značenje tog pojma i što je Isus mislio kad je spomenuo da je Bog Duh, moramo ponovno zaviriti u Bibliju i pročitati događaj u kojem je Isus nakon svoga uskrsnuća rekao: „Opipajte me i ustanovite! Duh nema mesa ni kostiju kao što vidite da ja imam.” (Luka 24:39) Prema tome možemo sa sigurnošću zaključiti da duh nema tijela. On je suprotno tijelu. Doista nam je teško shvatiti taj pojam našim ograničenim umom.

Kao ljudska bića, lišeni smo neograničene vidovitosti koju je Bog u početku, kad je stvarao svijet, namijenio svakom ljudskom stvorenju, i stoga ne možemo shvatiti slavu i veličanstvenost Duha koji je daleko od nas. Kad čujemo riječ 'duh', odmah ga nastojimo smanjiti na naš ograničeni oblik, kako bismo ga ograničili na mjeru našeg sitnog uma. To je isto kao da pokušavamo objasniti golemost oceana, njegovu veličanstvenost i zastrašujući prizor uzburkane površine oceana, nekome tko nikad nije vidio veću vodu od obične blatne lokve u svome selu. Kako on može zamisliti beskrajnost oceana? Kako može, dok promatra plitku lokvu blatnjave vode, odmjeriti neizmjerene dubine oceana, tajanstveni život u morskim dubinama, neprestano gibanje golemih količina vodene mase, strahovitost oluje ili apsolutnu mirnoću goleme površine mora? Kako može netko, koji je vidio samo malu lokvu blatne vode shvatiti o čemu vi govorite? Koje biste riječi upotrijebili da mu uvjerljivo opišete silinu mora?

Kako ćete ga uvjeriti da takvo čudo doista postoji?

Još je teže shvatiti ono što je Isus mislio kad je rekao: „Bog je Duh”. Međutim, Isus je znao što to znači. Njegov um nije bio ograničen poput našega. Njegove oči nisu bile usredotočene samo na malu blatnjavu lokvu života. Dobro je poznao bezgraničnost Duha i zato je došao da nam omogući shvatiti njegova čudesna djela, utjehu i mir.

Znamo da duh nije ograničen tijelom. Ne troši se kao tijelo i ne mijenja se. Biblija nam kaže da je Bog baš takav Duh, koji nije sputan tijelom ni oblikom. Ničim nije ograničen, apsolutno je bezgraničan i nezamjetljiv našim očima koje mogu vidjeti samo materiju. Biblija nam kaže da budući je Bog bezgraničan, može se nalaziti posvuda u isto vrijeme, sve čuti, sve vidjeti, sve znati.

Mi ljudi to ne možemo i zato nastojimo Boga ograničiti, baš kao što smo i mi sami ograničeni. Nastojimo zaniijekati moć kojom Bog čini ono što mi nismo kadri učiniti. Tvrdimo da Bog ne može biti svugdje u isto vrijeme zato što to mi ne možemo. Ponašamo se poput čovjeka koji je nešto čuo o golemosti oceana i jednoga je dana došao na obalu, zahvatio dlanom vodu i rekao: „Konačno je ocean moj! Držom ga u svojoj ruci, imam ga!” Istina, u svojoj ruci drži jedan mali dio oceana, ali u isto vrijeme drugi ljudi, na tisućama obala, mogu zahvatiti vodu svojom rukom i tvrditi da je ocean baš njihov. Milijuni mogu doći do obale oceana i rukama zahvatiti vodu. Svatko može zagrabiti koliko ga je volja, ali ocean još uvijek ostaje onaj isti. Njegova snaga ostaje ista, život u neizmjerljivim dubinama ostaje nepromijenjen, premda je svojom vodom snabdjeo svaku osobu na svim obalama svijeta.

ZAŠTO HRVATSKI BRANITELJI PRIBJEGAVAJU ODUZIMANJU VLASTITOG ŽIVOTA?

Đivo Bašić, Dubrovnik

Potaknut nedavnim pokušajem samoubojstva jednog - u pravom smislu riječi - istinskog branitelja Dubrovnik (jer je u obrani Grada bezrezervno sudjelovao od samog početka Domovinskog rata 1991.), nameću se neke misli. Kada u jednoj zemlji branitelji pokušavaju sebi oduzeti život, ljudi te države moraju se zapitati koji je razlog. Množina takvih slučajeva dodatno zabrinjava jer su to ljudi koji karakterom i dobrotom, te domoljubnom, nimalo političarskom požrtvovnošću, ukazuju na osobe koje ne bi takvo nešto počinile. Ne smijemo u potpunosti zanemariti dodatne životne jade i okolnosti koje bacaju u očaj takve ljude koji su sinovi države koja se raspada od pokvarenosti, laži i prevrtljivosti bivših komunističkih redatelja koji i sada snimaju svoje boljškurvanjske filmove. Totalno su izneredili ovu državu i to još uvijek čine pod krinkom kvazidemokratskih načela, pa se čak i sprdaju s braniteljima. Štoviše, izivljavaju se nad njima. Zakone donose aparatčik-pisarčići, u većoj mjeri isti oni koji su branili sve sustave do danas, tako da je kojim slučajem kakav autokrat, diktator ili mitoman predsjednik ili kakav visoki dužnosnik RH, oni bi opet branili sustav, ma koji god bio, te u lažnosti vlastitog života odlučivali o tuđoj sudbini. Sustavno (baš tako!) uni-

štavaju ovu i sve države svijeta, a neki se ne samo naslađuju nedaćama u drugim državama, već im je drago da im pati i ona vlastita. A oni, kurvini sinovi svijeta, imaju državno-proračunski osigurane plaće, te moguće i račune na stranim bankama. Pitam se zašto na stranim, a ne domaćim bankama? Ah, da, (ne) zaboravih. Nazivom domaće je u tom slučaju strano.

Eto, istinskom dubrovačkom branitelju su uskratili invalidninu u iznosu od 0,5-1% za dugo iščekivanu mirovinu (jer je primao akontaciju - krasne li države!), te nije mogao dobiti iznos zaslužene mirovine kojoj se jednako tako nadao. Nema ništa mirno u riječi "mirovina", već ljude prisilno pensioniraju da šute. Oni koji su prinuđeni životnim okolnostima na nju, višestruko se zakidaju.

"Kolega" istinskog branitelja je dobio veću invalidninu i mirovinu od oko 8.000 Kn, ali nije bio na

prvim crtama obrane, nego u nekom od ureda. Uredi ratova i mirnodopskih razdoblja su odlučujuća karika koja odlučuje o poretku (ili gore: neredu) svijeta. Svijet je jedna velika ništarija kojoj svakodnevije zadaje nekakve događaje, ponekad sitne zadovoljštine, a samo što ptičice na granama ne pjevaju da poznati nam svijet nije dobar. Manjina loše utječe i upravlja većinom (danim joj mandatom, ali očito ne većine!).

Najbolji primjer je onaj mirovinskih razlika koje su se isplaćivale za mirnodopska razdoblja, već starijim ljudima koji su itekako odradili svoj životni, radni vijek, ali opet su oni iz ureda bili u povlaštenom položaju. Nekima od njih je, po nekom birokratsko-hedonističnom ključu isplaćena razlika, a drugima nije. Ovi drugi su dobili listić da im je država dužna "0 Kn", valjda zato što su pošli u penziju s punim radnim stažom "prije nekog datuma". Možda ima "datuma" i na uređajima za prisluškivanje i snimanje koji su služili državi i svrsi špijuniranja i ispitivanja hrvatskih domoljuba (od kojih su neki i isljednički likvidirani), a sada se nalaze na web-stranicama tajne službe! Valjda tradicija koju ne treba zaboraviti. Ili možda: ne ponovilo se!

Ljudi moji, previše je primjera da svijet nevalja. To je svrha njegovog postojanja: u ne(u)rednom i kaotičnom. Ovo neka bude apel istinskim hrvatskim braniteljima da ne dižu ruku na

sebe ili druge, već da započnu birokratsku bitku, jer sve dok se ona ne okonča, Domovinski rat nije završen. Tako imamo (ako se radi o državnom interesu, a ne znam koji bi bio državni): Pučkog pravobranitelja (Opatička 4, 10000 Zagreb), te Upravni sud RH (Frankopanska 16, 10000 Zagreb), zatim Transparency International Hrvatska (Ilica 35, 10000 Zagreb), Hrvatski sabor (npr. Nacionalno vijeće za praćenje mjera u suzbijanju korupcije, Trg Sv. Marka 6, 10000 Zagreb) i dr. Sjećam se kada sam došao jedanput u doktora opće prakse i žalio se na bol (est), a on je, nakon pregleda, onako prilično ozbiljno odgovorio: "Pratit' ćemo mi to".

Pogledajmo samo zašto je hrvatski obrambeni rat imao obrambeni karakter. Vrlo je jednostavno: da nije bilo srbočetničkog napada na Hrvatsku, ne bi ni postojao Domovinski rat! Koji su to idioti, ti četnici! Teške su budale oni koji vlastitoj djeci ne žele dobro i unaprijed im za-

daju uvjete zaostalosti i destrukcije koje budućnost teško da može ispraviti u potpunosti (ili ikakosti).

Poznata je i prihvaćena ona: "Nisu svi Srbi četnici, ali svi su četnici Srbi". (Sa) smijehom na ustima se sjećam jednog primjera koji govori u prilog razlike Hrvata i Srba. Jedanput, bilo je to, čini mi se, sredinom 80-ih godina XX. stoljeća kada je jedan čovjek iz Srbije parkirao automobil srpskih registarskih oznaka ispred garaže u kojoj mi je otac držao stari (još i danas rabljeni) VW-bubu. Ljutit, jer nije mogao izići iz garaže, napisao mu je na komadu kartona: "Gdje si ovo parkirao [ili nešto kao: ovo je garaža], Srbije!". Ovo "Srbine!" (s usklikom na kraju) pisalo je nešto većim slovima. Napisati nešto većim ili manjim slovima, značenje na prolaznom papiru definitivno(g) je podatkovnog karaktera. Kad zapis (iz) govorimo, on nema zapisanu tehničku veličinu slova (ili fonta). Poslije je čovjek iz Srbije vidio

poruku, te rekao mom ocu: "Pa, niste morali, bre, onako da stavite "Srbine". Moj otac je odvratio: "Što, pa vi se sramite da ste Srbin?". Ovo vam je dovoljan primjer. Zamislite da netko Hrvat napiše ili izreče riječi: "Hrvat jedan!" To ne bi zvučalo nimalo kao uvrijeda. Barem mi se tako čini, jer da ste u bivšem sustavu nekome (javno) rekli: "Srbine jedan!", mislim da se ne bi baš veselo proveli (jer bi vjerojatno bili "ustaša" i "zlikovac"). To bi bilo shvaćeno kao svojevrsna uvrijeda. Korijene moramo tražiti ne u korienskom pravopisu, nego duboko u prošlost(ima), te su oni etnopsihijatrijskog karaktera.

Uvijek tijekom i nakon bitke protiv napadača na neku državu (pred)stoji bitka protiv birokratskog hedonizma kojim se vlastita država želi i može izživljavati nad vlastitim građanima. U pravilu, to nije nikad pitanje da se ne radi o toj vrsti izživljavanja, već "samo" u kojoj ili (sve)kolikoj mjeri.

PODUPIREM MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

prof. dr. fra Andrija Nikić

Kao predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak Mostara s naših 925 članova i kao osobni poznanik Marka Perkovića Thompsona

pridružujem se

onima koji s Thompsonom pjevaju pjesme o Bogu, vjeri, obitelji, domu, domovini i hrvatstvu, a protivim se policajcima ljudskih duša koji se protive odluci hrvatskih braniteljima i tvoraca Republike Hrvatske.

Thompson se s navedenim sadržajem svojih pjesama na jedinstven način pridružuje onima koji provode duhovnu obnovu duha. hrvatskog naroda.

Uz pozdrav prof. dr. fra Andrija Nikić

ČAS USTAŠA, ČAS PARTIZAN

Branko Stojković, Bjelovar

Priče o destruktivnim ustašama (sad) dolaze iz laboratorija Stjepana Mesića. On je nekada sa svojim pričama 1992. i 1993. tjerao Srbe iz Hrvatske, a sad ih revno skuplja, tj zalaže se da se oni vrata. Arhivske snimke nam još svjedoče o tome – kako je Stjepan Mesić veličao NDH-a kao pobjedu:

„Mi nemamo razloga nikome se ispričavati. Ovo što skroz traže od Hrvata – ajde idite kleknuti u Jasenovac, kleknite ovdje... Mi nemamo pred kim što klečati. Mi smo već dva puta pobijedili, a svi drugi samo jednom. Mi smo pobijedili 10. travnja,

kada su nam sile osovine priznale hrvatsku državu. I pobijedili smo kad smo se našli poslije rata za pobjedničkim stolom opet s pobjednicima. U drugom svjetskom ratu Hrvati su dva puta pobijedili. Ustaše su bili oni koji su željeli hrvatsku državu.“

Mesić je razgolićen u svojoj ljudskoj pohlepi. I dalje on nastavlja smišljeno i sustavno ispiranje mozga Hrvatima. Kada će netko završiti u zatvoru zbog takvih laži?

Koje su progutale Hrvatsku do kraja. Mesić je bio ponos i dika u SFR Jugoslaviji, kada je palio i žario. Bilo je to što više straha i stresa - to bolje...

Stjepan Mesić uporno nam pila - o demokraciji, ljudskim pravima i građanskim slobodama? On je (sad) čak i predsjednik Hrvatske? Nitko ga nije pitao - što je prije radio? Taj predsjednik Jugoslavije i vrhovni komandant – koji nam je donesao svu nesreću i prokletstvo. On je čas ustaša – pa čas partizan?

Hrvati se moraju zbog toga svega sramiti.

Kuda naša divna zemlja tako ide? Mesić nam prodaje najjeftinije šarlatanstvo. Taj manipulator uništio je puno ljudi – a ponajviše Hrvata.

Nemamo ništa protiv, da se pošteni Srbi ovdje vrata, ali oni koji su se ogriješili – neka tu ne dolaze.

NAKON PREDUJMA - ODRADA

Nadan Vidošević stari je HDZ-ov lisac. Bilo je, ipak, neočekivano to što ga je u prošlom mandatu Sanader kooptirao u stranački Središnji odbor. Te, izbori su za sredi-

nu u kojoj je na Zapadu Sanader živio prirodniji od kooptiranja, te Vidošević je istinski privatizacijski prvoborac (splitske cementare), dok se Sanader tek kasnije u to-

me izvještio.

Nu, ubrzo se pokazalo što se iza svega toga krije. Za guranje Zakona o suzbijanju diskriminacije imao je Sanader prokušanog poslušnika u liku Jadranke Kosor, dok mu je za popravljivanje hrvatske krvne slike trebao neki drugi majstor od zanata. I našao ga je. Nadan se ubrzo oglasio: „Hitno nam treba 1,000.000 useljenika“. Ne moraju to biti, na Mesićevu žalost, Srbi, jer ih je ionako premalo za sve Garašaninove projekte, nego će dobro doći i Rusi (Nije tlapnja. Postoje konkretni planovi.). Naši kršćani – pravoslavci.

Blago nama – hrvatskim šovinistima!

MOGU LI BOJOVNICI HVO-a BITI „TURCI“?

Nadovežimo se odmah na postupke Nadana Vidoševića i njegova sponzora dr. sc. Ivu Sanadera, na njihove vapaje za hitnim naseljavanjem Republike Hrvatske neHrvatima. Ne bi bilo zgoreg „strukturnije“ pogledati kako oni zamišljaju riješiti taj, za njih očito gorući, „problem“. Gurajući i naturajući ustrajno te svoje „originalne“ narodnosne izume.

Zašto? Pa, eto zato kako bi se ponovno aktualizirala, a onda novopridošlicama popunila, nova krajina uz među na liniji Virovitica-Karlobag. Odatle i oni potezi koji manje govore, a više potvrđuju kako nije u pitanju samo toliko „potrebna“ radna snaga, nego i nešto posve drugo.

Zgražamo se nad postupcima slovenskih vlasti koje su iz svoga državljanstva izbrisale svoje, brojne, nekadašnje stanovnike. Međutim, tobože

ne vidimo da se nešto slično događa i u Hrvatskoj, o čemu se uglavnom i uporno šuti.

Hrvatska je „proizvela“ desetine tisuća svojih „izbrisanih“, i to pretežito Bošnjaka koji su inače desetljećima u njoj živjeli i radili. Izišli su svojedobno, kad je to itekako trebalo, čak i na referendum o osamostaljenju Republike Hrvatske, a sudjelovali su i u njejoj obrani. (Od koga?) Imali su, recimo tako, i hrvatsko republiko državljanstvo. Onda su odjednom ostali bez njega i bez posla. Morali su se vratiti u Bosnu i Hercegovinu.

Posebno je neugodno što je pritom diskriminirano i najmanje pet tisuća pripadnika HVO—a bošnjačke narodnosti. Pod-

sjetimo se što o tome zna Šemso Tanković:

„Ti su ljudi branili Bosnu i Hercegovinu, ali ne kroz Armiju BiH, nego kroz HVO. Ali kad su trebali realizirati svoja prava, jednostavno su isključeni, i to samo zato što su Bošnjaci, odnosno zato što nisu imali hrvatsko državljanstvo. A bila bi najnormalnija stvar da su ga dobili, jer su bili od posebnog interesa za Hrvatsku.“

Treba li to uopće dokazivati? Čudimo se onda što nas Bošnjaci više „ne će“. A i tko bi nas volio, kad uporno kročimo stazom Josipa Manolića, prof. dr. Žarka Puhovskog, Stjepana Mesića, a posebno dr. sc. Ive Sanadera i Nadana Vidoševića. Nikako da ih se otresemo!

Nije li nam već bilo dosta rasizma, poglavito vjerskog?

Srpski prijedlog podjele ex Yu

Pribavio: Borna

CRO FBI JE PROVOKACIJA

Vjekoslav Škreblin

Nedavno je čelnik USKOK-a Din-ko Cvitan zacvilio pred javnošću, kako je USKOK NEMOĆAN pred najezdom organiziranog kriminala, ako se u borbu protiv ovog zla ne uključe i GRAĐANI.

Ne samo pred nadležnim institucijama, pa i pred USKOK-om, već i pred MEĐUNARODNOM JAVNOŠĆU sam dokazao i konstatirao, kako je USKOK LEGLO KRIMINALA I KAKO JE POTPUNO U SLUŽBI ZAŠTITE ORGANIZIRANOG KRIMINALA. I ne samo USKOK, VEĆ I DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO REPUBLIKE HRVATSKE.

Samo jedan NADOBUĐNI CRO MEDIJ I CRO NOVINAR "istraživač" dovoljan je, da može činjenice prenese javnosti, pa će se HRVATSKI GRAĐANI naći pred izvanrednim svekolikim izborima. AKO TO NIJE ČINJENICA, NEKA VAM JE DEMANTIRA I ČELNIK USKOK-a!

I vrh naše države hropće u zagrljaju organiziranog kriminala. Cijeli im se svijet smije u "nezgodnoj" poziciji kriminalaca u kojem sam ih položaju zatekao, pa ih svakodnevno prikazujem kao što Cigo pokazuje svoju atrakciju-MEDVJEDA.

I što će CIPAL OD PORTA učiniti?!

Ako već KORUMPIRANI USKOK ne može doći na kraj organiziranom kriminalu, pridodat ćemo mu "pojačanje" - HRVATSKI FBI. Kompromitirana SILVANA PERICA iz medijskog zločinačkog ganga STYRIJE, putem ZG VECERNJAKA ispisuje MASNE NASLOVE tipa: "FBI osnovan u tajnosti",

"Policijski nacionalni ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta uskoro će surađivati s Uskokom".

U članku od 15. 06. o.g. spominju se i "Curenje informacija".

Svašta je medijska mafija "iskrcala" pred javnost, misleći valjda kako takvu hranu i naši ljudi još uvijek "PAPAJU". Što se tiče curenja informacija, dokazano je kako je i sada pokojni kriminalac DUBRAVKO MARINIĆ, instruiran od neke izraelske organizacije, pao u dugo i detaljno pripremljenu policijsku klopku.

Nakon uhićenja i krim-obrade, na slobodu ga pušta DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO, BEZ IKAKVIH KONZEKVENCI ZA DOKAZANA POČINJENA KAZNENA DJELA. Bi li dotični pao u pripremljenu

klopku sa svojim "kompićem", da su "curile" informacije?! Na žalost, "pao" je i na drugom "zadatku", a DORH ga ovoga puta nije mogao niti trebao amnestirati...

Želim istaknuti kako INFORMACIJE NE CURE AKO AKCIJU PRIPREMAJU PROFESIONALCI RAZNIH INSTITUCIJA TE POLICIJA! Stoga osnivanje CRO FBI je još jedna najobičnija provokacija upućena HR građanima, poreznim obveznicima te HR POLICIJI, u smislu umirivanja savjesti od protagonista organiziranog kriminala.

A kada bi CRO državni "kriminalisti" pojмили što je to zapravo i što to zapravo predstavlja američki FBI, nikada tu sigurnosnu zajednicu ne bi zlorabili niti u verbalnom obliku.

KAKO SU ONO MILAN KOVAČ, STIPE HRKAČ, JAKO ANDABAK, GROF GEORG ELTZ VUKOVARSKI, MILAN HORVAT, DARKO OSTOJA & COMP. OPLJAČKALI VIŠE MILIJARDI KUNA OD 227.882 HRVATSKA BRANITELJA I PROGNAHIKA (4. dio)

dr. sc. Tomislav Dragun

KUPONSKA PRIVATIZACIJA I HRVATSKI DRŽAVNI VRH

Što o tome kaže hrvatski politički vrh? Je li točno da je u ovom

„projektu“ umočen do grla? Odnosno, upravljaju li Hrvatskom doista kriminalci?

Želim, međutim, to upitati, ali i na ta i takva pitanja dobiti pouzdan i konkretan odgovor. Zato sam upravo hrvatskom političkom vrhu i poslao, uz poštansku povratnicu, kako ne bi bilo zabune s „neprimanjem“ pošiljke, dalje navedeno pismo. Odgovora

zasad nisam dobio.

Zaključujem: Hrvatski državni vrh time i formalno priznaje da je izravni organizator i operativni korisnik rezultata pljačke hrvatskih branitelja i prognanika izvedene i provedene pod nazivom „kuponske privatizacije“.

TEKST PISMA

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET Udruga za zaštitu prava građana

Pete poljenice 7
10000 ZAGREB
hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr (internetska televizija)

Glasnik
Hrvatskoga uljudbenog pokreta
01-29.23.756, 01-29.23.757, 091-33.88.431

Zagreb, na dne 20. lipnja 2008.

LUKA BEBIĆ, predsjednik Hrvatskog sabora
Trg sv. Marka 6-7

STJEPAN MESIĆ, predsjednik RH
Pantovčak 241

dr. sc. IVO SANADER, predsjednik Vlade RH
Trg sv. Marka 2
10000 ZAGREB
Co (na engleskom):

predsjednik **George W Bush**, Sveti Otac **Benedikt XVI.**
predsjednik **Jose Manuel Barroso**, premijer **Silvio Berlusconi**
estonski predsjednik **Toomas Hendrik Ilves**
litavski predsjednik **Valdas Adamkus**

(Continued on page 19)

Poslano poštanskom povratnicom

Predmet:

Očitovanje, moli se.-

Veleuvažena gospodo predsjednici,

Državni ured za reviziju RH, dotično revizori: mr. sc. Verica Akrap, Mirela Belančić, dipl. oec. i Ivo Hrvat. dipl. oec., te Boro Jaguljnjak, dipl. oec., Ružica Mataić, dipl. oec. i Antun Puljić, dipl. iur., izradio je u veljači 2002. godine IZVJEŠĆE O OBAVLJENOJ REVIZIJI – PROCES KUPONSKE PRIVATIZACIJE, a u kojem se navode nezakonitosti što su odlikovale cijeli postupak kuponske privatizacije.

Hrvatski uljudbeni pokret, udruga za zaštitu prava građana, iz Zagreba, te dr., podnio je sedam tužbi na Trgovačkom sudu u Zagrebu i na Općinskom (građanskom) sudu u Zagrebu tražeći utvrđivanje ništavnosti ugovora o zamjene dionica u kuponskoj privatizaciji. Najdalje se došlo u predmetu Trgovačkog suda u Zagrebu br. XIV P-3820/2006 (tuženik HRVATSKI FOND ZA RIVATIZACIJU i IF PROFICIO d.d. sljednik PIF EXPANDIA d.d.).

Tužba je odbačena, jer tužitelji nisu mogli predočiti ugovore o zamjeni dionica u kuponskoj privatizaciji, kojih se utvrđivanje ništavnosti traži. Nisu mogli, jer su im nedostupni. Nadležne državne ustanove ih skrivaju.

Tužitelji su, stoga, svojim zahtjevima podnesenim dne 5. svibnja 2008. godine zahtijevali od Hrvatskog fonda za privatizaciju, odnosno Državnog ureda za reviziju RH, da im omogući pristup sljedećim informacijama: „Ugovorima o zamjeni dionica koji su zaključeni između Hrvatskog fonda za privatizaciju i privatizacijskih investicijskih fondova“.

Zahtjevi su odbijeni, jer predstavljaju „poslovnu tajnu Fonda“, odnosno budući ih nema Državni zavod za reviziju RH, iako su nalazi o njima sadržani u njegovu izvješću.

Upravni spor u svezi s tim vodi se na Upravnom sudu RH.

Zaključak je jasan, jer se radi o očitoj opstrukciji sudskih postupaka s posve određenom kako bi se zataškale nezakonitosti izvedene u kuponskoj privatizaciji, posebno kod zamjene dionica. To tvrdimo slijedom dalje navedenih činjenica:

1.

Državni ured za reviziju RH, dotično revizori: mr. sc. Verica Akrap, Mirela Belančić, dipl. oec. i Ivo Hrvat. dipl. oec., te Boro Jaguljnjak, dipl. oec., Ružica Mataić, dipl. oec. i Antun Puljić, dipl. iur., izradio je u veljači 2002. godine IZVJEŠĆE O OBAVLJENOJ REVIZIJI – PROCES KUPONSKE PRIVATIZACIJE, a kojega se temeljni dio upravo oslanja na traženim ugovorima o zamjeni dionica u kuponskoj privatizaciji. Dakle, dotične informacije više ne mogu biti nikakva tajna, budući su već dostupne javnosti, ali to je nedovoljno za sudski postupak, gdje se predmetni ugovori moraju predočiti u materijalnom obliku.

2.

Tužitelji vode sudski spor na Trgovačkom sudu u Zagrebu (br. XIV P-3820/2006) protiv HRVATSKOG FONDA ZA RIVATIZACIJU i IF PROFICIO d.d. sljednika PIF EXPANDIA d.d., a traženi ugovori o zamjeni dionica u kuponskoj privatizaciji predstavljaju „krunski dokaz“.

3.

U svom IZVJEŠĆU O OBAVLJENOJ REVIZIJI – PROCES KUPONSKE PRIVATIZACIJE, iz veljače 2002. godine Državni ured za reviziju zaključio je sljedeće:

- program dodjele dionica bez naplate nije donesen i objavljen na način propisan Pravilnikom o dodjeli dionica bez naplate,
- cijeli portfelj nije bio prezentiran javnosti,

- zbog neusklađenosti operativnih i knjigovodstvenih evidencija i drugih podataka prezentiranih javnosti, bila je otežana provjera jesu li u proces kuponske privatizacije uključena sva trgovačka društva koja su trebala biti uključena,
- u postupku dražbovanja nisu sudjelovala sva trgovačka društva čije je sudjelovanje bilo predviđeno te su uključivane i isključivane dionice pojedinih trgovačkih društava pod uvjetima koji nisu bili dopušteni odredbama Pravilnika o dodjeli dionica bez naplate,
- su utvrđena nesuglasja u pogledu dražbovanih i stvarno prenesenih dionica,
- u procesu nisu sudjelovala isključivo solventna i profitabilna društva, kako je bilo određeno odredbama Pravilnika o dodjeli dionica bez naplate,
- u kasnijim postupcima nije pružena odgovarajuća nadoknada svim sudionicima kojima je trebala biti pružena,
- nadoknade nisu obavljene u skladu s propisima i jasno određenim kriterijima pri čemu svi sudionici kuponske privatizacije nisu bili stavljeni u jednak položaj,
- privatizacijskim investicijskim fondovima omogućena je zamjena dionica, dok pojedincima nije,
- zaključivanjem ugovora sa svakim privatizacijskim investicijskim fondom pojedinačno, pojedini privatizacijski investicijski fondovi stavljeni su u povoljniji položaj dobivanjem dionica veće tržišne vrijednosti, čime je narušena već postignuta uspješnost dražbovanja.

Dakle, Hrvatski fond za privatizaciju ne omogućujući tužiteljima pristup traženim informacijama, dotično ugovorima o zamjeni dionica u kuponskoj privatizaciji, zapravo čini i kazneno djelo prikrivanja kaznenog djela.

4.

U tijeku su arbitražni postupci pri Hrvatskoj gospodarskoj komori za sporove između Hrvatskog fonda za privatizaciju i privatizacijskih investicijskih fondova, a gdje se u dokaznim materijalima nalaze i predmetni ugovori.

5.

Hrvatski fond za privatizaciju pismeno obvezao se dati potporu Hrvatskom uljudbenom pokretu u njegovim zahtjevima, uključujući i sudske tužbe, za otklanjanje nezakovitosti kuponske privatizacije, a kamo svakako spada i predmetna zamjena dionica.

Očekujemo Vaše očitovanje glede predmetnog postupka Hrvatskog fonda za privatizaciju, koji skriva ugovore o zamjeni dionica u kuponskoj privatizaciji pravdajući to „poslovnim tajnom Fonda“.

U slučaju Vašeg prihvatanja osporavane odluke Hrvatskog fonda za privatizaciju, odnosno u slučaju Vaše ogluhe, a potvrde li se nalazi Državnog ureda za reviziju RH glede zamjene dionica u kuponskoj privatizaciji, istaći ćemo s razložnom okolnošću zahtjev za Vaš odstup s položaje koje upravo sada obnašate.

Sa štovanjem

dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

[illegible]

"Ministère de l'Intérieur Bureau central de police"		AVIS de réception de l'invasion de paiement d'inscription POVRNACNA — Obavijest o prijemu uplate za prijavu ljeta		P-21 CN 07
Niveau de danger Importance de l'événement		Date 10.06.2004		Service des postes Poste de police locale
Localisation de l'événement Lieu de l'événement		AR		Traité du bureau des postes Tous les postes de police du réseau postal
Nature de l'événement / Vrais politiques		Prioritaire / Par avion Prioritaire / Express		
☐ Déclaration d'urgence ☐ Importance élevée ☐ Urgence		☐ Non prioritaire ☐ Importance faible ☐ Non urgent		
☒ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Urgence élevée ☐ Urgence moyenne ☐ Urgence faible ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé		☐ Non reconnu ☐ Non classé		
☐ Reconnu comme ☐ Non reconnu ☐ Non classé				

[illegible]

**JA? NE MIJEŠAM SE JA NIKADA U
RAD SUDBENE VLASTI!**

Luka Bebić, predsjednik Hrvatskog sabora

HRVATSKI SABOR

Ured predsjednika
Klasa: 050-01/08-02/121
Urbroj: 6511-01-08-02

Zagreb, 14. srpnja 2008.

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET

Udruga za zaštitu prava građana
dr. sc. Tomislav Dragun, predsjednik
Pete poljanice 7
10000 ZAGREB

Poštovani gospodine Dragun,

Primio sam Vašu predstavku u svezi nemogućnosti pristupa Ugovorima o zamjeni dionica koji su zaključeni između Hrvatskog fonda za privatizaciju i privatizacijskih investicijskih fondova.

Kako je iz Vaše predstavke razvidno da se u svezi s tim vodi upravni spor na Upravnom sudu Republike Hrvatske ovim putem Vas izvješćujem da kao predsjednik Hrvatskoga sabora nemam zakonskih ovlasti se miješati u rad sudbene vlasti.

S poštovanjem

Predsjednik:
Luka Bebić

UPRAVLJAČI KRIZE

Branko Stojković, Bjelovar

Za što su se Hrvati borili protiv Srba, kada Srbi (sada) imaju bolje položaje u Hrvatskom saboru i Vladi RH, nego ikada.

Samo u Hrvatskoj političari mogu egzistirati s hipotekom grijeha i promašaja na štetu naroda, a da narod ih ne pita za njihovo ponašanje.

Kada netko Ivu Sanadera upita za čiste račune i zašto nešto nije (to) napravljeno – Sanader prodaje iste floskule – on kaže: „Na tome radimo!“ Koliko je puta Ivo Sanader izrekao tu istu lažnu rečenicu?

Dok Stjepan Mesić odgovara

(istim tonom) samo mucanjem – „Tro, tro, trostruka kriza...“ „Dobiti, dobiti...“ i.t.d.

Dana 18. lipnja 2008. godine Mesić je u posjeti Jordanu, Sanader i Polančec su u Londonu, a Adlešić je u Afganistanu... Što će oni nama građanima - od tamo dobro donesti?

Obmana - Ive Sanadera (još jedna) on kaže: Struja ne će poskupjeti ako je ne trošite! Od 1. srpnja 2008. godine električna energija poskupjet će čak 20 posto, pa i više.

Hrvati još malo pa će slaviti srpsku pobjedu nad sobom.

Mesić nam izaziva i vrijeđa gra-

đane. Neka se već jednom makne (svima) nama ispred očiju, po mogućnosti zauvijek.

Hrvati su iz cijele priče izašli kao – budale, ima li što gore i sramotnije!? Ista UDBA ih je prevarila. Mesić je vođa nad mrtvom piramidom Hrvata?!

Dok je takvih kao Mesić i Sanader, mi Hrvati nikada ne ćemo imati bolju budućnost.

Mesić gazi sve zakone pravne države!? On je gol i pred Bogom se je sakrio.

Tko vodi računa o piljevini što je Mesić proizvodi!? On zaustavlja Hrvatsku povijest.

POVJESNIČARI I POLITIČARI, GDJE SU HRVATI U SLOVENIJI?*

Dragutin Šafarić, Velenje, Slovenija

Kada je riječ o još neriješenim granicama između Hrvatske i Slovenije, u slovenskim se novinama o tome često arogantno na prvim stranicama objavljuju razni istupi, nerijetko i ekstremista, pod krupnim naslovima, pa i zemljovidima kojima se granica, pomiče na Dragonju ili bar u Savudriju, ako ne do Lošinja(!). Kao došljak već više desetljeća živim u Sloveniji, ali sam rodom iz Međimurja, te kao kajkavac dobro prepoznajem i razlikujem naše jezike, čak mogu govoriti i nekoliko slovenskih govora.

Prošle sam godine bio s

dvanaestogodišnjom kćerkom na nekom natjecanju u (slovenskom!) Prekmurju. U jednom me trenutku moje dijete upozori: "Pa ovi govore jednako kao u Međimurju!". Moj je odgovor djetetu bio kratak i jasan: "Ovdje baš i ima mnogo Hrvata!"

Djetetu sam također objasnio da tamo još dalje prema sjeveru,

preko granice, u Austriji, ima još puno nas Hrvata, to su naši gradišćanski Hrvati! Ima nas i na Kosovu, u Rumunjskoj, Grčkoj, u južnoj Italiji, Slovačkoj, Južnoj Africi, mnogo u Zelandu i još mnogo i mnogo tamo po Australiji, Americi..., samo nas nema ovdje u Sloveniji, zemlji Hrvatskoj susjednoj!?

Postavljam pitanje Hrvatskoj, njezinim povjesničarima, pa i političarima, kao i svima ostalima, gdje su Hrvati u Sloveniji? Tko i kada im je uzeo nacionalnost u Sloveniji?

Moja je procjena da Hrvata, što autohtonih, što u novije doba doseljenih, u Sloveniji ima više od stotrideset tisu-

ća. Zaboravljeni su, jer su prebližili matičnoj domovini!

Zar prezimena Hrovat ili Horvat nije korijen u riječi Hruhat što je staro ime za Hrvata? Tako u Prekmurju nema prezimena Hrovat uz koje bi dolazilo ime Janez, a tako je tu i s prezimenom Šafarić (za njih nema ć). Od svih Šafarića, u Sloveniji, 28 posto ih je u

Prekmurju. Ime Janez ne poznaju ovdje ni prezimena Baksa, Blagus, Dimič, Jalšovec, Premuš, Ružič, Slivar...

Osobnih imena i imena manjih naselja, pa čak i gradova, koja nisu u skladu sa sustavom slovenskoga jezika ili sa slovenskim pojmovima, ima ih ovdje baš mnogo. Potrebno je analizirati i

proučavati tu jezičnu građu nekoliko stoljeća unatrag, čak i mnogo prije navale Turaka i Vlaha na hrvatske zemlje. Ne zaboravite nas opet!

* Prvi put objavljeno u "Vjesniku" 28. svibnja 1996.

NEMA VRIJEDNOSTI IZVAN ČOVJEKA!

Akademik **Mirko Vidović**,
Pariz

Stari režimski kadrovi i u novoj munduri nisu iz svoje glave povadili bezbrojne etikete po kojima su zaradili 'ideološko-političke podobnosti'. Naprotiv, te etikete su ostale slabo ostrugani palimpsesti na kojima se i dalje očituju stare poštapalice, i koje su se nekako 'mentalno premundurile' u ove nove: 'civilno društvo', 'civilizacija znanja' i, evo i najnovije - 'ne će biti skretanja s ovog sadašnjeg puta'. Mitisekunemi jedno te isto misle, ma što rekli. Nekad je bilo 'naprijed u Baranju', a sad, kad je postalo jasno da se iz jednog ćorsokaka ušlo u drugi, oni ponavljaju - idemo dalje! Zna se kako, ali se ne zna dokle.

Elem, 'zeman gradi na Krajini kule, zeman gradi, zeman razgrađuje'. A jedina vrijednost koja se ne mijenja s vremenom je - ljudski zdrav razum. Onaj 'aluminijски kombinat' Jure Bilića, izgrađen zajmljenim novcem u Obrovcu, a koji nikad nije proradio, znak je i opomena kamo vode svi režimi ideološko-politički, a ne pragmatički, osmišljeni na račun naroda koji nije imao nikakve prilike da se o tome izjasni.

Hrani zmaja da te poždere. Hrvatski narod se mora osloboditi delirija tremensa koji već pedeset godina zrači iz one pojate na Pantovčaku.

U zemljama u kojima 'um caruje a snaga vlada', sve se svodi pod zajedničku devizu: Najprije skoči, a onda reci - hop!

Mitisekunemi se i dalje busaju u prsa uz veliku dreku: stane baraba ispred kamera i iza mikrofona pa kao napuhana žaba smrdača straši one koji imaju dovoljno prisebnosti da vide da će brod potonuti, ako nastavimo ploviti prema još dubljoj vodi. Otet narodu ono što je bilo solventno, a zatim ga prezadužiti da bi se našlo posla najprije rodbini i članovima vladajuće stranke, i zatvarati, kao čimpanza, i oči, uši i usta, na vijest da i zapovjednici Domovinskog rata umiru od gladi dok se njihovim vođama sudi, a ne i onima koji su smislili, zapovjedili i nadzirali izvođenje vojno-redarstvenih akcija na terenu na kojem nije bilo ni traga 'civilnom društvu' ni 'vladavini prava' - kako to proizlazi i iz 'krunskog svjedočenja' pred sudom, gosp. Gojanovića. Logika bodljikavog praseta je: u se, na se i poda se. Na 'orwellovskoj farmi' ponad Zagreba, upriličen je, koncem

svibnja mjeseca, susret dvaju 'tarzana': njihovo hojahaukanje se još razliježe 'po šumama i gorama naše zemlje ponosne'. A ljudi ostaše zapanjeni. Od hibreta!

Ma nije vrag da će se ponoviti isto ludilo kao ono četrdesetih godina dvadesetog stoljeća, kad su gospodari rata povelili za sobom ili prisilili da ih slijede dijelovi jednog te istog naroda. Jedni drugima su podvaljivali svoje greške, bacali klipove u kotače, ali se međusobno ipak nisu poučavali: i Maček, i Pavelić, Luburić, itd. su 'klisnuli' vani nošeni rijekom naroda. Oni su se i sa svojim ratnim protivnicima nekako sporazumjeli i - ostali živi. A narod koji ih je slijedio sve do dna ćorsokaka je - ostavljen na cjedilu izmasakriran i mučen od Bleiburga do Vršca, uz brojne ramifikacije, od kojih je jedna vodila u Jasenovac - na stratište. I evo, poučeni laksizmom prethodnika, novi zavodljivci naroda u ćorsokak ostaše slobodni, dok se sudi onima koji su ih morali slušati. I nije im dosta što su ostali na vlasti, pa se svađaju oko toga - tko je veći krivac, tome se mora oprostiti.

Na životinjskoj farmi ponad Zagreba šepuri se opet neki

'napoleon' sa zagonetnim profilom, vrlo sličnim kameleonu. Ni transgeničan ni degenerik, a ima zagonetan izgled lica: gleda te u oči i laže. Ne možeš vjerovati sebi da se tako i toliko bezobrazno može lagati živim svjedocima njegovih postupaka. Ruski narod ima za to prikladnu uzrečicu: 'Ty iemu siakova, on kak sraka iakova!' (Što god mu kažeš, on kao svraka, jedno te isto ponavlja.)

No, ponašati se kao neprijatelj onoga tko sve shvaća i prosuđuje po zdravu razumu, znači - napastovati cijeli ljudski rod a time i - raditi protiv samoga sebe. Jer, sve što činimo ikome drugom, u prvom redu sebi činimo to isto. Zlo koje predmislimo drugome, prije ili poslije dogodit će se nama samima. Stari Bosanac bi rekao: Tko šta radi - sebi radi. Sve se plaća, sve se vraća! Dakle, kunući druge, prije ili poslije, ako se ne dozovemo pameti, proklet ćemo sami sebe.

Radio-Zagreb je (23.05.2008 u 9h) upriličio klafru o najnovijem, sad apstraktnom, Kalajićevu 'Inverzivnom ogledalu': o teoriji 'kulturi straha'. Nije ni čudo što tu 'teoriju' najbolje shvaća jedna beogradska udruga - 'Beton Liga'. No, ovdje se podsjetimo ono što je poslanik skitskog kralja Ateqasa rekao, na lijevoj obali Dona, Aleksandru koji je, premda ranjen, planirao napad i na Skite kao saveznike Irana od Darija velikog, kad mu je rekao: 'Misliš li ti stvarno da samo ti možeš biti sretan u svijetu koji ispuniš unesrećenim ljudima?'.

Kršćanima je poznata ona evanđeoska 'Zašto se bojite??' (Lk. 24-38) ili ona egzegetska svetog Pavla: 'Pa niste valjda primili duha servilnosti pa da i dalje živite

u strahu - mi smo primili duha vjerovanja po kojemu kažemo: Oče naš!'. Vjera nas čini djecom Božijom, koga se to imamo bojati!? Mali 'bogovi' (tj. velike budale) to ne žele znati.

Obraćanjem na Duh Istine mi ispravljamo i pročišćavamo, najprije sebe. I tako pročišćeni dajemo primjer i svom dušmanu - kako se može biti sretan i zadovoljan a da nikome nismo učinili na žao. Tako se počinje izgradnja boljeg svijeta. Po takvoj kulturi - i Domovina postaje sve uglednija, sve ljepša, sve jača.

Ne zaboravimo da su svi neprijatelji naše ne-osvajacke! civilizacije dokazani mitomani. I da ih njihova iluzija jednačenja volje i moći prije ili poslije vodi u sramotu ako ne i u propast. Jer:

'Tko za tuđim runom pođe, taj ostrižen kući dođe!

Elem, prije točno 130 godina Bosna je - po svojoj sudbini i s ne-taknutim mentalitetom dobrih ljudi koji štiju istinu u dobrom komšiluku - na Berlinskom kongresu, vraćena - Bosancima. Tko sve nije od tada na sve moguće načine pokušavao da u Bosni postane 'veći Turčin od Turčina'? Naime, kako Turci nisu promijenili ni bosanski mentalitet, ni jezik ni svijest o posebnosti sebe, i svoje zemlje, hegemonisti i uzurpatori su to pokušali učiniti krajnjim divljačkim metodama i pos-

tupcima. Ni makac! Bosna je Bosnom postala - Bosna je bosnom ostala.

No, uskoro kad Bosna bude savršeno rekonstruirana na svojim povijesnim temeljima i po svom mentalitetu dobrog komšiluka, oko izabranog Bana koji će opet biti jednako tolerantan prema svim ljudskim grupacijama i vjerske i ideološke i političke prirode, ali u konvergentnom smislu - Bosna će, na temelju svog 'Ustava Banovine Bosne' postati uzorom kako jedna premda brojčano mala nacija po svojoj povijesnoj vertikali i u duhu izonomije može opstati s moralnim pravom da svijetu pogleda u oči. I tako zavrijedi da je UNESCO unese na spisak neprolaznih vrijednosti Svjetske Civilizacijske Baštine. Kad se Ban Kulin ponovno nađe u Banskim Dvorima!

A - à ce propos - i kršćani i muslimani imaju Isusa, sina Marijina kao jedinstven primjer našeg bratstva po Bogu i u Duhu Istine. Sve drugo je sporedno. Stvar slobodne savjesti svakoga od nas. Treba dobro predmisлити i Ustav i sav pravni sustav u logičnosti izonomije (posvemašnje jednakosti svakoga i svih pred ljudskom sudbinom) da se u nama učvrsti pouzdanje u bratstvo po Bogu.

Jer, razlika između pravosuđa koje funkcionira na temelju jednakopravnih zakona i njihove posvemašnje primjenjivosti i na 'slugu i na gospodara' nije samo u tome što se za ista (ne)djel ne šalju pred sud i oni koji kradu da ne bi umrli od gladi i oni koji naveliko kradu na položajima vlasti, nego i u tome što se o krivici malog kradljivca izjašnjavaju veliki kriminalci, smatrajući to svojim pravom. Dirnuti u to njihovo

'pravo' dovodi svjedoka istine na sud, kao gospodina Domagoja Margetića, jer je povrijedio 'lex maiestatis' suca koji ne da da lažno svjedočanstvo izbije u javnost.

Upravo slučaj Domagoja Margetića nam daje za pravo da kažemo, da istinsko pravosuđe, kakvo je definirano u temeljnim dokumentima međunarodnog prava, nigdje na svijetu ne postoji, pa ni ono pod autoiritetom OUN!

Teško je razabrati u nedostatku 'civilizacije prava' u čemu se sastojе nedodirljive vrijednosti i kako se one manifestiraju u živoj ljudskoj stvarnosti.

Francuski državni TV kanal, F2, u svom podnevnom dnevniku, objavio je kratku reportažu o vrlo poučnom i primjernom gospodarstvu u Japanu. Treba dobro zapamtiti tvrdnju: Japan sa svojih 123 milijuna stanovnika proizvodi godišnje više bogatstava od Kine i Indije, koje, skupa, imaju - dvije i pol milijarde žitelja. Zatim, u Indiji pojedinci posjeduju jednu četvrtinu od ukupne količine zlata na svijetu.

Nakon toga postavlja se jedno temeljno pitanje: Da li je Japan neko čudo u prirodi ljudskog skupnog ponašanja? I - šta je to zapravo - bogatstvo?

Japan svojim skupnim ponašanjem dokazuje da se bogatstva mogu naći u rukama velikih špekulanata na burzama (traderima), u moćnim bankama, rudnim bogatstvima, u riznicama, velikim dvorcima itd. No, jedino istinsko bogatstvo potječe iz - dobro organiziranog ljudskog rada.

U Japanu svaki misionar može propovijedati svoju vjeru, svako umjetničko djelo i najrazličitije ideje u Japanu ne nailaze na bra-

ne i zabrane. Zabranjeno je samo - činiti zlo ikome. Sve ostalo je - natjecanje u kreativnosti i proizvodnji dobara koja su po visokoj kvaliteti i pristupačnoj cijeni tražena na svim tržištima na svijetu. No, brigu o javnim stvarima u Japanu ne vode samo oni koji su poraženi u Drugom svjetskom ratu a ni oni koji kade pobjednicima. Japan ne podnosi izroda ni izdajnika i štuje sve svoje mrtve i žive jednako. A poštuje strance ukoliko ne prijete ili ne čine štetu Japanu. Japanom, kraće, ne vladaju budale, zato je to tako uspješna nacija - primjer svim nacijama na svijetu.

Nemoguće je objasniti ono što ne znamo. A ako se upustimo u rasprave o onome što ne znamo, postoji mogućnost da nas naši suvremenici uoče kao lažove i mitomane, čangrizave svađalice i napasne grizoguze. No, i kad nam je govor logičan i vjerodostojan, i kad to nije slučaj u svemu što kažemo (uz sigurnost postoji i vjerojatnost) sadržana je i latentna emanacija naše osobnosti, poput u DNK ili u otiscima prstiju: Reci nešto da znam s kim imam posla! To načelo jednako vrijedi i za razumne ljude i za mitomane.

U Parlamentu pravne države, s vladavinom prava, vode se rasprave i o djelovanju državnog gospodarstva unutar granica i u svijetu, ali se državne gospodarske tajne nikad ne otkrivaju. Kako se o državnim tajnama može govoriti pred stranim sudištima, ili na javnom skupu marksističkih gospodarskih stručnjaka?!

U demokratskom ozračju društva desnica vodi računa u prvom redu o osobnoj slobodi, a ljevica o društvenoj pravdi. Zaključci su logični kad se ta dva orijentaciona kriterija nađu u odnosu ravnoteže. A i ljevica i desnica se

zapravo natječu u tome - tko će biti korisniji za opću stvar, za stvar nacionalne ukupnosti. Hrvatska je, na žalost, daleko od toga, najviše radi povjesnog balasta propalog komunizma, balasta koji postoji samo u glavama budala, kao našeg najnepodnošljivijeg balasta.

No, kad ljudima postane jasno s kim su imali posla u doba diktature partijskih komesara, nije lako biti bivši komesar, a niti onaj tko je budalu morao poštovati i biti mu pokoran. Gore od toga je - uznositi se time da si bio komesar budale nad budalama JBT, živ u svijetu koji predvođi duh istine po zdravu razumu ali - prepušten mitomaniji sluge stranih gospodara, koji je i osviještenom narodu intrigama nametnut i silom održan na vlasti - čudovište - vampir koji je zaposleo bodljikavo prase.

Srećom pak se svačija djeca rađaju normalna i što će voda odnijeti svu prljavštinu zahvaljujući čistoći izvora. Kakav je izvor Bosna kao rijeka, a i kao izvor civilizacije čelika - sveljudska Bosna. Prekaljena!

Biti trajno i postojno u svojoj savjesti, znači biti već sad u vječnosti.

To je jedini način postojanja u kojem sotona (naopak čovjek) nema ama baš ni malo udjela. Bez ljudske savjesti zemlja bi bila sitna čestica prašine u sideralnom prostoru. No, savjestan čovjek je ne samo jedina istinska vrijednost na Zemlji, nego i jedini izvor istinskog dobra za čovjeka.

Najveći uspjeh u životu je - biti i djelovati po svojoj savjesti, jer to podrazumijeva ljudsko postojanje koje za ideal i ashatološki smisao ima - opće dobro.

VISINA MIROVINA PO BROJU UBIJENIH HRVATA?

Diana Majhen, Zagreb

Cijela hajka koju je zakuhao predsjednik Mesić skupa s hrpom vladinih dužnosnika, koji su do prije manje od dva desetljeća bili na visokim funkcijama Komunističke partije, nikako ne prestaje.

Uporno se traži da se izjednače mirovine boraca iz NOB-a s mirovinama hrvatskih branitelja u Domovinskom ratu. U borbi za isto, čovjek se teško može odlučiti koji je argument nakaradniji i isprazniji. Počevši od toga da su se i jedni i drugi borili za istu stvar, o čemu je već bilo riječi kao o svojevrsnom crnom humoru. Meni borba za Jugoslaviju i borba za slobodnu Hrvatsku i dalje ne izgleda ni malo isto, što god ti "antifašisti" izjavili.

Također, mišljenja sam da bi svim tzv. antifašističkim borcima trebalo ukinuti mirovine sve dok se ne procesuiraju oni koji su činili zločine nad hrvatskim narodom u 2 sv. ratu. Tek nakon toga, kada se odijele zločinci i ubojice od onih koji to nisu, moglo bi se govoriti o mirovinama.

Jer, na ovaj način, svi mi izdvajamo za tamo nekog "antifašistu" kako bi mogao udobno živjeti, a pojma nemamo je li nam upravo taj kojeg financiramo iz svog džepa zaklao djeđu, oca ili majku.

Dakle, sve dok se ne provede objektivna istraga i osude "antifašistički" zločinci te se oni koji nisu činili zločine ograde od njih, ne vidim niti jedan jedini razlog zašto bih npr. ja plaćala za njihove mirovine.

No, ono što je najbolje od svega svakako je njihov broj.

Prema posljednjim podacima, broj "antifašista" koji primaju mirovinu iznosi 48.988, a broj hrvatskih branitelja koji također primaju mirovinu je 57.968.

Ako uzmemo u obzir da je od 2. sv. rata prošlo više od 60 godina, doista je nerazumljiv ovakav broj onih koji i dalje primaju mirovine na temelju svog sudjelovanja u ratu koji je okončan prije toliko godina.

Kada se povuče usporedba s hrvatskim braniteljima, zanimljivo je da su te brojke skoro pa iste. A od Domovinskog je rata prošlo tek malo više od 15 godina.

Znači li to da su "antifašisti" vje-

čni i da za njih prirodni zakoni ne vrijede? Nije dovoljno što su djecu i unuke smjestili na sva rukovodeća mjesta u Hrvatskoj, osigurali im dobro školovanje, izvanredna radna mjesta i sve moguće povlastice, sada još ispada da su oni jednostavno besmrtni.

Nekako mi se čini da će i moje dijete odvajati za penzije tih istih "antifašista", a moguće i moje unuča.

Mišljenja sam da kao pojedinac imam puno pravo izjaviti kako ne želim sudjelovati u financiranju tih "antifašista" tako dugo, dok se nakon provedenih sudskih procesa ne dokaže tko je nevin, a čije su ruke umrljane nevinom hrvatskom krvlju. I pozivam i druge hrvatske građane da učine isto. Financirati nekoga tko se borio jedna je stvar. No, financirati četničke i partizanske ubojice, to je već nešto sasvim drugo.

A s obzirom da mi i dan danas, nakon toliko godina, ne znamo tko je od njih nevin, a tko kriv, jer su zaštićeni kao lički medvjedi i svaki pokušaj istrage nad njima je osujećen već u startu sa samog vrha, ne vidim niti jedan jedini razlog zašto bih odvajala i jednu jedinu lipu za ljude koji su mogući krvnici moje obitelji.

Kako su, bar prema broju oni koji primaju penziju, očito neuništivi, vjerujem da ih ni izostanak mirovina ne bi dokrajčio.

Stoga, tražimo ono na što imamo svako ustavno pravo:

Spoznaju o tome koga i zašto financiramo.

FENOMEN NACIONALIZMA S OSVRTOM NA PRILIKE U BOSNI (1)

Prof. Filip Čorlukić, Pula

Dopunjeno poglavlje rukopisa knjige *Quo vadis homo*. Dok je Dayton na snazi Bosna se ne može izvući iz ralja suludih nacionalizama.

Prirodni nagon obrane zajednice, kod ljudi se može manifestirati u potpuno izmijenjenom, psihosocijalno patološkom obliku. Bitna je razlika između tehničkih i bioloških kompjutora (naših mozgova) i u tomu, što je dati hardver tehničkog kompjutora dovršen, dok mu se programi (softver) mogu zamjenjivati, ili preradom prilagođavati. Možemo mu naknadno ugrađivati i neke nove elemente hardvera i time proširivati mogućnosti, ali to je sve što možemo učiniti. Međutim, ljudski mozak ne samo da, pored genetski ugrađenih, može učenjem primati i nove programe (npr. ponašanje stečeno navikom, odgojem, učenjem, na primjer vožnje automobila i td.), nego se i za vrijeme rada – kada mozak „misli“ – i sam mozak, (hardver) neprestano dograđuje novom opremom i mijenja, proizvodeći i ugrađujući brojne različite neurotransmitere, prilagođavajući i hardver novim, drukčijim potrebama. To je doista teško i zamisliti u vezi s našim tehničkim kompjutorima.

Pored ugrađenih programa (nagona), koje možemo nadzirati i usmjeravati racionalnim dijelom mozga i razumom, postoje i oni, na koje pod određenim uvjetima, odnosno u intenzivnoj fazi djelovanja, teško možemo utjecati

(stres, panika). O tomu smo govorili u ranijem izlaganju.

Ovdje ćemo se temeljitije pozabaviti genetski ugrađenim prirodnim programom obrane zajednice od stvarne, ili umišljene opasnosti, a zbog određenih sličnosti i mnogo prepoznatljivijeg „ludovanja“ – jer se ne radi o zajednici nego izričito o pojedincima – prethodno ćemo reći nekoliko riječi o zaljubljenosti. To nipošto nije isto što i mirna, razumu nesuprotstavljena obostrana ljubav između muškarca i žene. Zaljubljena osoba potpuno gubi svaku kritičnost, pa ne uočava ni najnegativnije činjenice u vezi s ljubljenom osobom. Zaljubljenik je jednostavno „lud i slijep od ljubavi“, pa to često i sam priznaje. Zaljubljenost je možda nešto najljepše što je priroda svojim genetskim programima znala prirediti čovjeku, ali to je i veliki mamac – lutrija prirode. Taj je mamac zasnovan opet na onoj „kemiji mozga“, o kojoj smo govorili.

Znanstvenici su pronašli da u mozgu svake zaljubljene osobe ima veća ili manja količina „ljubavne droge“. To je kemijski spoj pod nazivom tetraetilamin, koji mozak proizvodi za potrebe snažnog emotivnog povezivanja s osobom (normalno) drugog spola. Kada prestane doziranje i djelovanje tog snažnog sti-

mulansa, zaljubljenik se u pravom smislu riječi otriježni i tek tada shvati svoju sreću – ili – zabludu.

Zaljubljenost u svoju naciju, ili neku drugu ideologizacijom homogeniziranu zajednicu, isto tako raspamećuje (opija). Proizvodi je neki drugi, koliko znam još neidentificirani neurotransmiter, a zasniva se na instinktu obrane zajednice od stvarne, ili pretpostavljene opasnosti. Taj je program široko socijalni, a djeluje na neki način sinkrono u mozgovima članova te zajednice. Još se ne zna njegov kemizam, ali se dobro znade što ga pokreće. To je svijest o ugroženosti zajednice – nesigurnost, strah.

Obzirom na složenost manifestiranja djelovanja tog programa kod ljudi, ovdje ćemo pokazati ilustrativan primjer kako se manifestira kod jedne životinjske zajednice. Osnova je potpuno ista.

U slučajevima opasnosti po zajednicu, ponašanje zajednice majmuna pavijana (babuna) ima

najviše sličnosti s odgovarajućim ljudskim ponašanjem. Barem inicijalno. Pavijani su agresivni individualisti, ali žive u čoporima. Sve životinjske vrste koje žive u zajednicama, uvijek imaju samo jednog vođu. Samo pavijanima za održavanje i onog minimalnog reda nije dostatan jedan vođa čopora, nego mu u održavanju reda pomažu još dva, ili tri pomoćnika. Svađe i uzajamna prepiranja ipak su stalna pojava. Međutim, ako se u blizini pojavi leopard, prvi pavijan koji ga opazi krikom upozori čopor. Sada se događa nešto zaista fascinantno.

Potaknut opasnošću od leoparda, čopor odjednom postaje jedinstveno poslušan glavnom vođi. Ukoliko „tata“ pavijan zapovijedi bijeg – svi bježe. Ukoliko pak zapovijedi obranu preventivnim napadom na neprijatelja, čopor i to jedinstveno prihvaća. Sjetimo se one brze, instinktivne reakcije kod ljudi. Ukoliko leopard nije pobjegao i ako su pavijani imali uspjeha ubivši leoparda, oni ga tada mrtvog još i bijesno izmasakriraju, kidajući ga na komadiće.

Ovo nam je masakriranje, nažalost, vrlo prepoznatljivo. Sjetimo se samo Vukovara. Kada su ga razualrene bande zauzele, istina, nisu izginule branitelje stvarno masakrirali, ali su potaknuti prastarim, životinjskim programom, koji mi svi još uvijek imamo instalirane u našim mozgovima, ritualno, onako u čoporu, bijesno pjevali: „Slobodane šalji nam salate, bit će mesa, klat ćemo Hrvate.“ Nisu iskasapili mrtve, ali su ubrzo pobili žive zarobljene branitelje, od kojih su većinu pokupili u bolnici.

Što se zapravo dogodilo s pavijanima? Zašto su tako reagirali? Signalom opasnosti izazvan je strah i time je pokrenut program

obrane zajednice. Dvije su glavne značajke tog programa (instinkta) obrane od zajedničke opasnosti: potpuno jedinstvo i apsolutna poslušnost vođi. Masakriranje na kraju izgleda kao nekakva evolucijska dopuna programu obrane i služi kao nagradno izazivanje zadovoljstva zbog uspješno obavljena zadatka. Ustvari svi su programi takvi. Nakon ispunjenja, nagrada u zadovoljstvu, inače kazna i bol.

Isti taj inicijalni, kolektivni obrambeni program nalazi se i u najstarijim regijama ljudskih mozgova, ali ga ljudi dopunjuju i kombiniraju. Zajedništvo oko nekog zajedničkog projekta, racionalno je stanje ljudske zajednice, dok je potpuno, emocionalno jedinstvo, zapravo iracionalno stanje, koje se prvo treba nekako pobuditi i svjesno ga održavati koliko je to potrebno. Osim toga, svijest o opasnosti ne zahvaća sve ljude istim intenzitetom. Stoga ih treba emotivno pripremiti i motivirati za borbu. To su uvijek činili svi veliki vojskovođe. Oni su vojnicima držali vrlo osmišljene i emocijama nabijene govore. I u novije se vrijeme vojnicima često uoči borbe davao alkohol, čime ih se ohrabruje i čini manje sposobnim za racionalno razmišljanje. Bez motivacije i emotivnog naboja, nema prave jedinstvene akcije, u kojoj se bez razmišljanja izlažu i vlastiti životi.

Nužno ostvarivanje jedinstva, kojim se blokira program osobnog održanja, odnosno egocentrični karakter, pavijanski, ali i ljudski, važan je genetski dar prirode za održanje vrste. Taj je program i za ljude vrlo koristan, ali pod uvjetom da ga oni svojom kreativnošću ne zloupotrebjavaju. Naime, kada bi pavijan-

ski vođa znao lagati – a ta sposobnost spada u kreativnost: zamišljanje nepostojećeg – on bi i sam, bez pomoćnika, lako mogao održavati red u čoporu. Samo bi trebao dati znak opasnosti od leoparda i cio bi mu čopor, barem jedno vrijeme, bio bezpogovorno, jedinstveno poslušan. Međutim, ljudski vođe i te kako znadu lagati, stalno nas plašeći nepostojećim opasnostima i neprijateljima. Oni to nazivaju nužnim homogeniziranjem naroda. Takav i prečesto korišten način postizanja instinktivnog jedinstva uzročnik je velikih zala i dobrim dijelom dominira suvremenim događanjima i usmjerenjima u svijetu iracionalnih antagonizama.

„Buđenje svijesti“ o zajedničkoj ugroženosti od „nekoga“, ne može se za cio narod neke veće regije ostvariti u kratkom vremenu. To, ovisno o okolnostima, može potrajati prilično dugo. Uzmimo za primjer dvije susjedne države: A i B. Ako častohlepni vođa, na primjer, države A, procijeni da bi u eventualnom sukobu imao mogućnosti za pobjedu, on će jakim propagandom početi uvjeravati svoje građane da im prijeti opasnost od države B i započet će s pripremama za „obranu“. Kada to opaze oni u državi B, postat će svjesni stvarne opasnosti, pa se i oni počnu naoružavati, što sada stvarno zapaze i u državi A, pa sada bez unutarnjih otpora pojačaju pripreme. Prva je osnova za ugroženost bila lažna, a druga stvarna.

No strah i svijest o ugroženosti, na obe je strane realan i izaziva iste posljedice: homogenizaciju – jedinstvo u obrani. U suštini, taj je prirodni obrambeni softver u našim mozgovima uvijek obrambeni. Bez ikakvog poznavanja

neurologije i psihologije, na temelju stoljetnih iskustava to su dobro znali svi agresori, a agresor je uvijek govorio o obrani, obrani bilo čega, samo neka je obrana. Stvarni ratovi su često počinjali simuliranjem napada one druge strane, kao, na primjer, prigodom napada Njemačke na Poljsku. Tada su Nijemci preobučeni u poljske vojničke odore, simulirali napad Poljske na Njemačku.

U istu kategoriju ideologiziranih manipulacija s našim urođenim

programom obrane od opasnosti, spadaju i tzv. vjerski ratovi, ali i suludi, srećom nedavno islapjeli hladni rat između dviju supersila.

Amerika je iz II svjetskog rata izašla ojačana vojno i gospodarski, a vrlo visok stupanj homogenizacije potpuno je prigušio predratni izolacionizam. Boljševici su im zapravo i od prije bili stvarni neprijatelji, a s njima su se samo iz nužde bili udružili protiv izrazito agresivnog i tada opasnijeg zajedničkog im neprijatelja. Stoga je njihovim vođama sada lako

bilo ratom homogenizirani narod uvjeriti da im nova opasnost prijeti od boljševičkog imperijalizma i odmah nakon rata nastaviti sa snažnim naoružanjem.

Širenjem svoje okrutne vlasti na niz zemalja istočne Evrope, Sovjeti su davali dodatnu vjerodostojnost takvim tvrdnjama i olakšali Americi osnivanje Atlantskog pakta, u kojemu se nastavilo s do tada neviđenim razvojem i proizvodnjom novih i sve razornijih i sofisticiranijih vrsta oružja.

DEPOPULACIJA HRVATA U VOJVODINI (2)

dr. sc. Dražen Živić, Vukovar

Prema podacima Ureda za prognanike i izbjeglice Vlade Republi-

ke Hrvatske iz lipnja 1997. godine, u Hrvatskoj se nalazilo 995 izbjeglica s područja Vojvodine, od kojih 914 ili 91,9% Hrvata. U isto je vrijeme u Hrvatskoj bilo naseljeno i 423 izbjeglica-useljenika iz Vojvodine, od kojih 406 ili 96,0% Hrvata. [9] Drugim riječima, u izbjegličkom i izbjegličko-useljeničkom statusu se u Hrvatskoj 1997. godine nalazilo 1.418 izbjeglica iz Srijema, Bačke i Banata, od kojih 1.320 ili 93,1% pripadnika hrvatske etničke skupine. U to su vrijeme izbjeglice iz Vojvodine činile tek 1,0% ukupne izbjegličke populacije u Republici Hrvatskoj. Veličinu useljeničkog kontingenta Hrvata koji su se u Hrvatsku naselili putem razmjene imovine ili eventualno spajanja obitelji mnogo je teže egzaktno utvrditi.

Tako, primjerice, u jednom od dokumenata Ureda za prognanike i izbjeglice Vlade Republike Hrvatske stoji da je Hrvatska primila oko 30.000 izbjeglica iz tadašnje Savezne Republike Jugoslavije, od kojih su tek neki bili s

izbjegličkim statusom, dok su mnogi u Hrvatskoj boravili ili još uvijek borave bez izbjegličkog statusa. [10] Prema evidenciji Fonda za humanitarno pravo, samo tijekom masovnih protjerivanja i preseljavanja u lipnju, srpnju i kolovozu 1992. godine, više od 10.000 vojvođanskih Hrvata je razmijenilo svoju imovinu za imovinu Srba iz Hrvatske, dok je u cjelokupnom razdoblju (1992.-1995.) Vojvodinu napustilo između 20.000 i 30.000 Hrvata. [11] J. Čapo-Žmegač (2002.) navodi da se procjene o broju doseljenih Hrvata iz Vojvodine u Hrvatsku kreću od 30.000 do 45.000, ali - također - ističe da je vrlo teško govoriti o preciznim podacima. Slične podatke (procjene) iznosi i D. Mirić (2000.). Tek objavom rezultata popisa stanovništva u Srbiji iz 2002. godine može se donekle korigirati veličina iseljeničkog/izbjegličkog kontingenta hrvatskog stanovništva iz Vojvodine. Međutim, niti rezultati popisa 2002. godine neće pomoći u ustanovljenju (izračunavanju) točnog broja iseljenih/izbjeglih, jer

Hrvatska je bila do Zemuna

ke Hrvatske iz lipnja 1997. godine, u Hrvatskoj se nalazilo 995 izbjeglica s područja Vojvodine, od kojih 914 ili 91,9% Hrvata. U isto je vrijeme u Hrvatskoj bilo naseljeno i 423 izbjeglica-

se zbog promijenjene metodologije popisa [12], kao i različitog izjašnjavanja Hrvata u popisima 1991. i 2002. godine, ne može posve precizno utvrditi stvarna veličina hrvatske etničke skupine i hrvatske zajednice u Vojvodini. Naime, dio Hrvata u Vojvodini se u popisu 1991. godine izjasnio "Jugoslavenima", Bunjevcima, Šokcima ili pripadnicima ostalih etničkih skupina, odnosno, nije se želio izjasniti u smislu etničke pripadnosti. Koliko je takvih osoba - pripadnika hrvatske zajednice - napustilo Vojvodinu gotovo je nemoguće egzaktno utvrditi. Nepouzdanost službene, pa i popisne statistike, nedostatak registra stanovništva te nepoznat ukupan broj izbjeglih, uvelike određuju nemogućnost utvrđivanja stvarnih demografsko-statističkih pokazatelja o promjeni broja Hrvata u Vojvodini tijekom druge polovice XX. stoljeća. Stoga, u nastavku izneseni pokazatelji promjene broja vojvođanskih Hrvata i hrvatske zajednice u cjelini, naročito tijekom posljednjeg međupopisnog razdoblja (1991.-2002.) predstavljaju najvjerojatnije donju granicu njihova demografskog regresa. Drugim riječima, smanjenje obujma hrvatske etničke skupine i zajednice u Vojvodini je veće nego što se to može ustanoviti (izračunati) na temelju službenih podataka srbijanske statistike.

PROMJENA BROJA

HRVATA U RAZDOBLJU 1953.-1991. GODINE

Na područje današnje Vojvodine prve značajnije skupine hrvatskoga stanovništva naseljavaju se u osmanlijskom i post-osmanlijskom razdoblju, između XV. i XVII. stoljeća, u sklopu mi-

gracijskih struja kojima se dio hrvatskog stanovništva "povlačio" iz svoje postojbine prema sjeveru, preko rijeka Dunava i Drave. (Crkvenčić, 1991.)

Dio toga stanovništva naselio se na područje između rijeka Dunava, Save i Tise, dakle, u Srijem i

Bačku, koji su u to vrijeme bili žarišni imigracijski prostori ovoga dijela Europe. Naseljavanje Hrvata (ali i Nijemaca, Mađara, Slovačka, Čeha, Srba....) osobito je bilo snažno od konca XVII. stoljeća. U posljednjih tristotinjak godina Vojvodina je bila vrlo dinamično migracijsko područje. Migracije su imale vodeće značenje u kretanju stanovništva, napose u razvoju demografskih struktura, naročito u oblikovanju specifične etničke slike naseljenosti. (Raduški, 2002.) U tom kontekstu posebno treba apostrofirati utjecaj masovnih doseljavanja i iseljavanja, koji su u relativno kratkom doveli do gotovo korenitih etničkih izmjena stanovništva. Ilustrativan je u tom smislu egzodus Nijemaca i brojno naseljavanje Srba u Vojvodini u poraću drugog svjetskog rata. [13] Ratom i političkim pritiscima inducirane migracije umnogome su utjecale i na demografska kretanja u Vojvodini i tijekom posljednjega međupopisnoga razdoblja (1991.-2002.). Štoviše, "doseljavanje velikog broja osoba u Vojvodinu devedesetih godina (prvenstveno izbjeglica i ratom ugroženih osoba, kao i interno raseljenih) izravno je ut-

jecalo na povećanje ukupnog broja stanovnika, ali je to donekle kompenzirano iseljavanje autohtonog vojvođanskog stanovništva u inozemstvo (pogotovo

mladih i visokoobrazovanih - tzv. odljev mozgova), kao i emigracijama pripadnika pojedinih nacionalnosti u matične zemlje iz političkih i ekonomskih razloga." (Raduški, 2002., 344.)

Kretanje službenoga broja Hrvata u Voj-

vodini [14] u razdoblju nakon drugog svjetskog rata pa do 1991. godine pokazuje u cjelini obilježja značajnog demografskog regresa. Naime, između 1953. i 1991. godine broj stanovnika Vojvodine koji su se u navedenim popisima stanovništva izjasnili Hrvatima smanjen je sa 128.054 na 72.394 ili za 43,5%. U svim je međupopisnim razdobljima službeni broj Hrvata smanjen, s izuzetkom međupopisa 1953.-1961., tijekom kojega je zabilježen odgovarajući demografski rast hrvatske populacije (13,5%). Tako je između 1961. i 1971. godine službeni broj Hrvata smanjen za 3,7%, između 1971. i 1981. godine za 21,2%, te između 1981. i 1991. godine za čak 33,7%. Za međupopisni pad broja pripadnika hrvatske etničke skupine između 1961. i 1971. godine odgovarajuće objašnjenje možemo tražiti u procesima deagrarizacije i deruralizacije kojima su naročito bili izloženi Hrvati u seoskim naseljima Bačke i Srijema, kao i u "redovitim" migracijskim strujama kojima su se kretali narodi na području bivše Jugoslavije prema svojim matičnim republikama/državama (Hrvati prema Hrvatskoj, Srbi prema Srbiji, Mađari prema Ma-

Pozdrav iz Zemuna

đarskoj i slično) ili prema inozemstvu, tj. tzv. trećim zemljama (ekonomska emigracija). Međutim, vrlo veliki demografski regres službeno iskazanog broja Hrvata između 1971. i 1981., odnosno 1981. i 1991. godine, traži ponešto složenije objašnjenje. Primjerice, između 1981. i 1991. broj Hrvata u Vojvodini je smanjen - kao što je već izneseno - za 33,7% (apsolutno za 36.809 osoba). U isto vrijeme, kontingent stanovnika koji se u oba popisa izjasnio Bunjevcima povećan je za čak 117,5% (apsolutno za 11.466 osoba). Razvidno je da se dio ukupne depopulacije Hrvata u Vojvodini u tom međupopisu može "zahvaliti" demografskom rastu bunjevačke populacije. Osim toga, u navedena su dva međupopisna razdoblja prili-

čno snažni bili procesi popisne "jugoslavenizacije", odnosno, izjašnavanja stanovništva "Jugoslavenima". Primjerice, izdvojimo li iz analize Srbe, Hrvate i Mađare, kontingent ostalog (i nepoznatog) stanovništva Vojvodine (među kojima su osobito brojni bili upravo "Jugoslaveni"), između 1961. i 1971. godine povećan je za 20,6%, između 1971. i 1981. godine za čak 43,9% te između 1981. i 1991. godine za 1,1%. Realno je pretpostaviti da se u kontingentu "Jugoslavena" krije i određeni dio hrvatske etničke skupine. Procijenimo li samo da je 1991. godine udjel Hrvata u popisnoj skupini "Jugoslavena" odgovarao udjelu hrvatskog, bunjevačkog i šokačkog stanovništva u ukupnom stanovništvu Vojvodine

(4,85%), dobivamo podatak o približno 8.700 Hrvata "skrivenih" u popisnoj kategoriji "Jugoslavena". Zbrojimo li službeno iskazani broj Hrvata (72.394), Bunjevaca (21.221), Šokaca (1.783) te procijenjeni broj "Jugoslavena" hrvatskog etničkog podrijetla (8.715), dolazimo do podatka o 104.113 stanovnika Vojvodine iz redova hrvatske zajednice. Koliko je to točna prosudba teško je utvrditi. No, ona nam je poslužila kao mogući dokaz osnovnih uzroka tako snažnog demografskog regresa hrvatskog stanovništva Vojvodine između 1961. i 1991. godine (u tom je razdoblju službeni broj Hrvata prepolovljen)!

OSVRT IZ EKO SELA PODGORE (2)

Siniša Stevović, Žabljak (Crna Gora)

Razvojno kulturno informacijski centar "MOST"

Naš projekat se oslanja na lokalno stanovništvo kao nosioca cjelokupnog koncepta, na poboljšanje uslova života, na očuvanje životne sredine, na nove razvojne programe (proizvodnja hrane, zanati, usluge...), novu turističku ponudu koja upravo nedostaje Crnoj Gori da bi zaokružila svoj turistički proizvod. Strateški je koncipiran tako da podrazumijeva da će i u narednih 100 godina našim potomcima biti potreban prostor na kojem će moći dostojno živjeti, on podrazumijeva slobodnog pojedinca koji koristi moderna znanja i provjerena iskustva kako bi obezbijedio kvalitetan život ali ne na štetu prirode već u cilju njenog unapređenja (održivo plus). Kada je pokrenuta rekonstrukcija bunara, znali smo da će oni jednog dana biti u upotrebi, nijesmo ni pretpostavili da će to biti već ove godine...Kako

se ovih dana povećavaju restrikcije na preopterećenom gradskom vodu i razmišlja se da se grad snabdijeva samo tehničkom vodom, voda za piće sa tradicionalnih izvora ostaje kao nužno rješenje...Sta će se tek događati za 50 godina kada se na Mediteranu predviđa 30% manje vode?

Nijesmo ni protiv izgradnje novih eko sela (izgradnja smještajnih kapaciteta u nekom napuštenom selu), ali se mora znati da ovaj koncept ima limite, u odnosu na prostor, očuvanje životne sredine, trajanje, atraktivnost, i održivost... Strani turista u crnogorskom selu očekuje

autohtone domaćine, specifičnu kulturu i tradiciju, zdravu hranu, arhitekturu, očuvanu prirodu, spreman je i da plati da bi bio aktivni učesnik u životu eko sela...Ovaj koncept je u ekspanziji u SAD-u, Evropi...U svojoj suštini je superiorniji u odnosu na sve druge programe održivog razvoja jer se konačno shvatilo da će planeta oskudijevati sa resusima ukoliko ne pronadjemo odgovore za probleme kojih je svakim danom sve više...

Uzmemo li u obzir sve rasprostranjeniju kategoriju etičkog turista koji posjećuje samo one destinacije koje su postigle sklad između ekonomskog razvoja i očuvanja prirode, a tome dodamo i neka negativna iskustva konkurentnih mediteranskih destinacija jasno je koliko moramo napredovati...

„Mimo rečenog drugotuženik ne vidi čime bi provođenje radnji iz petita prijedloga za određivanje privremene mjere predlagatelju mogla biti nanescena šteta.“

SAŽET PRISTUP HRVATSKOM TVORBENOM PRAVOPISU (2)

Marijan Krmpotić, prof.

2./ Temeljna načela hrvatskog tvorbenog pravopisa

Tvorbeni ili korienski način pisanja utemeljen je u hrvatskoj jezičnoj povijesti. U tvorbi riječi hrvatski tvorbeni pravopis pazi na postanak riječi (Hrvat, Hrvatska [> hrvacka]), da u njima nema promjene suglasnika po zvučnosti (Rab, Rabska plovidba > [rapska]) ili izpadanja osnovnih suglasnika (napitak, napitci > [napici]) čak ni u padežnim oblicima (vrabac, vrabca > [vrapca]). Tih se pravila držimo:

- (a) – u tvorbi imenica, na pr.:

bilježiti > bilježka; bolest > bolestnik; dopustiti > dopustnica; glas > glasba; gost > gostba; hiniti > hinba; opaziti > opazka; propustiti > propustnica; služiti > služkinja; svat > svatba; šiba > šibka; vrabac > vrabče; sladiti > sladkoća; težak > teškoća; za dušu > za-dušbina; Zagreb > Zagrebčanin, Zagrebčanka, i t.d.

Imenice s dočekom "-tvo" u pismu ostavljaju osnovne glasove "č" i "ž" koji su postali od "c-k", ili "g-z", na pr.: samac, samački > samačtvo; doušnik, doušnički > doušničtvo, drug, družba > družitvo, junak, junački > junačtvo, misnik > misničtvo; pjesnik, pjesnički > pjesničtvo, vitez, viteški > vitežitvo, seljak, seljački > seljačtvo, radnik, radnički > radničtvo; razsipnik, razsipnički > razsipničtvo, muž, mužkarački > mužkaračtvo, i t.d. v Korienski

se piše "glasba" od "glas", nu s motrišta suvremene morfologije "glaz" je netvorbena riječ, pa je po morfonološkom načelu piše "glazba", a ne "glasba" kako su Hrvati pisali u 19. stoljeću i u NDH i kako još uvijek pišu Slovenci.

- (b) – u tvorbi pridjeva, na pr.:

baba > babski; bolest > bolesnički; hinba > hinben; kazalište > kazališni; Kavkaz > Kavkazki; klub > klubski, obrana > obranben; pripuz > pripuzki; rob > robski; stan > stanbeni; srdce > srdčan (= od srca, a srčan = junačan); svat > svatbeni; usta > ustmen i t.d.

Pridjevi na "-ki" ostavljaju u pismu osnovne glasove "z,č,ž" koji su postali od "c-k", "g-z", na pr. kavkazki, viteški, mužki, samački, vraški, Paški (od Pag), i t.d.

- (c) – u tvorbi glagola, na pr:

grizem > grizti, grizkati; dražim > dražkati; grebem > grebsti; i t.d.

- (d) – u tvorbi priloga, na pr.:

grabiti > uzagrabce; gledati > očigledce; noga, nožica > četveronožke; leđa > naledke; c Prema muškom rodu pridjeva pišemo i ženski rod: gladak > gladka; sladak > sladka; težak > teška, teškoća;

I izvedenice iz tih riječi zadržavaju svoje korienske osnovne sula-snike, primjerice: vrabčev, vrabčji, kobčev, hrbtenica, hrbtenični, hrbtenjača, zubčanik, gladčalica, gladčalo, gladčati, gladkoća, sladkoća, želudčan, mladčev, bogčev, sudčev, listnat, častniji, častnički, bolestnički, bolestnica,

mastnoća, plitčina, otežčati, nuždiji, otčev, otčevina, i t.d.

Po hrvatskom pravopisu u sklonitbi riječi s t.zv. nepostojanim "-a-" u padežnim oblicima, ni u jedini ni u množini, ne gubi se osnovni korienski suglasnik u imenica s dočekom "-dac, -dak, -tac, -tak, -tka"; na pr.:

bratac > bratca, bratci; jadac > jadca, jadci; dolazak > dolazka; gubitak > gubitka, gubitci; izcjedak > izcjedka, izcjedci; letak > letka, letci; ledac > ledca, ledci; listak > listka, listci; metak > metka, metci; mladac > mladca, mladci; mlatac > mlatca, mlatci; Mletak > Mletci, Mletčanin, Mletčić, Mletčanka; napitak > napitka, napitci; naplatak (na kotaču) > naplatka, naplatci; početak > početka, početci; podlistak (rubrika) > podlistka, podlistci; pripoviedka > pripoviedki; prolazak > prolazka; razgodak > razgodka, razgodci; redak > redka, redci; očevidac > očevidca, očevidci; odvetak > odvjetka, odvjetci, otac > otca, otcu, otcu, otčevi, sudac > sudca, sudci; zadatak > zadataka, zadataci; zagonetka > zagonetki; želudac > želudca, želudci, i t.d.

Kod složenih riječi uvijek ostaje nepromijenjen osnovni suglasnik predmetaka ili priedloga, kojim završuje prvi dio složenice; primjerice:

- bez – bezcarinski, bezčuvstven, bezčutan, obezhrabriti, bezznačajan, bezzub, bezvučan, i t.d.
- iz – izcurti, izčekivati, izhod, iztok, i t.d.
- nad – nadcestar, nadčovjek,

nadkriliti, nadpis, nadporučnik, (iz)nadprosječan, i t.d.

- nuz – nuzpojava, nuzpristojba, nuzproizvod, nuzprostoriya, nuzzanimanje, nuzzarada, i t.d.

- ob – občarati, obći, občina, obhodnja, obkoliti, obseg, observatorij, obširan, obrčati, i t.d.

- od – odcijepiti, odčepiti, odćušnuti, oddurati, odhod, odhraniti, odhrvati se, odkad, odklanjati, odkos, odkriće, odkucati, odkud, Odkupitelj (Isus), odpečatiti, odstraniti, odtada, i t.d.

- pod – podcieniti, podcrtati, podčiniti, podhodnik, podđakon, podkriepiti, podkopati, podkrovlje, podpaliti, podpisati, podtajnik, podtekst, podstanar, (iz) podprosječan, i t.d.

- pred – predkućnica, predpotopni, predsjednik, predšastnik, predteča, predturski, i t.d.

- raz – razciepiti, razkol, razprava, razširiti, razsuti, i t.d.

- uz – Uzksr, uzkršnji, uzpinjača, uzšetati se, uzhit, uztrajan, i t.d.

Po hrvatskom pravopisu latinske prijedloge pišemo kano u latinском:

- ab – absolutan, absolutent, absorbirati, abstinent, abstraktan, absurd, absurdan, i t.d.

- ad – adheracija, adherentan, adhezija, adhezijski, adhezivan, adhortacija, i t.d.

- sub – substantiv, substitucija, substrat, subtilan, subtropski;

m Isto pravilo vriedi za složenice u kojima je prvi dio broj ili neka druga rieč, na pr.: petdeset, šestdeset, petgodišnji, šestgodišnji, tisućgodišnji, kadkad, kadšto, ljudski, sudstvo, uredski, i t.d.

U hrvatskom nema slova "dž", prema korieniu rieči mjesto njega

pišemo "č": na pr:

- jednačiti > jednačba, jednačbi, jednačben;

- lučiti > lučba (kemija), lučben;

- naručiti > naručba, naručbenica, naručben;

- predočiti > predočba, predočben, predočbenica;

- promicati > promičba, promičben, promičbenik, promičbenjak;

- srditi se > srčba ;

- svjedočiti > svjedočba;

- učiti > učenik;

- uručiti > uručba, uručben, uručbenik;

- vraćati > vračbina, vračtvo;

U hrvatskom "dž" pišemo samo u riečima stranog podrijetla, primjerice: džamija, dželat, džem, džep, džemper, džin, džudo, džukela, džigerica, džungla, handžar, maharadža, i t.d.

Po hrvatskom pravopisu nema dočetka "-džija" za činitelje radnje ili zanimanja.

Slovo "h" piše se u hrvatskom tamo gdje mu je po postanku mjesto i gdje se čuje u izgovoru, na pr.: dahnuti, hrapav, hrđa, hrđati, hrđav, hren, hrpa, hrvač, hrvati. hrzati, muha, ja bih, i t.d.;

Ne smije ga se zamjenjivati glasovima "v" ili "j" i izpuštati ni u tuđicama;

Grčki glas x (h) po hrvatskom pravopisu piše se "k", na pr.: anakronizam, kameleon, kemija, kinin, klor, kirurg, krom, kolesterol, Krist, kronologija, sinkronizacija, i t.d.

U hrvatskom se "j" ne piše u tuđicama:

- između "ia": na pr.:

alianca, amoniak, cian, ciankalij, cianovodik, diabolčan, diabetes, diacereja, diadem, diafragma, diagnoza, diagonalna, diagram, dialekt, dialektika, dializa, diamant, diamantni, diametar, dialog, Diana, diapozitiv, diareja, diarij, diaspora, Efialt, gladiator, Iliada, kariatida, material, materialan, materialist, materializam, matriarhat, meridian, meridiantski, milijarda, miliardar, patriarh, patriarhat, patriarhija, patriaršija, patriarhalan, patriarhalnost, patriarhat, piano, pianist, pianoforte, piaster, provincial, provincialan, provincializam, salmiak, Siam, siamski, sociala, socialan, socialdemokracija, socialist, socialistički, socializacija, socializam, socializirati, socialnost, trivialan; trivialnost;

Izim na kraju rieči gdje ostaje "-ja", na pr.: hrija, arija, Indija, studija, variacija, itd.

- između "-ie-" na pr.:

garsoniera, hiena, hierarhija, hieratski, hierofant, hieroglif, karrera, karierist, karierizam, karies, orient, Orient (iztočne zemlje), orientalac, orientalist, orientalan, orientacija, orientacijski, orijentirati se, piedestal, Piemont, pietet, pietizam, pietist, pietistički, proviencija, trienij, trienale, i t.d.

Izim na kraju rieči gdje ostaje "-je": na pr.: Arije/ Arijev, Poncije, Vinicije, itd. m Drugo je Arijac (pripadnik arijske rase), arijski, arijsstvo

- između "-iu-", na pr.:

triumf, triumfalan, triumfator, mediumizam;

Izim na kraju rieči gdje dolazi "-ju", primjerice: milijun, špijun,

Za sva ostala pravila pisanja vidi Babić/Ham/Mogušev Hrvatski školski pravopis.

PISMO PRIJATELJU U PLAVE PLANINE (2)

Prof. Zlatko Tomićić

U Hrvatskoj su bili pripadnici istočne crkve stoljećima, ali nisu se zvali Srbi, nego - Vlasi. U svim dokumentima koje su Vlasi potpisivali s Hrvatima spominju se samo Vlasi u t.zv. Vlaškim statutima. Tih istih Vlaha ima i u samoj Srbiji (Homolje) i u Makedoniji (Kruševo). Oni su sačuvali i svoj stari vlaški jezik koji su Vlasi u Hrvatskoj izgubili. Ti se Vlasi u znanosti zajedničkim imenom zovu Aromuni. Ali to nisu Rumunji, slični su samo njima, no Rumunji imaju više slavenske krvi od Vlaha.

U staroj Srbiji su živjeli Vlasi, ali nisu imali nikakva građanska prava. Dapače, po Zakoniku cara Dušana, koji je bio ustvari rasni zakon, brak između Vlaha i Srba nije bio dozvoljen. Prvi su ta građanska prava njima dali Turci kada su došli. Kada su ti pravoslavni Vlasi došli u naše krajeve borili su se prvo na turskoj strani granice, a onda su prešli kasnije na austrijsku stranu. Kada su ovamo došli, Hrvatski sabor i hrvatski feudalci dali su im sva građanska prava. O tomu upravo i govore Vlaški statuti, a Hrvati ih zovu "Dobri Vlasi", jer su bili dobri s Hrvatima i ratovali rame uz rame protiv Turaka.

Svi hrvatski pripadnici istočne crkve pretvoreni su nasilno u Srbe. Uzmimo samo tri primjera od mnogih takvih. Hrvatski starinci u Srijemu koji su bili pripadnici bugarske istočne crkve doživjeli su tu sudbinu: morali su postati Srbi. Svi katolici Trebinjske biskupije u istočnoj Hercegovini prevedeni su na pravoslavlje, a onda kasnije umjetno pretvoreni u Srbe. U Kninu su i okolici grčki fanarioti pretvorili hrvatske kato-

like u pripadnike grčke istočne crkve. Od tih su grkoistočnjaka postali danas t.zv. kninski Srbi (prezime Martić i Babić nisu srpska nego hrvatska). Grkokatolici su oni pripadnici istočnog obreda koji su se unijatili i počeli priznavati Papu. Nisu oni htjeli priznati Pečku patrijaršiju i prihvatiti srpsko pravoslavlje.

Kada su vlaški pravoslavci proglašeni Srbima bio je to čas velike nesreće. I za njih i za nas. Ti su Vlasi trebali ostati ili Vlasi ili se nazvati Hrvati. Cijeli niz takvih Vlaha su i postali Hrvati, o čemu svjedoči cijela plejada njihovih pjesnika (Preradović, Harambašić, Vukelić, Medić itd.) koji su bili veliki hrvatski rodoljubi i pisali hrvatske budnice.

Ali to je danas samo prošlost. Austrija je zatvarala i ubijala sve vlaške svećenike i vladike koji su ljubili Hrvate i bili s njima u dobrim odnosima (vidi knjigu Vatroslava Murvara "Hrvatska i Hrvati", 1953. i moju knjigu "Ledenjak iznad Lake Louise", 2003.)

Izjašnjavanje nacionalnosti prema vjeri je nešto nakaradno i neprihvatljivo. Ne mogu svi pripadnici jedne vjere biti pripadnici jedne nacije i toga zapravo nigdje i nema osim kod nas.

S kojim god sam Srbijancem razgovarao o našim Prečanima oni njih ne priznaju nikakvim Srbima. Zašto Srbijancima onda trebaju "Srbi u Hrvatskoj"?

Samo da mogu okupirati naše teritorije, jer gdje žive tobožnji Srbi - to je Srbija. Otuda besmisleni slogan Srbija do Virovitice, Karlovca i Karlobaga. I dalje se to stalno opetuje kao papiga. To je jedna nerealna apstrakcija, glupa utopija, ne može biti glup-

lja. Onda bi i Hrvati mogli izjaviti da hoće Hrvatsku na ovim granicama: Zemun - Petrovaradin - Subotica - Sombor - Šabac - Loznica, odnosno Kotor - Tivat - Bar, a isto tako prema Sloveniji: Kostanjevica - Mokrice - Čatež, što je sve u bivšoj hrvatskoj pokrajini Beloj Krajini, gdje su glavna mjesta bila Črnomelj, Metlika, Vinica, Semič..I Gosposvetsko polje u Koruškoj bilo je negda naše u Velikoj Karantaniji.

Danas malo koji Hrvat razmišlja na taj način, ali mi bismo imali više prava na te krajeve i mjesta od srbijanskih suludih zahtjeva na nepostojećoj granici Virovitica - Karlovac - Karlobag. Srbijanci su nam preoteli istočni Srijem, Bačku, Mačvu, Crnogorci Boku Kotorsku, Slovenci Bijelu Krajinu. Mogli bismo tražiti natrag sve te krajeve, a isto tako i Duklju od Crne Gore, a Crnogorci neka ostanu u Zeti. Od Bosne i Hercegovine trebali bi tražiti sve one rubne krajeve i gradove koje su Turci okupirali i oteli od Hrvatskog kraljevstva, o čemu postoje dokazi i dokumenti. Turci su poštivali Tursku Hrvatsku, t.j. cijelu zapadnu Bosnu sa središtem u Banja Luci (koja se zvala Banska Luka). I to bi nam BiH trebala vratiti..

Kada je Puniša Račić u beogradskoj Skupštini načinio pokolj po zapovjedi kralja Aleksandra 1928. Tada je Svetozar Pribičević, hrvatski Vlah, to popratio jednom strašnom rečenicom: "Mi smo ljudi a oni su šakali!" Mislio je na njih - Srbijance i na nas Hrvate i Prečane. To je rekao u Zemunu ranjenom Stjepanu Radiću.. Puniša Račić je u Beogradu zauvijek ustrijelio jugoslavenšku ideju!

Nedavno je na HT nastupio Milan Kangrga, zagrebački filozof i profesor etike, pa je rekao da se izjasnio kao Hrvat. Kada je to učinio on, jedan od najboljih i

najvećih u svojem etnosu, onda je to važan i poučan primjer.

Na početku ove današnje hrvatske države dr. Šime Đodan je uz-

viknuo: "Srbi u Hrvatskoj trebaju biti politički Hrvati, a etnički mogu biti što god hoće!"

RAZLIKOVNI RJEČNIK IZMEĐU HRVATSKOG JEZIKA I SRPSKOG JEZIKA (13. dio)

HRVATSKI JEZIK

SRPSKI JEZIK

<i>fundacija</i>	<i>fondacija</i>
<i>vodoskok</i>	<i>fontana, vodoskok</i>
<i>duboko smrzavanje (?)</i>	<i>friz</i>
<i>fronta</i>	<i>front</i>
<i>bojište, bojišnica</i>	<i>front, linija fronta</i>
<i>nogomet, nogometna lopta</i>	<i>fudbal</i>
<i>fuga</i>	<i>fugna</i>
<i>časnik (nakon 1991. oficir postaje časnik)</i>	<i>oficir</i>
<i>dužnosnik</i>	<i>funkcioner</i>
<i>krušna peć (vrsta)</i>	<i>furuna</i>
<i>gaćice (narodni govor - gaće, standard - gaćice)</i>	<i>gaće</i>
<i>kosnuti se</i>	<i>ganuti, dirnuti</i>
<i>garsonijera</i>	<i>garsonjera</i>
<i>plin</i>	<i>gas, plin</i>
<i>plinsko stanje</i>	<i>gasovito stanje</i>
<i>Kamo ideš?</i>	<i>Gde ideš?</i>
<i>genij</i>	<i>genije</i>
<i>zemljopis</i>	<i>geografija</i>
<i>zemljopis; zemljopisac</i>	<i>geografija; geograf</i>
<i>zemljovid</i>	<i>geografska karta, mapa</i>

„GRAĐANSKI JE NAJBOLJI KLUB KONTINENTA“

(j) – „Športske novine“, Zagreb, 17. travnja 1944.

**NAKON 5 INOZEMNIH
MOMČADI POKLEKLA
JE I 6.!**

Nakon „Vienne“ i WAC-a, te dva-put NAC-a, gledaoci su imali pri-liku vidjeti borbu „Građanskog“ i „Austrie“. Ovaj slavni klub, jedan od najčuvenijih i najpoznatijih europskih klubova, s neobično blistavom prošlošću, iako nije više ono, što je bio u doba sada pokojnog Sindelara, Seste, Moc-ka, Nauscha i ostalih „zvijezda“

„Wunderteama“, iako u prvenstvu Ostmarka zauzimalje četvrto mjesto (iza „Vienne“, WAC-a i „Floridsdorfa“) ipak se smatra časovito najboljom bečkom momčadi, jer je baš u posljednje doba uspjela tući i WAC (2 : 1), „Rapid“ (2 : 0) i „Floridsdorf“ (4 : 1), te upravo neki dan na proslavi i prvaka „Viennu“ s 2 : 1.

Osim toga „Austria“ se suprostavila „Gradjanskom“ u pojačanom sastavu, jer su i dva najbolja „Rapidovca“, vođa navale Gerhart i krilo Fitz pomogli „Austriji“. (Ovo je pojačanje „Austrie“ uslijedilo sigurno zato, jer Bečani već dobro znaju snagu opasnih

„purgera“.)

Tim više je značajan ovaj najnoviji i brojčano najviše izraženi uspjeh našeg prvaka. 5 : 0 – poluvremene 3 : 0 – postići protiv „Austrie“, nije šala i sigurno će još više učvrstiti izvrstan glas, kako „Gradjanskog“ tako i celog hrvatskog nogometa.

Ne samo da je „suha“ petica i te kako imponantna nego je još imponantnija bila izvrstna igra, koju su i ovaj put prikazali „plavi“ igrači. Ako se kaže, da je ovaj visoki omjer postignut nakon krasne i umne igre sve jedanaestorice, da su svi zgoditci postignuti nakon upravo savršene i složne suradnje celoga plavoga stroja, te, da je omjer mogao i morao biti još veći, onda je dosta rečeno o ovoj šestoj uzastopnoj međunarodnoj pobjedi našega „Gradianskoga“.

NAKON 5 INOZEMNIH MOMČADI POKLEKLA JE I 6.!

„GRADJANSKI“ - „AUSTRIA“ (Beč) 5:0

[illegible]

casa, a un te opărește și home guest.
 Ovindul de trebură gospodărească
 dezință și dezinfectant la vatră, nu
 ne ovi uzatului, ferim și vatră
 mărșă pe piază rulet și mizerie, pe de
 ne dăruim dăruie piază și mizerie
 ne dăruim dăruie piază și mizerie.

[illegible]

Nakon 16 godina vrata
V. F. Mannheim“ nosiet HAŠK-u

[illegible][illegible]

„AUSTRIA“ (Beč) 5 : 0

Zagreb, 16. travnja 1944.

Zagreb, 16. travnja 1944.
Izvalište „Gradianskog“

Glodalaza 12.000

Gledalaca 12.000

Međunarodna utakmica:

„Gradjanski“ – Austria“

(Beč) 5 : 0 (3 : 0)

„Gradjanski“

Glaser, Brozović, Matekalo, Ple-

še, Jazbinšek, Lechner, Cimer-

mančić, Wölfl, Lešnik, Lokošek,
Kokotović

KOKULOVIC

„Austria“

Spale, Adamek, Floth, Won-

draček I., Rirsch, Wondraček II.,
Fitz, Müller, Gerhart, Jerusalem.Fitz, Muller, Gernhart, Jerusalem,
Šafarik

Sudac

Kranjc

VRATAR SPALE SPASIO JE „AUSTRIU“ OD VEĆEG BROJA

Vratar Spale je bio ne samo najbolji čovjek gostiju nego i najspretniji igrač utakmice, jer je od brojnih zrelih udaraca obranio svu silu, a tek (!?) pet put morao pokleknuti pred vještinom i snagom „plave navale“.

„Purgeri“ su od početka do konca bili gospodari kako borilišta tako i lopte. Tek prije odmora gosti su, ali samo nekoliko minuta, uspjeli zadržati loptu u prostoru Brozovića, Jazbinšeka i – Matekala. Cielo ostalo vrijeme „plavi“ su bili nadmoćni gospodari situacije, pa su očito bez osobitog naprezanja stalno prelazili i pojedince i redove Bečana, a uz to opasno i često pucali.

Gledaoci se riedko sjećaju onako čestih i dobrih udaraca na vrata, kao na ovoj utakmici. Izvrstni vratar Spale imao je pune ruke i noge posla, pa će se sigurno dugo sjećati onih udaraca i – čestih bombardiranja Wölfla, Lešnika, „Cimera“, „Koka“ i Pleše.

1 : 0 - LEŠNIK

Početak su imali purgeri. Navale su se redale stalno na polju Bečana, „Cimer“ je po svojoj strani prodro, predao je Lokošku, koji je pretrčao na desnu stranu. „Loka“ je pucao prizemno. Lopta bi očito promašila cilj, ali se Lešnik našao na mjestu i promijenio pravac. Bilo je to u šestoj minuti. Vratar nije mogao spriječiti prvi udarac.

2 : 0 - „AUTOGOL“

„Frano“ je tek u desetoj minuti primio loptu koju su mu izravno

poslali Bečani. Plavi igraju sve bolje. Gledaoci oduševljeni igrom plješču.

„Cimer“ je iz dobrog položaja snažno pucao. Vidjelo se da lopta ima dobar pravac, ali je udarila u glavu braniča Flotcha i tako

još sigurnije pala u neobranjivi kut vrata (16. minuta).

3 : 0 - OPET LEŠNIKI

Purgeri su postigli čak i peti korner, a Bečani tek prvi. Prošlo je pola sata borbe. Purgeri su sve bolji.

Nakon jedne ruke, Brozović je sa sredine igrališta poslao loptu na Lokoškovu glavu. „Loka“ je produžio do Lešnika i „Beli“ je iz zračka zahvatio i neobranjivo smjestio u lijevi gornji kut (34. minuta).

4 : 0 - WÖFL

U 14. minuti Wölfl je dao svoj prvi zgoditak. Koka je preletio po lijevom krilu, prebacio u sredinu, „Mariška“ je zahvatio niskim „volejem“ pa je lijevom nogom poslao neobranjivo četvrtu loptu u mrežu Spalea.

5 : 0 - OPET WÖFL

Bečani tu i tamo uzvraćaju sa navalama. Gledaoci bi želili doživjeti i od njih koji zgoditak ili opasni udarac, pa se čuju povici: „Ajde bar jednoga“.

Ali mjesto „počasnoga“, „Koka“ je opet prešao svoje zapreke, pa je poslužio Wölfla. Slično kao i prije, Mariška je opet uhvatio lijevom i u padu pogodio isti onaj kut kao i kod četvrtog zgoditka.

ŠEST PO REDU ...

VIII. 1943. „Gradjanski“ – WSC (Beč) 1 : 0

XII. 1943. „Gradjanski“ – „Vienna“ (Beč) 3 : 0

I. 1944. „Gradjanski“ – WAC (Beč) 2 : 1

II. 1944. „Gradjanski“ – NAC (Vel. Varadin) 2 : 0

II. 1944. „Gradjanski“ – NAC (Vel. Varadin) 1 : 0

IV. 1944. „Gradjanski“ – „Austria“ (Beč) 5 : 0

PREDIGRA

Uskok i Mesarski nisu nikada igrali pred tolikim brojem gledalaca. Bilo je sigurno preko 13 tisuća. A da nije bilo neugodnog južnjaka, koji je kasnije prestao, bilo bi i više.

Tako su tisuće gledale 5 : 0 pobjedu Urchove momčadi nad „mesarima“. Riedki su mogli slutiti da će petica i u drugoj igri dopasti poraženom.

DOJMOVI

Dr. Eckerl, predsjednik „Austrie“: „Gradjanski je bez dvojbe najbolja momčad u Europi.“

NIKADA DOVRŠENA PRIČA: ŠUBIĆI, FRANKOPANI I ZRINSKI (4)

Darko pl. Prebeg, Čakovec

KNEZOVI BRIBIRSKI ŠUBIĆI

Knez u Hrvata tijekom 12. st. dakle postaje osoba koja primarno predstavlja kraljeve interese. Početak 13. st. bijaše razdoblje daljnjeg jačanja staleške moći mnogih članova obitelji Šubić. Tako se brat Miroslavov, stric Grgur I. spominje kao kninski biskup godine 1201. Općenito gledano, Šubići tih početnih godina 13. st. počinju dobivati mnoge kneževske položaje u raznim dalmatinskim gradovima. Prvi se član roda Šubića, koji bijaše knezom trogirskim zvao Vučina (ili Vulčina, Vlčina). Upravo je on od kralja Emerika dobio posjed Drid, prvu zemlju nekog od članova obitelji Šubić, a koji se nalazio u nekom od dalmatinskih gradova. To svakako značajno jača njihov privredni položaj i svakako njihovu financijsku snagu. No, knezovi Šubići nisu tada još najmoćnija velikaška obitelj u Hrvatskoj. Zato knez Grgur II. naravno svekoliko podupire slabog kralja Andriju II. (1205-1235.), koji tijekom dvadesetih godina 13. st. vodi borbe za prevlast protiv tada povijesno najmoćnijeg hrvatskog velikaša, kneza Domalda iz sidraške županije. On držaše dalmatinsko knežstvo u gradovima Zadru, Splitu i Šibeniku. O njegovu se po-

drijetlu zna vrlo malo. Jedni vele da potječe od Kačića, drugi pak od Svačića, a istina je ostala (zauvijek?) zatrpana mnogostoljetnom prašinom. Ispod njezina podebljeg sloja nazire se tek ime njegova djeda, Slovinje (Zoloyna), koji je držao neku zemlju između rijeke Krke i grada Zadra pa tako možda bio prvi susjed Bribircima. Istu je naslijedio otac mu Saracen, godine 1171. župan grada Klisa, a kasnije doživotni knez grada Šibenika s pravom nasljeđa. Godine je 1200. knez toga grada Domald, a potom i grada Zadra (1203-1204.). Grad je Zadar nedugo potom potpao pod mletačku vlast, a od godine 1209. Domald postaje knezom grada Splita. Tada još pristaje uz kralja Andriju II. Ovaj mu čak pokloniše za sva vremena župu Cetinu s Triljem, čime je knez Domald tih godina izuzetno moćan. No, knez Domald izgleda bijaše vrele krvi, jer se domalo počeo opirati kraljevoj vlasti.

1-23 Klis danas ulazna tvrđa

Protiv toga se ponajviše podigloše upravo knezovi bribirski s Grgurom II. na čelu. A i Splićani ga skinuše s kneževske časti. Za osvetu, provali Domald s jakom vojskom u bribirsku županiju te je opljačka. Sve se izrodi u opću rat čitavom tadašnjom Hrvatskom. Ipak, pobjedom nad neukrotivim knezom Domaldom krajem godine 1222., knez Grgur II. Šubić od svog kralja za nagradu dobiva sve njegove zemlje između rijeke Krke i grada Zadra. S obzirom, da knez trogirski (1232-1234.) bijaše njegov brat Stjepan I., knezovi Šubići Bribirski tada postaju najmoćnija velikaška obitelj u Hrvatskoj.

1-22 Utvrda Klis godine 1910. (D.Prebeg)

No, kako to obično biva, Grgurovo mirno vodstvo u vlastitoj obitelji ugrožavaše mu njegov stric Višan (Buisenus) Šubić, gospodar čvrstog Zvonigrada na rijeci Zrmanji. Otuda valjda povod razmišljanju, kako su knezovi bribirski možda starinom svojom iz Like te su tek kasnije došli u Bribir. No, moguće je i obrnuto, zar ne? Uglavnom, Višana su Splićani još godine 1221. izabrali za svog novog kneza (umjesto Domalda). Prvi je sukob između

njih morao buknuti već 1222. godine, najvjerojatnije zbog rodovskog starješinstva. Te je događaje četrdesetak godina kasnije dosta vjerno opisao poznati povijesni kroničar svoga vremena, splitski arhiđakon Toma. Uglavnom, vrlo se malo zna o stvarnim uzrocima sukoba. Zna se recimo, da je godine 1223. istom vrlo bogati knez Višan vojnom silom pokušao preoteti Grguru II. njegov Bribir. No, tom je prilikom njegova vojska poražena, a on zarobljen. Nesuglasice su se između strica i nećaka na kraju završile tako, što je knez Grgur II., osobno i nemilosrdno Višana pred svima ubio mačem. Potom prisvoji sva njegova imanja. Time je Grgur II. potpuno osigurao prevlast u obitelji Šubića. Od ličkog Zvonigrada, preko Bribira, Skradina i Knina pa do vinodolskog Belgrada na Jadranskom moru dopirao je njegova vlast. Pored bibrirskog kneštva, on je od travnja mjeseca 1227. godine bio i splitski knez. No, Splitsani su se isprva jako odupirali njegovu izboru za svog kneza te su čak na taj položaj bili izabrali humskog kneza Petra (1223-1225.). Zato izbi rat između njega i Grgura II. od roda Šubića, kojemu pomaže grad Dubrovnik. Knez Grgur II. pobijediše, a početkom mjeseca kolovoza 1226. godine u gradu se Splitu nastanio novi hrvatski herceg Koloman, sin kralja Andrije II. Kako humski knez Petar ubrzo umre, Splitsani konačno izabraše novim svojim knezom Grgura II., u svemu desnu ruku hrvatskog hercega. Iste te godine 1227. knezovi Šubići nametnuše svoju vlast i gradu Klisu. Brat mu Stjepan I. godine 1229. postaje trogirski knez, a Grgur II. od 1231. bijaše i knez šibenski. S te je pozicije nanovo bio istisnuo onog već pominjanog kneza Domalda.

Tim je činom čitavo obalno područje južno od grada Zadra i sjeverno od Omiša privremeno došlo pod potpunu kontrolu članova obitelji Šubić. Tako bijaše osigurana teritorijalna cjelovitost svih njihovih obalnih kneštava s Bribirom i ostalim njihovim kontinentalnim posjedima.

Kada je negdje mjeseca lipnja 1234. godine knez Grgur II. umro, neumorni Domald ponovno postaje knezom splitskim (1235.) i šibenskim. Položaj splitskog kneza uspijeva tijekom godine 1237. ponovno povratiti Grgurov sin, Marko I. od roda Šubića. Od njega se kasnije razgranao rod hrvatskih plemića Ugričevića. Novi su sukobi oko starješinske vlasti ponovno nastali unutar obitelji Šubić odmah nakon smrti Grgurova brata Stjepana I., najvjerojatnije nakon godine 1234. Godine je pak 1239. već smijenjen knez splitski Marko I. Pokojnog kneza Grgura II. na mjestu glave obitelji konačno naslijediše njegov nećak Stjepko II. (1239-1274), sin brata mu Stjepana I. Uz njega odmah stajao mlađi mu brat, knez Jakov I. Upravo nekako u njihovo vrijeme, godina 1241/42., provališe u Ugarsku i Hrvatsku opaki Mongoli (Tatari). Knezovi Šubići zdušno pomaže kralju Beli IV. (1235-1270.) i sinu kralja Andrije II. Arpadovića, da spasi živu glavu bježeći pred nesmiljenom tatarskom pošasti, sklonivši ga u svoj kneški grad Trogir. Njime tada (od 1239.) stoluje i tu živi osobno knez Stjepko II. U međuvre-

menu biva potpuno poražen i uporni knez Domald. Knez pak Marko I. od roda Šubića ne sud-

1-24 Belgrad crkva Marije Božje Snježne

1-25 Omiš tvrđava

jeluje u tim događajima, ali je još važan u obiteljskoj igri kao kraljev potestat (zamjenik kneza) u Zadru tijekom antimitačke pobune godine 1243. Ipak, knezovi Stjepko II. i Marko I. od Šubića Bibrirskih otvoreno su se sukobili 1247. godine oko vlasti, ali niti jedna strana nije onda odnijela prevagu. No, nekako nakon te godine, knez Marko I. se više uopće ne spominje u povijesnim vrelima. A godine se 1250. promijeniše prilike u Hrvatskoj i po dalmatinskim gradovima. Kralj se Bela IV. uspio osloboditi tatarske opasnosti te se latio popravka jako lošeg stanja u njegovu ugarskom i hrvatskom kraljevstvu. Čekalo ga je odista dosta posla.

Zahvaljujući tome, da su mu knezovi Šubići pomagali pri njegovu bijegu i sklanjanju od nemogućih Tatara, kralj Bela IV. Arpadović im godine 1251. potvrdi vlast u bibrirskom kneštvu (comitatum Breberiensem), a čitavu Bribirsku županiju kao nasljedni posjed. Vrlj Stjepko II. (Stipcho) zadržao svoj kneževski položaj u Trogiru, dok je onaj

1-26 Bribirska glavica crkva sv. Marije

1-27 Utrda Nin gradska vrata (D.Prebeg)

u Šibeniku prepostio svome bratću i vjernom sljedbeniku Danijelu od roda Šubića (sinu kneza Pribinje). Postoje neke neizravne naznake, kako je Stjepko II. čak uspio ostvariti nekakvu bračnu vezu s kraljevskom kućom Arpadovića. Naravno, tek neposredno preko jednog od mnogih njezinih ženskih ograna, vjerovatno kroz onu tadašnjeg bana cijele Slavonije, Stjepana Gutkeleda (1248-1259.). Iako je kraljevska kruna, u kasnijim višim godinama 13. st., pokušavala što više

ograničiti moć velikaša, kralju Beli IV. to nije u potpunosti pošlo za žezlom i rukom. On je dođue uspio mnoge hrvatske velikaše (među inima i Šubiće) smijeniti s njihovih kneževskih položaja u onim gradovima, gdje su ionako bili postavljeni banovi. Knez Stjepko II. nekako zaobilazi te izmjene te ponovno uspijeva postati potestat gradova Šibenika i Trogira u šezdesetim godinama 13.st. Tako se njegov vrat Jakov I. spominje kao knez grada Nina 1267. godine, a sin mu Juraj I. te iste godine kao šibenski knez (otuda naziv Šubićevac). Još su neki drugi članovi roda Šubića obnašali svekolike važnije potestatske službe u gradovima

Trogiru (Stjepan, sin Martinuša od Šubića) i Splitu (Vučeta, sin Vučine od Šubića). Dakle, knezovi Šubići su tijekom 13. st. i nadalje jedna od najvažnijih hrvatskih plemićkih obitelji, no u vrijeme kralja Bele IV. te sina mu Stjepana V. Arpadovića

(1270-1272.) ipak nisu uspjeli povratiti onu svoju nekadašnju veliku moć. Nove im nade u tom smjeru vrati dolazak desetogodišnjeg Ladislava IV. Kumanca na ugarsko-hrvatsko prijestolje. Knez Stjepko II. od roda Šubića umro je dana 6.kolovoza 1274. godine. Imao je tri sina na koje je mogao ozbiljnije računati po pitanju očuvanja visoke staleške pozicije čitavog roda svoga u Hrvatskoj

te jednu kćerku. Dakle, moć Bribiraca neosporno i vrlo značajno narasta vladarskim nastupom upravo njegovih inteligentnih i hrabrih sinova, knezova Pavla I., Juraja I. i Mladena I. Oni obilato iskoristiše političku situaciju oko stalnih unutarnjih borbi za kraljevsko prijestolje te se ponovno učvrstiše po mnogim dalmatinskim gradovima. Tako Pavao I. od Šubića bijaše 1272. godine potestat grada Trogira, a iduće je već godine knez i Splita i Trogira. Brat mu Mladen I. postao kasnije također knezom Splita i Trogira (1276-1304), a Juraj I. knezom Šibenika, Omiša i Nina (1274-1303). Ustvari, onaj veliki i pravi uspon ogromne moći knezova Šubića Bribirskih na svehrvatskoj političkoj i vladarskoj

1-28 Nin najmanja katedrala iz 9.st. (D.Prebeg)

1-29 Šubićev Skradin godine 1910. (D.Prebeg)

sceni počinje upravo negdje oko godine 1270.

64 GODINE OD BITKE KOD OBOROVA - 29. III. 1944. (5)

TIJEK BORBE (2)

Komandant Cindrić je cijelim putem razmišljao o onome što je vidio i doživio na nasipu. Tek onda mu je sve postalo jasno i stvarnost, kad je vidio kako se Nijemci spuštaju u čamce, da bi se prevezli s desne obale na lijevu obalu i upali u Oborovo.

Međutim, bataljon se vrlo brzo rasporedio za borbu.

odreda. Lanac, u kome je borac od borca bio udaljen 15 do 20 koraka, krene u pravcu potoka Črnca.

Prvi stižu do potoka borci Posavskog odreda. Iza njih brigadiri. Tek što su plegli uz potok i pripremili oružje za napad, opaze nedaleko potoka Nijemce. Otvore vatru na njih. Ovi odvrte i minibacačima i mitraljezima.

Naši izvrše još jedan juriš i izbiju na obalu potoka. Treba samo preći preko, pa će biti lako probiti se prema Žutici i naći se izvan obruča.

Ali na potoku nije bilo mosta. Voda duboka i mutna. Malo tko zna plivati. Osim toga hladna. Nije jednostavno baciti se u nju i utopiti se. Tu su, doduše, ostaci starog mosta, zapravo samo neke željezne traverze. Ali ...

Kad se prebace preko, na drugu obalu, pogledaju se i prebroje. Mnogih više nije bilo.

Nisu ni trenutak mirovali. Pošto se neprijatelj sredio u nekom vrbiku, zauzima položaje za slijedeći napad. Dok o tome razmišljaju, partizani začuju vatru s lijevog boka. To su Čerkezi. Oni su s ove strane potoka.

„Juriš“, vikne netko iz stroja. Vjerojatno komandir, ako je još živ. Ili komesar! Možda borac, mitraljezac, desetar.

Pokušaj juriša spriječi dubok jark pun vode. U jarku nastane pravi krkljanac. Mnogo boraca nađe smrt u njemu. Tkogod je pokušao da iskoči iz jarka, bio je pogođen mitraljeskim rafalom Čerkeza, koji su se nalazili na položaju ispred njih, na daljini od stotinu metara.

„Drugovi, svi ćemo izginuti“, jadali su se pojedinci govoreći jedan drugome, kao za utjehu. Podstrekavali ih da posljednjim snagama svijesti i mržnje učine ono nadljudsko, nadčovječansko; da se probiju iz zaokruženja i da se spasu od smrti.

Neki su već oplakivali pale komandire, komandante.

„Pa drugovi, poginuo je komandant našeg bataljona drug Ivo Cindrić“, šaputali su, „a Cindrić je bio tako dobar komandant, tako divan drug i starješina“.

Od starješina tu se nalazio komandir II čete I bataljona Stevo Puhač i zamjenik komesara čete Prpić. Prošlo je podne. Svi su u jarku i čekaju, kad će opet iskočiti i pokušati da se probiju. Na juriš ih povede Puhač. Njegov glas je ječao. Mogao ga je čuti i neprijatelj. „Drugovi, naprijed, za mnom, juriš, hura“ – vikao je, podigao se i jurnuo. U tom trenutku pogodilo ga tane – rafal i on se sruši mrtav.

Neprijatelj je obasipao vatrom svaki kvadratni centimetar tla, gdje se nalazila brigada. Tukao je iza potoka, ispred, po koritu, po jednoj i drugoj obali, po Oborovu, Preseki, nasipu Save, Prečnom, svuda. Tukao je po ovoj grupi I bataljona, po ostacima,

Na skeli kod Oborova

Bio je tu i načelnik štaba brigade Josip Mazalek. Čulo se kako viče:

„Drugovi, mi smo opkoljeni. Nalazimo se u obruču. Ništa nam drugo ne preostaje nego nož na pušku i juriš, hura! Mi se moramo probiti iz obruča.“

Za čas se formirao streljački lanac I bataljona i čete Posavskog

jer od bataljona je malo ostalo. Po I četi Posavskog odreda, od koje je također ostao mali broj boraca živih i sposobnih za borbu. Tukao je po brisanom pros-

toru. Čerkezi su obasipali jakom bočnom vatrom lijevu obalu potoka Črneca, do koje se uspio dovući ostatak I bataljona i Odreda.

Izvor: „Bitka kod Oborova“, Milan Brunović i Tomo Sović, Udruženje boraca NOR Općine Dugo Selo, 1965., str. 91. do 94.

OBOROVO 1900 - 1925 (4)

vlč. Stjepan Levanić, župnik u Oborovu

ZAJEDNIŠTVO I NAPREDAK (2)

Ljudi su se pripremali i za obnovu župne crkve. Obnavljana je 1905. i 1906. Na obnovi crkve su veliki radovi od temelja do krova u rukama poduzetnika Luigia Gagliardia. Radovi su podmireni iz „otkupne patronatske glavnice“ u banci, u svoti od 30.000 forinti, grofa Aleksandra Erdödiya, budući su mještani zbog slabe novčane imovine morali radove na crkvi prepustiti grofu.

Doprinijeli su 1906. godine sa svojom svotom od 10.000 kruna. Trud svećenika na ovim područjima bio je velik „a Isus je među ljudima to dopunio“. Od svih radova do danas su u crkvi djelomično sačuvane slike obojane na zidovima.

Oborovljani iz Amerike su poslali novac 1906. godine, a tome dodaju i domaći ljudi veliku svotu novca za slike Križnoga puta u Crkvi koji je blagoslovljen 29. rujna 1907. godine.

U Novakima Oborovskim godine 1906. mještani su izgradili malu kapelicu Sv. Ivana Nepomuka. Blagoslovljena je 24. lipnja 1906. godine. Na kapeli je podignuto zvono 1907. godine.

Župljani su uzdržavali svoju crkvu i župnika. Davali su doprinos – „lukno“, a godine 1907. prestaju ga davati. Iste godine pred Božić iz Maribora dovezene su u crkvu

orgulje sa 16 registara. Postavlja ih Josip Brandl u razdoblju od 27. siječnja do 8. veljače 2008. godine. Klupe su u crkvi postavljene 1909. godine. Izradio ih je postavio Stjepan Blaško za svotu od 1.161 kruna.

Ivan Svetec iz Amerike, uz pomoć tamošnjih ljudi, dostavlja 1910. godine novac za gradnju kapelice Sv. Nikole kod Sveca u Oborovu Gornjem. Iz Amerike su poslani i kipovi svetaca za kapelicu, a posebno džepna ura župniku za trud.

Druge nedjelje po Bogojavljenju 1912. godine gorio je u požaru stari župni stan izgrađen od drвета. Na drvene planjke tj. debele daske (debljina oko 8 cm) bila je pričvršćena trska, a na trsku žbuka. Na gredi je bila usječena godina gradnje kuće: 1744. Priprema za gradnju nove župne kuće počela je iste godine, a gradnja je započela 1913. i dovršena je

1914. godine.

Datuma 29. listopada 1913. godine posvećeno je upravo podignuto betonsko raspelo nedaleko župne crkve, nizvodno Savom. Za tu gradnju novac je u Americi prikupio g. Imbro Pajser.

Stanovništvo je pokazalo svoje zajedništvo. Obnavljala se crkva, gradili su se crkveni objekti. Okupljanja su utjecala i na uređivanje gospodarstva.

U zimi 1913. na 1914. godinu održana su predavanja „zimске gospodarske škole“ u zgradi pučke škole. Gradivo su mještanima predavali profesori iz Zagreba, Križevaca i Božjakovine. Ljudi su to rado posjećivali. Ispitanici su na proljeće 1914. godine bili pohvaljeni od profesora.

Ispitima su bili prisutni i narodni zastupnici g. Marko Mileusnić i Stjepan Radić. Oko sudjelovanja domaćih ljudi na nastavi radili su Ante Abjanović, župnik, Franjo Gaži, učitelj i Antun Švaga, općinski bilježnik.

Prisustvovali su ljudi iz različitih društava: Seljačke zadruge, Gospodarskog društva (podružnica), Vjeresijske udruge (središnjica u Budimpešti) i Marvogojske udruge s čistom simentskom pasminom goveda.

U svemu se nastojalo pozitivno djelovati. Nabavljao se umjetni gnoj (Tomasova drozga i superfosfat). Nakon škole uslijedio je veliki napredak u seljačkim gospodarstvima.

Župna crkva Sv. Jurja i Jakova Ap; Oborovo

ROBIJAŠKI ZAPISI JULIUSA BARANOVSKOG (4)

Ulomci iz knjige: Julius Baranovski – ZATVORSKA I SIBIRSKA SJEĆANJA (1926-1957), Stvarnost, Zagreb, 1980.

Razlozi:

Nakon promjene hrvatskog Kaznenog zakona istragu će voditi Državno odvjetništvo, a ne sud.

Evo primjera koji pokazuje kamo to vodi.

Ovu knjigu posvećujem borcima za slobodu i socijalizam

Autor

Kad sam otvorio vrata, u kuću su ušla dva poručnika NKVD-a. Isakov se odmah negdje izgubio.

Kad su poručnici ušli, upitao me jedan od njih:

„Kako se zovete?“

„Baranovski.“

„Ime i očevo ime?“

„Julius Jemeljanović.“

Kad sam rekao svoje ime, pružili su mi neki papir da pročitam.

Bio sam u takvom duševnom stanju i tako zatečen, iznenađen, da jednostavno nisam mogao ništa pročitati. Stajao sam nemoćan, onako u sportskim gaćicama, spreman za spavanje. Očima sam letio po redovima otkucanim na pisaćem stroju, ali ništa nisam mogao shvatiti. Oni su stajali, obojica u neposrednoj blizini, i nakon nekog vremena nesrpljivo me upitali.

„Dakle, jeste li pročitali?“

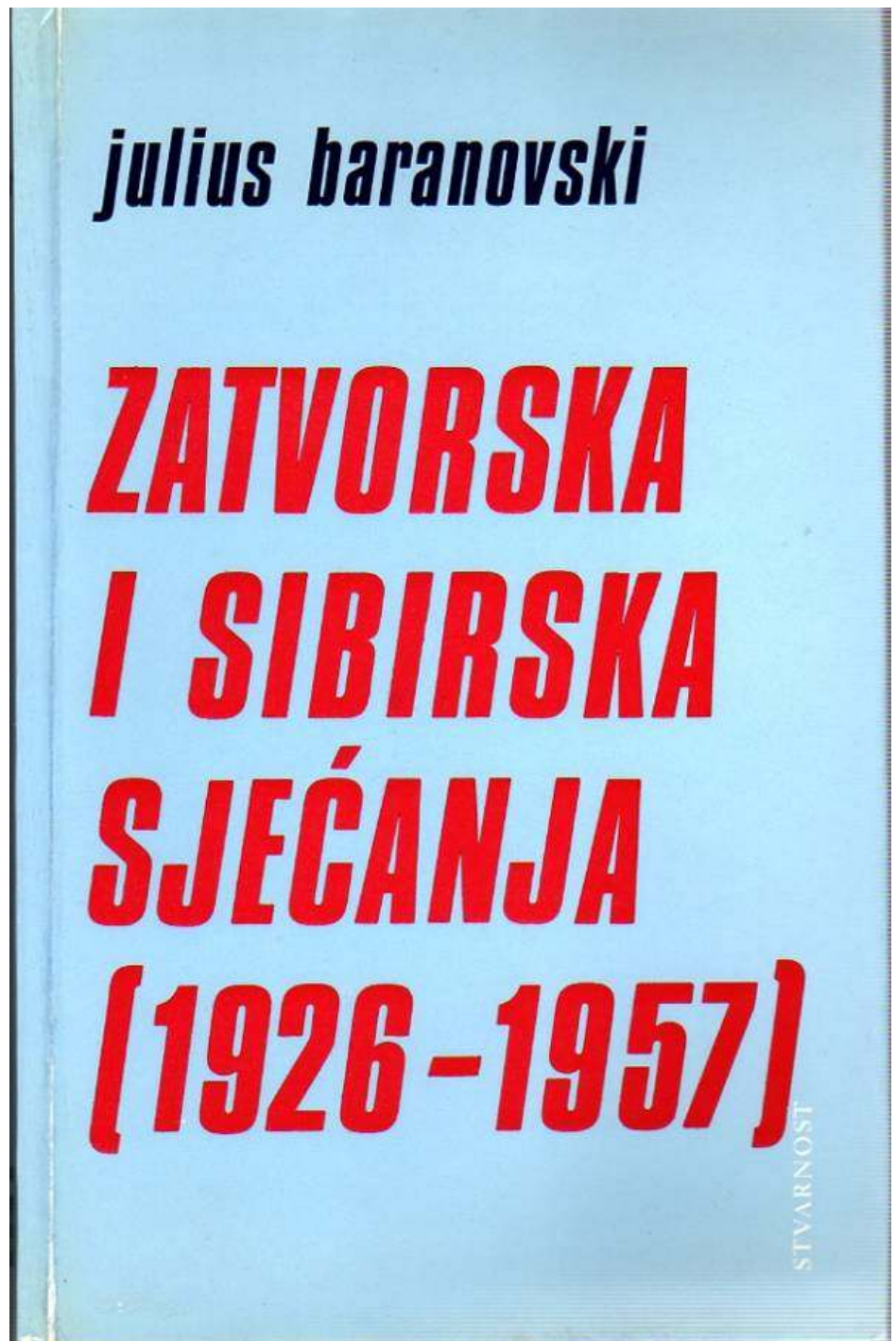
Morali su mi objasniti što piše: bilo je to rješenje oblasnog jav-

nog tužitelja kojim su ovlašteni da izvrše pretres u mom stanu i da me uhapsu. Jedan od njih nogom je gurnuo stolicu u kut i naredio mi da sjednem.

Premda je bilo toplo ljeto – bilo je to 1. srpnja 1937. godine – osjećao sam se, ovako neodje-

ven, nekako ranjiv, slab, bez obrane. Htio sam se obući. Naredili su mi da se ne mičem sa stolice. Jedan je poručnik stao pred mene s revolverom u ruci, a drugi je počeo pretres, temeljito, bez žurbe.

Pitao je najprije:

„Gdje vam je oružje?”

„Nemam oružja” – odgovorio sam – „nikad ga nisam ni imao”.

Tražili su i hladno oružje. Neki nož. Osim kuhinjskog, nisam imao ništa slično u kući.

Zatim su počeli pretres. Iz pisaćeg stola poručnik je jednostavno izvukao sve ladice, izbacio sve papire na stol da bi neke odvojio i kasnije ponio, a druge je bacao na pod, gazeći po njima. Uslijed te buke, jer oni nisu pazili na tišinu, probudila se moja žena koja je spavala u drugoj sobi.

Kad je vidjela kako sjedim na stolici i da je revolver uperen u mene, da su papiri svuda razbacani po stolu i po podu i da se vrši pretres, gorko je zaplakala. Nastojao sam je umiriti. Govorio sam joj ono u što sam i sam htio povjerovati da je to neka greška NKVD-a, da su organi došli samo da nešto provjere, da će se sve razjasniti i da će me poslije pustiti. Po njenom držanju vidio sam da mi ne vjeruje. Nisam, uostalom, ni sam vjerovao.

Pošto je pretresao pisaći stol, poručnik je počeo pregledavati knjige u ormaru. Knjiga je bilo mnogo, a pored njih i dosta engleskih radničkih novina i nekih jugoslavenskih izdanja naše Partije.

Kad je poručnik ugledao te novine i knjige na stranim jezivima, kao da se obradovao. Sve je to stavio na hrpu zajedno s izabranim papirima iz stola. Bilo je jasno da traži nešto što bi moglo biti sumnjivo.

Zatim je prešao na pretres ostalih dijelova kuće. Prekopao je i prevrnuo sve. Zavirivao je ispod divana, poskidao slike sa zidova, ne bi li pronašao štogod iza njih.

Pretresao je sobu za spavanje, uzeo fotografski aparat, pregledao dječje igračke.

Tražio je snimke koje sam napravio tim aparatom. Pokupio je sve slike naših rođaka, prijatelja, djece. Uzeo je i dokumente. Uz ostalo, sve osobne isprave, radnu knjižicu, sindikalnu člansku kartu, partijsku knjižicu, različite potvrde, partijske karakteristike, itd. Kopao je svuda i detaljno ispitivao i najmanje sitnice. Gazio je po stvarima koje ga nisu interesirale. Pretresao je zatim kuhinju, otišao čak u podrum u kome je bilo nešto ogrjeva i različitih odbačenih kućnih stvari. Sve što mu je bilo sumnjivo pokupio je u vreću.

Tada mi je naredio da se obučem. Žena mi je, sva u suzama, donijela toplu odjeću. Nisam je htio uzeti. Ta neću, valjda, ostati dugo, do zime. Nadao sam se, htio sam se nadati, da će to biti samo kratko saslušanje na kome će se sve razjasniti, jer nikakve krivice na meni nema. Uzeo sam samo sandale, ljetne hlače i košulju s kratkim rukavima.

Kada sam se obukao, stigao je i šofer policijskih kola. Bila su to ona omražena kola koja su se te godine često viđala na ulicama, naročito noću. Oprostio sam se sa ženom i nastojao je utješiti. Pa, ne rastajemo se za dugo!

* * *

Iz moga doma ispratili su me s revolverom u ruci kao da sam opasan kriminalac. Požurivali su me i gurali. Čuo sam jecanje žene kojoj su naredili da ostane u kući, ali nisam smogao snage da se još jednom osvrnem. Učinilo mi se, odjednom da se sav svijet srušio i cijeli život propao.

Pred samim ulazom u kuću stajala su policijska kola, pravi „crni

gavran”, kako su ih nazivali ljudi kad bi vidjeli kako jure ulicama. Ugurali su me grubo u taj crni sanduk, zalupili vratima, zaključali ih zasunom. Čuo sam kako zatvaraju lokot. Sjeo sam na klupu i u očaju ponavljao sam sebi: smiri se, ne smiješ izgubiti prisebnost. Ništa nisi skrivio. Sve će se objasniti, gore glavu.

Znao sam da me vode u zatvor, ali je bilo važno i to u koji su me odredili.

U to su vrijeme u Kalinjinu bila tri zatvora: gradski glavni zatvor, novosagrađeni „politički izolator” i tzv. „unutrašnji zatvor” koji se nalazio u podrumu zgrade Oblasne uprave NKVD-a. Iako mi je iz raznih priča bilo poznato da su uvjeti u „unutrašnjem zatvoru” vrlo teški, želio sam baš taj.

Tamo će mi biti, vjerovao sam, najlakše doći do onih koji su najkompetentniji da mi objasne razlog mog hapšenja. Poznavao sam osobno mnoge ljude iz NKVD-a i činilo mi se da imamo dobre odnose. Znao sam i samog načelnika Oblasne uprave Dombrovskog, smatrao sam da će u tom zatvoru istražitelji brže i lakše provjeravati moj rad i držanje, jer se nalazio točno preko puta zgrade Oblispolkoma u kojoj sam radio.

Kad se „gavran” zaustavio i vrata otvorila, našao sam se u sasvim nepoznatom dvorištu.

(str. 35. do 39.)

LAUDONOVA LJUBAV

Dalibor Habeduš

Kada padaju zvijezde ...

Približio se onaj sudbonosni dan, koji se odlučio Laudonovom životnom sudbinom. Već u subotnje večer bila je spremjena njegova najotmjenija odora, kao pratnja odabrani najkršnji momci, a sam bunički major, otvorio je onu tešku hrastovu škrinjicu okovanu željezom, u kojoj je pohranio svoju plemićku pergamentu, časničke papire i dvije-tri dragocjene porodične uspomene.

Rijetko je kada Laudon posizao za tim stvarima. Stajao je neko vrijeme nadvijen iznad te škrinjice, razmišljao s nekim čudnim posmjehom na licu, a onda posegao za velikim prstenom, na kom se isticalo slovo „L“ i stavio ga u džep bijelog prsluka.

Odmah iza ponoći zarzali su konji ispred buničkog majora; Laudon je pomno pregledao svoju pratnju, zajašio bijelca i mala povorka brzih konjanika krenula je na put spram dalekog Trnovca.

Najprije Laudon sam, a onda vjerojatno pet stotina koraka razmaka i ostali konjanici. Bunički je major uvijek tako jašio i graničari su znali za taj njegov putni običaj.

Rano jesensko rujansko nebo bilo je puno zvijezda; neke od

njih sa čvrstim, a bezbrojne tisuće s drhtavim svjetlom. Čudilo je graničare što je Laudon jašio laganije nego li inače.

Redali se mirni i tihi noćni krajevi; tek tu i tamo začuo bi se krik koje noćne ptice, po koji pasji lavež iz osamljenih zaselaka ili žubor vode gorskih potoka.

Bio je taj put za Laudona neobično težak i bojao se ne će li bilo čime pokazati svoju zabunu. A to se nije smjelo dogoditi. Ni zbog trnovačke nevjestice, a ni zbog njega samoga.

Znao je da o njem šapuće čitava Krajina i moralo se te za njega tako sudbonosne nedjelje dokazati pred svim rođacima i gostima trnovačke gospoštije, da između buničkog majora i trnovačke lijepe Rukavine ne postoji ništa drugo do li sa-

mo prijateljsko poštovanje.

Prenosio se u svojim mislima i u pojedine prizore, koji će se možda pred njim odigrati; u takovim bi časovima zaboravio na uzde i vatreni bi bijelac usporio svoj kas.

Na vrhu jednog brijega puklo je pred Laudonovim očima beskrajno obzorje i neobičan nebeski prizor. Mnoge zvijezde su padale kao rakete na nekom neobičnom i tajanstvenom vatrometu.

Ta nebeska igra prirode podsjetila je Laudona na one djetinjske priče još iz dalekog roditeljskog doma. Govorili mu da svaka zvijezda znači i jedan ljudski život, i kada život gasne, zvijezda pada.

A govorili su mi i to, da se u predvečerje velikih događaja, poštasti, poplava i ratova, probudi ono mirno noćno nebo i kao da u zvijezdama i njihovom padanju započinje ono, što će se neugodna iza toga događati i na planetu, koji se zove - Zemlja.

Nije Laudon bio sklon nekim praznovjerjima, ali planinska tišina zabačenog konfina bila je toliko protkana mistikom, da je u njegovoj duši ipak nešto zadrhtalo, kao i u časovima kada se čovjek nađe ispred ne-

čeg neizrecivog velikog i tajanstvenog.

Počela se u njem rađati slutnja da čovječanstvo stoji pred velikim događajima, a ti veliki događaji značili su barem za njegovu životnu filozofiju, da će doći i njegov pravi čas.

Mirna vremena bila su daleko od vojničke karijere; u smirenim ministarskim kabinetima i vijećima nije se vodilo računa i bilo čijim vojničkim sposobnostima, a on, Laudon, bio je samo vojnik.

Da li su ga bilo kada poslali u nekoj diplomatskoj misiji, on bi nesumnjivo loše izveo svoju zadaću; da li su mu odredili neku počasnu službu na dvoru, bili bi nezadovoljni s njegovim ponašanjem, bio je suviše daleko od svih onih finesa i klanjanja, - ali ako će negdje zagruvati topovi i karteče, onda je nadošao i čas Gideona Ernesta Laudona.

Tako je mislio, a okružila ga noćna tišina hrvatske granice. Zaboravio je na čas na Trnovcu i lijepu Rukavinu, i kada se prenuo iz sanjarenja, lice mu se produljilo u gorkom posmjehu i on je progundao:

- Padaju zvijezde kao znak smrti jedne velike sreće! ... Propale su sve nade, sve iluzije! ... Bilo je suđeno da Trnovac ne postane mojim domom!

Pritegao je uzde, zavijorio je kitnjasti rep njegova bijelca, a graničari iz pratnje začudili su toj nenadanoj brzini. Jedan je

od njih promrmljao:

- Čudan je čovjek naš bunički major!

Začulo se i daleko dozivanje jutarnjih pijetlova, nestajalo je noćne tamne koprene; na istoku se javljalo praskozorje, ugasnule su zvijezde, a onda se javilo i rumenasto sunce, a nedugo iza toga začula i daleka ladanjska zvona.

U lijepom i vedrom jutru stigli su konjanici do Trnovca. Već i samo mjestance bilo je u nekom svečanom i proštenijskom raspoloženju.

Na crkvenom tornju vijorila se crvena svilena svatovska zastava; mnogo naroda prikupilo se oko cintora, gdje su dječaci vrtjeli vola na ražnju, a čitav je zrak mirisao na pečeno meso.

I na trnovačkoj kuriji vijao se crveni barjak, a na koplju utaknuta zrela jabuka. Momci i djevojke pjevali su u kolu:

„O Ružice, ružo iz vrtića, lipše pjevaš nek tica slavića!“, a narod se častio rakijom i medovinom.

Već na samom ulazu u dvorište pričekali su Laudona porkulab Rukavina i njegova dva sina Georg i Pave i uveli ga u kuriju, gdje su mu spremili najljepšu gostinjsku sobu.

Bio je Laudon navičan vidjeti Trnovac miran i tih, pa mu se u ovom današnjem metežu i ljudstvu činilo kao da je došao u

neko posve nepoznato mjesto.

Primili ga tako srdačno i toplo, da mu je iz misli posve nestalo bojazni, ne će li se odati u svom uzbuđenju, i da izbjegne svaku sumnju ili nezgodnu riječ, zanimao se za razne sitnice, o kojima vjerojatno inače ne bi nikada vodio računa.

Tako je doznao da je za tu svadbu spremljeno pet bureta rakije, da je preko Karlobaga doveženo bracerama iz Dalmacije deset hektolitara vina, da je s raznih strana došlo preko pedeset gostiju i da će svadbu obaviti sam ujak trnovačke gospođice, dvorski kapelan Vučetić.

Upoznali ga i s tetkom Beatricom Vučetićkom iz Strojmira kod Jezerana, koja je za tog svečanog vjenčanja bila i kućedomaćica, s tetkom Amelijom Mudrovčić, s dva stasita i čvrsta starca: Pavičićem i Klubučarom, pa je pošao i do vrtića, gdje su mu pokazali ružmarin s kojim će biti okićena mladenka i svatovi.

Pričao mu je starina Pavičić, rođak trnovačke gospođice, već odavna umirovljeni major:

- Takav je u nas običaj, Herr Kamerad! ... Čim se rodi žensko dijete, valja zasaditi ružmarin, a kad dođe vrijeme da djevojku vode od kuće, onda je okite s tim njezinim cvijećem!

U onom velikom veselju kao da se izgubila Laudonova tuga, ali kada se pročulo da dolazi vje-

renik, zadrhtalo je Laudonovo srce kao u nekoj bojazni, a možda je u tom času bilo protkano i nekim drugim osjećajem.

Čulo se iz vana gruvanje mužara, čula se svirka primorskih glazbenika, radosni povici, i u to je ispred kurije stala povorka na pomno njegovanim konjima.

Vjerenik Orlović bio je krasan mladić bujne crne kose, visokog uzrasta i s ugodnim i osvajaćim smiješkom. Pratili ga njegov kum i vjereničin priku-mak.

Ispod Orlovićevog sedla grimiz sa srebrnim rojtama, uzde srebrom okovane, stremeni srebrni, a isto tako i njegove ostruge. Na stremenu uzendića, a u grivi upletene vrpce.

Predstavili Orlovića Laudonu i dva snažna čovjeka stisnuli su srdačno desnice. U tom času zasjalo je Laudonovo lice s radosnim posmjehom. Možda i jedini put u njegovom životu. Mislio je:

- I što sam ja tražio u Trnovcu?

Tumačio mu starina Pavičić:

- Da se konji tako razigravaju,

hranimo ih u tako svečanim danima zobi natopljenom rakijom. ... Takav je naš običaj!

A onda je djever, brat Georg, izveo vjerenicu. Bila je u haljini od crvene mletačke svile, vezanoj sa zlatnom žicom, u daru njezine svekrve stare Orlovićke, koja joj govorila drhtavim glasom i suznim očima:

- Ima već dugo vremena što sve Orlovićke oblače tu haljinu, trnovačka Ružo! ... Vjenčala se zdravo i bila sretna sa svojim gospodarom!

Na glavi trnovačke gospođice vijenac od ružmarina i mirte, na rujanskome suncu blješću zlatne grive, dugačke naušnice i biser u zlatu, a na nogama joj crvene čizmice, dar brata Pave, kojega je donio iz Beča.

Nakon one porodične ceremonije ogledala se nevjesta i na Laudona i u tom je času krv porumenila njegove zagasite obraze. U prvi mah nije se snašao, a onda posegnuo u džep od prsluka i izvadio prsten sa slovom „L“.

- Radujem se vašoj sreći! ... Neka vas ova malenkost pod-

sjeti na Laudona. ... Na bunićkog majora i prijatelja ove vaše stare trnovačke kurije!

Zagledala se u njegove oči predanim pogledom i rekla posve tiho:

- Da je srce govorilo, bilo bi sve to drukčije!

Sa sviju strana dopirali su hi-cevi iz kubura, glazba i pjesma, a onda je povorka krenula spram trnovačke crkve. Laudon je išao laganim i čvrstim korakom.

Pave Rukavina je išao s njime:

- Kada sam bio posljednji puta ovdje, bila je sestra još mala djevojčica. ... Eto, kako vrijeme brzo prolazi! ... I da je nisam našao u Trnovcu, teško bi je prepoznao!

Laudon je gundao:

- Mnogo toga vrijeme mijenja, moj Pave! ... A često puta i u nekoliko mjeseci. ... Divna ti je sestra, a i on, taj mladi Orlović, krasan je čovjek! ... Divan par! ... I dao Bog bilo im sretno!

Sa crkvenog tornja javila se zvona radosna i svečana.

Nastavit će se ...

Revival of Laudon's grove

Obstacles and needed help

It's slightly possible that someone would object to this project. But, reticence, sluggishness and lack of ambition of "relevant" factors are great obstacles for performing this project. Besides that, croatian public, which is politically engaged and sensitive, at the same time doesn't know how to solve some practical problems. But, until now, we never had to "raven the land from the sea". We need help from those who know how to solve these problems, and who have experience in this field. This help would be in following matters:

- Final definiton and forming of this project task,
- Organisation of methods and course of errands in project task,
- Using some Dutch experiences in performing specific parts of project task,
- Scientific and professional conferencing which would verify requirements for this project task,
- Recommendations and help in finding donors which would support performance parts of this project and the project in whole.

MOLITVA STVARA APOSTOLE

fra Petar Filić, OFM, Zagreb

Otac Chevrier dao je možda najljepšu definiciju apostolata: apostolat je sudjelovanje, davanje vla-

stitog iskustva Boga drugima.

Ali kako je moguće druge učiniti sudionicima vlastitog iskustva Boga ako se ne moli? Najljepša i najdublja iskustva o Bogu postižu se molitvom.

Eto zašto je apostolat svetaca bio tako uspješan, neodoljiv: oni su drugima prenosili vlastito iskustvo Boga!

I evo zašto je naš apostolat tako uzburkan i beznačajan:

- prenosimo samo ideje;
- izgovaramo samo riječi;
- organiziramo samo inicijative.

Ali ne dajemo Boga. A ne dajemo ga jer ga ne posjedujemo u izjavljujućem obliku. Ne posjedujemo

ga jer ne molimo.

Postoji i druga važna stvar koju valja imati pred očima: apostolat dolazi od Boga.

S obzirom na apostolat ne vrijedi zacrtana shema: ja te obraćam, ja te spašavam, ja te posvećujem.

Obraćanje, spasenje, posvećenje (koji su nadnaravni događaji) nadilaze ljudske sposobnosti: oni dolaze od Boga. Ja samo mogu moliti Boga da obrati, da spasi, da posveti. S obzirom na apostolat vrijedi samo trokutna shema: ja - Bog - ti (ja molim Boga da spasi i posveti tebe).

NESREĆA POJEDINCA I DRUŠTVA

fra Petar Filić, OFM, Zagreb

Tko bi se od vas u sporu s drugim usudio parničiti se pred nepravdom, a ne pred svetima? Ili zar ne znate da će sveti suditi svijet? Pa ako ćete vi suditi svijet, zar niste vrijedni suditi sitnice? Ne znate li da ćemo suditi anđele, kamo li ne ono svagdanje? A vi, kad imate sporove o svagdanjem, sucima postavljate one do kojih Crkva ništa ne drži! Vama na sramotu govorim. Tako? Zar nema među vama ni jednoga mudra koji bi mogao rasuditi među braćom? Nego brat se s bratom parniči, i to pred nevjernicima? Zapravo, već vam je to nedostatak što se parničite među sobom. Zašto radije ne trpite nepravdu?

Zašto se radije ne pustite oplijeniti? Nego vi činite nepravdu i plijenite, i to braću. Ili zar ne znate da nepravdnici neće baštiniti kraljevstva Božjega? Ne varajte se!

Ni bludnici, ni idolopoklonici, ni preljubnici, ni mekoputnici, ni muškožloznici, ni kradljivci, ni lakomci, ni pijanice, ni psovači, ni razbojnici neće baštiniti kraljevstva Božjega. To evo, bijahu neki od vas, ali oprali ste se, ali posvetili ste se, ali opravdali ste se u imenu Gospodina našega Isusa Krista i u Duhu Boga našega. (1Kor 6,1-11)

Ove Pavlove riječi nas ne trebaju obeshrabriti nego nas trebaju potaknuti na povjerenje i pouzdanje u Gospodina, i na kvalitetan kršćanski život. Trebaju nas uozbiljiti glede nekih stvarnosti koje dopuštamo sebi i kao pojedinci i kao društvo - zajednica. Pavao nas potiče na evanđeosko prosuđivanje kako bi smo izbjegli neke posljedice koje ugrožavaju nas kao kršćane, a i hrvatsko društvo u cjelini.

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Mornarske kocke

Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

Sastojine za biskvit:

5 bjelanjaka,
15 dg šećera,
20 dg mljevenih badema
(ili pola badema, pola oraha),
2 žlice brašna i
1/2 praška za pecivo.

Sastojine za nadjev:

5 žumanjaka,
10 dg šećera,
10 dg čokolade i
10 dg maslaca (ili margarina).

Snimio: Matej Kristan Mirković

Izrada biskvita:

Od 5 bjelanjaka istuči čvrsti snijeg, dodati 15 dg šećera i 1/2 praška za pecivo, te mikserom izmiješati. Žlicom (ili kuhačom) umiješati 20 dg mljevenih badema i 2 žlice brašna.

Tako dobivenu smjesu istresti u nauljenu i brašnom pusutu tepsiju.

Peći u zagrijanoj pećnici na 200 C oko 15-20 minuta, do zlatno žute boje.

Izrada nadjeva:

Mikserom izmiješati 5 žumanjaka i 10 dg šećera, dodati 10 dg čokolade i kuhati na pari dok se ne zgusne. Na kraju umiješati 10 dg maslaca.

Rashlađeni nadjev premazati preko ohlađenog biskvita.

Ostaviti u hladnjaku da se ohladi, te narezati na kocke.

Dobar tek!

MORAMO SE ŠTO VIŠE POVEZATI

15. lipnja 2008.

Dragi g. Dragun,

Hvala za Vaše odgovore preko e-maila.

Danas sam Vaš Glasnik broj 15. spomenuo kod nas na portalu. Pogledajte ovu poveznicu:

<http://hrvati.com/modules/news/article.php?storyid=1215>. Budemo i dalje djelomično ili u potpunosti predstavljali Glasnik na našem portalu, s link-svezom prema www.hrvatskauljudba.hr. Zahvalan sam Vama, te želim svima nama i dalje jedan Glasnik s ovako posebnim sadržajem.

Primate ovo kao pozitivnu kritiku, idemo svi zajedno dalje i napravimo najbolje za nas sve.

Ono što ste Vi opisali sa slanjem e-mail adresa, svaki puta preko drugog računala i druge e-mail adrese, može izazvati kod nekih „komunjarskih provokatora“ tešku posljedicu:

- moglo bi doći do konflikta ili problema, ako Vas neke od tih osoba počnu tužiti zbog SPAM-a,
- u nekim zemljama postoje zakoni, koji točno definiraju koji mail nije, a koji je SPAM,
- neke zemlje su počele dijeliti kazne, pročitajte ovo: (njemački!)

http://www.infoweek.ch/news/nw_single.cfm?news_Id=17803&sid=0

Informiranje preko e-mail adresa je jedna vrsta nove komunikacije, ne bi smjelo doći u sukob sa zakonima. Razumije se, kako reklama preko ostalih medija kao što su radio, novine i oglasi, itd. pridonosi isto svoje. U raznim diskusijama kao i pretraživanjem preko Interneta, mi smo došli do određenih zaključaka. Ako i dalje želimo jedno kvalitetno online izdanje, moramo se primiti nove tehnologije - WEB 2.0 .

Nemam uvid i ne znam koliko imate registriranih korisnika na portalu www.hrvatskauljudba.hr. Bilo bi sigurno pozitivno, ako imate isti broj korisnika kao što sada šaljete e-mail-ova. Najbolji prijatelj postaje onaj, koji Vas sam nađe ili dođe kao preporuka i tako postane „dobrovoljno“ registrirani korisnik portala.

Živim od 1980. u Švicarskoj i siguran sam da ste Vi bolje od mene upoznati sa stanjem u Hrvatskoj. Poznato mi je kako imamo jako puno udruga, organizacija, stranaka, itd. S takvim stanjem se "lakše manipulira narodom". Uvjerem sam, kako smo tek na početku jednog velikog procesa (čišćenje). Sve će doći na svoje dobro i bit će bolje.

Da li „externe“ osobe kao Bush, Berlusconi itd. imaju objektivan pogled na ono što se događa u Hrvatskoj. Čak mislim, kako ovi imaju dosta svojih problema i zato ne mogu igrati veliku ulogu. Ako ipak dobijete pozitivne rezultate, onda svaka čast. Osobno mislim, mi moramo prvenstveno međusobno probuditi što više našeg hrvatskog naroda. Ove nove tehnologije su sigurno dobro došle i moraju se još više koristiti. Moramo se što više povezati, po svim kontinentima i državama. Ako se ne uspijemo prije osobno upoznati, o ovoj temi ću Vam pisati za koji dan opširnije, sada završavam mail ovako:

Ako se držimo ljubavi, kulture i možemo jedan drugome oprostiti: onda nema više pitanja ili sumnje . . .

Ovaj puta Vam šaljem pozdrave iz Švicarske.

Dražen Kozić

HRVATI.COM - Hrvatski neovisni internet portal

web: www.hrvati.com

e-mail: drazen.kozic@hrvati.com

„BIJELI MIŠEVI“

Zagreb, na dne 4. srpnja 2008.

(Reklo bi se, našalimo se:

Sretan svima Dan ustanka naroda i narodnosti SFR Jugoslavije!)

Uvaženi g. Koziću,

Na Vaše ljubazno pismo poslano mi s dne 15. lipnja 2008. godine, u kojem mi predlažete Glasnik ne slati e-mailom, nego ga izložiti na portalu www.hrvatskauljudba.hr gdje će ga pronaći pravi prijatelji, već sam Vam "teorijski" odgovorio uz potanku obrazložbu svojih stajališta.

Sad ću biti i konkretan.

Sinoć smo na portal www.hrvatskauljudba.hr postavili i Glasnik br. 17 i - odlučili čekati. Naime, uvijek tako činimo, s nekoliko dana "kašnjenja" (Zašto?). Jutros smo dobili odgovor. Nakon "turskog" hackera ozbiljno, stručnjaci kažu vrlo ozbiljno, napao nas je "netko iz Tuzle". Naravno, da se Vlasi ne dosjete, napadnut je server na kojem se nalazi portal www.hrvatskauljudba.hr.

Alarmirana je, dakako, policija, a slučaj bi se trebao riješiti za kojih šest sati.

Možda mi se ipak priviđaju bijeli miševi? Možda bih ponovno trebao otići na psihijatrijsko vještačenje u Psihijatrijsku bolnicu Vrapče?

Ma, neka oni rade kako već rade i znaju. Mi znamo svoje.

Mogu nam, kako ono lijepo reče Boris Dvornik, "puvat pod rep". Glasnik - sada već - može ići u svijet internetski (e-mailom) i s plaže!

Sa štovanjem

dr. sc. Tomislav Dragun

PLJAČKA ZA SVA VREMENA

Poštovani Dr., kako je vrijeme najbolji svjedok, ali i kritičar, razmišljao sam kako da upotrijebim svoje znanje i znanje mojih poznatih u interesu građana Hrvatske koji su opljačkani i unesrećeni za sve slijedeće generacije Posao koji predlažem je stručno seriozan. Dakle što predlažem?

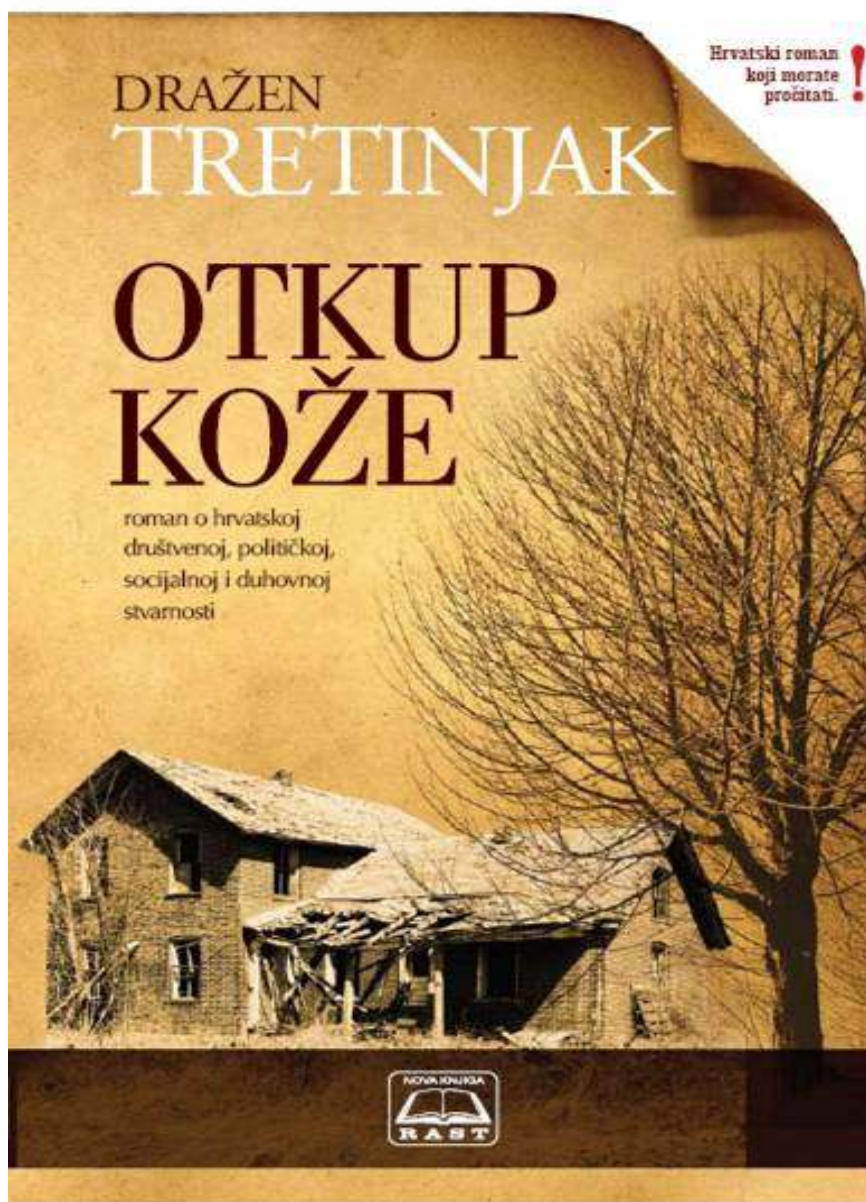
Idemo zajedno po vašem i mom prijedlogu da pravno i ekonomski napravimo model kojim ćemo vratiti opljačkanim u Republici Hrvatskoj vlasništvo na dionicama sa svim popratnim naknadama (kamata, izgubljena dobit...) Tako ćemo stvoriti platformu za ekonomsku i pravnu refeudalizaciju u Hrvatskoj.

Prvi posao spriječiti prodaju Liburnije i Arenaturista kroz analizu da nitko (Vlada RH i HFP) nemaju pravo prenijeti prava koja im ne pripadaju na nove kupce. Dakle de iure ni u kojem slučaju nisu aktivno legitimirani za prenos tuđih prava. De facto imenovani zloupotrebljavaju svoje poništeno pravo Zaključcima Hrvatskog sabora, Zakonom o reviziji pretvorbe i privatizacije, međunarodnim Konvencijama i pripadajućim Protokolima te Aneksom G Ugovora o sukcesiji.

Kako vi poznate model pretvorbe i privatizacije idemo proces okrenuti unazad i utvrditi pogriješke koje se mogu ispraviti na korist opljačkanima i Republici Hrvatskoj.

*Sulejman Tabaković
kulin.ban.zg@gmail.com*

Obavijest

Dražen Tretinjak

Otkup kože

"Otkup kože je roman o hrvatskoj društvenoj, političkoj, socijalnoj i duhovnoj stvarnosti prikazanoj kroz život jedne male provincijske sredine.

Glavni protagonisti: Damir, Mario i Joža (prijatelji od djetinjstva) dolaze u sukob kada Joža (mjesni tajkun) odluči pod svaku cijenu kupiti posjed žene s kojom ga povezuje bolna prošlost.

No, posjed nema cijene jer za vlasnicu je on mnogo više od komada zemlje i trošne kuće..."

Hrvatski uljudbeni pokret

**Udruga za zaštitu prava
građana**

Pete poljanice 7

10000 Zagreb

Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756

fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com

www.hrvatskauljudba.hr

www.svakovamdobro.hr

www.pravednostiljubav.hr

www.borovnicaunas.hr

www.redangus.hr

www.blackdragun.hr

www.laudonovgaj.hr

www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:

**Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.**

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun

glavni urednik

091/33-88-431

Hrvoje Mirković

grafički urednik

091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.

oec. za izdavača

091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7

hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:

© Hrvoje Mirković